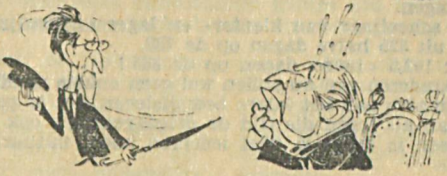

Muiterij bij de rijkswacht ?

ONTSLAG!

De Vlaeminck is kampioen van België! Op de fiets. Want op de platte grond wordt de Vlaming in (tricolore) doeken gedaan. Zoals vorige week langs de kant van de Brusselse Wetstraat nogmaals werd bewezen.

De Vlaamse Cevepe die had laten weten dat ze voor een nieuwe start was vertrokken, en dat ze minder in zaken van geloof maar zeker in zaken van Vlaamse zeden een eigen schaats zou rijden, heeft weer eens getoond dat ze uit een hoop broekventen bestaat die nog het abc van de parlementaire tactiek moeten leren.

Zij, die cevepekens, hebben voor de zoveelste keer gedemonstreerd dat, ook wanneer ze een Vlaams gemoed in hun korpus hebben steken, er aan hun lijf iets ontbreekt dat ik, because de kinderen die meeluisteren, niet met het juiste woord wil beschrijven.

Er was nogmaals een grote operatie aangekondigd. De vergetelheid van Hertoginnedal zou worden hersteld en goedge maakt. In werkelijkheid werd de kapitulatie herhaald. Verroken en zijn maats hadden laten weten dat ze de Vlaamse randgemeenten die ze destijds in de lucht lieten hangen nu opnieuw, via een stemming over de Brabantse Economische Raad, in de Vlaamse landkaart zouden opnemen. En dan definitief.

Helaas, driemaal helaas! Het volstond dat Collard eenmaal kraaide (in het Frans) en dat Eyskens een beetje praatte voor de vaak (in het Nederlands) verkocht opdat de fiere sicambers het hoofd bogen en in hun schelp van Vlaamse zoetwatermosselen kropen. Reeds tien, neen honderdmaal, is het de laatste jaren gebeurd dat de Cevepe akteert boven haar mogelijkheden en een politiek in het vooruitzicht stelt waarvoor ze noch over de middelen, noch over het karakter beschikt.

Indien ze ten minste geen amendement Lindemans had ingediend, indien ze niet de indruk had gegeven dat Vlaanderen voor de zoveelste keer maar nu voor goed zou worden gered, indien ze tijdens het schorsingsuur niet uit de praatsbarak ware gezwenkt met de belofte dat het dit keer hard tegen hard zou gaan, dan ware de schande maar half geweest. Maar nu werd nogmaals het bekende tafereel van «houd me tegen of ik doe iets» opgevoerd!

Finaal moest daarbij, zoals dat in de cevepe klassiek is, niemand worden tegengehouden... tenzij Jan Verroken. Maar ook daar kwam niets van in huis. Jan was niet tegen te houden. Hij nam ontslag!

Ik zeg niet graag kwaad van Verroken. Hij is een goeie loebas die omwille van zijn emotionele standvastigheid meer verdient dan een medelijdend bravoken. Maar de Jan is het tegendeel van een genie. En het is niet omdat hij de eerste keer in de geschiedenis van den Belgiek een regering op een Vlaamse kwestie heeft doen struikelen dat hem een standbeeld zal worden opgericht.

Wetend dat de cevepe in een regering zit met de socio's die even gemakkelijk hun Vlaamse overtuiging als hun portemonnee op zak steken, beseffend dat met de vakantie voor ogen, niemand lust had om een crisis uit te lokken, kon het ogenblik om de kapitulatie van Hertoginnedal in schijn te herstellen niet slechter zijn gekozen. En toch haalde Verroken, politieke Don Quichot die hij altijd zal blijven, de strijdbijl boven en trok ten aanval onder de kreet «Eyskens of ik».

Het werd «ik»! Janneke is nu ex-president en sommigen beweren dat daarmee Vlaanderen en de cevepe nog een klein voordeel uit de schande heeft gehaald.

Hoe het mogelijk is dat iemand gelijk Jan Verroken, die weinig orde heeft in zijn papieren en nog minder in zijn geest, ik zeg, hoe het mogelijk is dat Verroken zo'n lange tijd heeft kunnen doorgaan als de leider van de Vlaamse cevepekens behoort tot de duistere kronkelingen van de Belgische politiek. En tot het niet minder obskuur machiavellisme van enkele bonzen die er plezier en profijt in zagen wanneer ze Janneke de pruimen konden laten zien hangen.

Daarmee kan Jan zijn memoires gaan schrijven. Het hoofdstuk van vorige week zal daarin zeker niet mogen ontbreken. Evenmin als de vaststelling dat de Vlaamse cevepe die zogezegd een nieuwe start nam, met een leuke band naar de meet is teruggekeerd. De gele leeuwen hebben nog eens hun kop in de schoot gelegd en genoeg genomen met... een verklaring. Nadat zij daden hadden beloofd en geëist, waren zij plots tevreden met een woord. Een woord van een eerste minister!

Het toppunt daarbij is dat heel die achteruitkrabbelij en dat politiek gesjacher draaien rondom iets dat nooit de inzet van een kompromis had mogen of kunnen zijn: die gemeenten rond Brussel waren en zijn Vlaamse grond. Het systeem van de faciliteiten is een ontzettingstaktiek op termijn. Hertoginnedal was, wat de randgemeenten betreft, een georkestreerde, gewilde en berekende... vergetelheid.

De Vlamingen die notabene de meerderheid — en welke meerderheid! — vormen in deze staat hebben al de jaren door moeten toezien hoe in naam van hogere belangen, met het oog op de rust en patati en patata door Walen en Brusselaars vulgaire gebiedsroof werd gepleegd.

Nooit heeft een Vlaming een morzel gronds op anderen kunnen of durven veroveren en toch zijn wij het die het etiket imperialist op de neus geplakt krijgen. Ik zucht: waren we maar die imperialistische alles en iedereen overrompelende falanks, dan zou het nooit zo ver komen dat wij ons recht en onze grond zouden moeten gaan zoeken... in de lucht.

t Pallieterke

't Pallieterke

Weekblad voor mensen met een goed hart en een slecht karakter

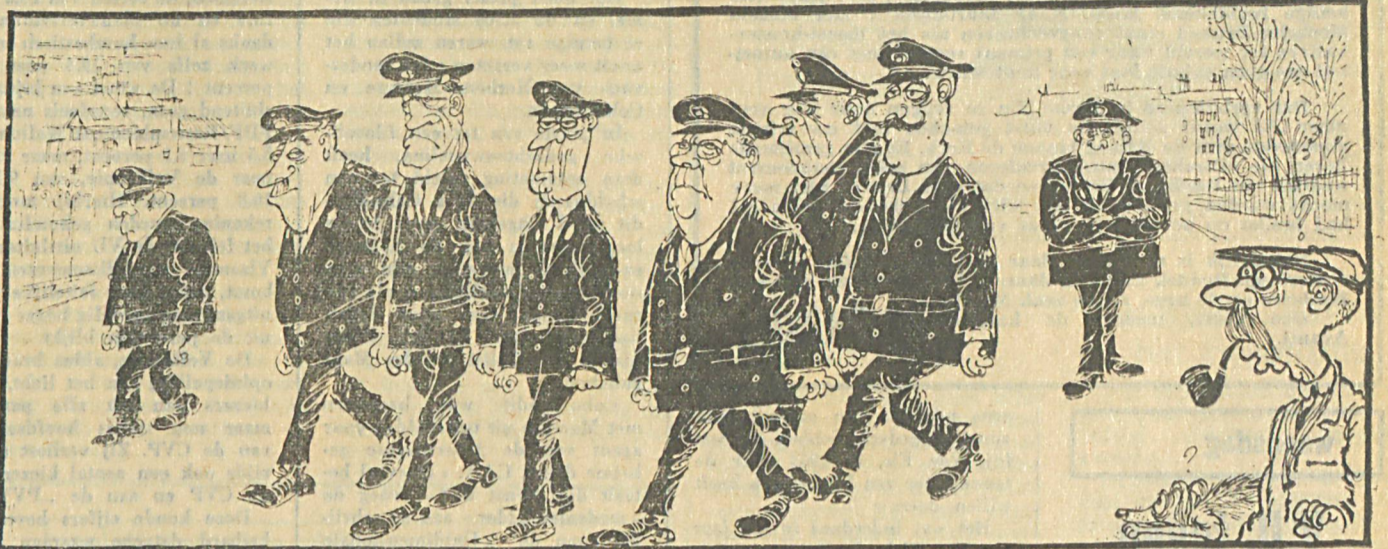
Nr 26 — 25ste jaar

26 juni 1969

11 ft

Vuige Duitse invloed voelbaar

Belgische gendarmen in nazi-uniform

Een treffende illustratie van de onmogelijke situatie waartoe de nieuwe sterk op die der tramvoerders en postboden gelijkende uniform kan leiden. Een tramman wordt door twee postboden betrappt op het nemen van doping ten einde de snelheid van zijn «voiture» nog hoger op te kunnen drijven. Getuige is een man van de

Brussel, 25 juni (Inbel). — In de mannelijke schoot der Vaderlandse Rijkswacht smeulen sinds enkele weken meerdere haarden van opstand en ontevredenheid.

De onrust is groot onder officieren, onderofficieren en manschappen en zelfs ettelijke ruïnen en merries tonen tekenen van opwindning.

Men weet dat de Rijkswacht sinds vele jaren verlangt naar hogere soldij en betere werkvoorwaarden.

Het is nochtans niet daarom dat de gendarmen nu opstandig zijn. Vermits onder hen weinig socialististen zijn, weten zij dat zij met een kiekeprece genoeg moeten nemen en zij berusten in dit lot.

De oorzaken der huidige malaise liggen niet in platte materiële verzuchtingen: zij grijpen veel dieper.

gasmatschappij (eveneens in uniform). De rijkswacht wordt er bijgehaald. De tramman wordt in bijzijn van de getuigen door de gendarmen opgeleid. Prijsvraag voor onze lezers: wie zijn op bovenstaande exclusieve opname de geestesgenoot van Eddy-de-doper, de postboden, de man van de gas en wie de rijkswachters?

Nauwelijks immers is de be-roering geluwd over de kledij der pastoors, die tabbaard, gespschoenen en haren hoed mochten ruilen voor een ordinaire clergyman, of wederom komt een schokkende revolutie inzake tuigage ons vertrouwd wereldbeeld overhoop gooien.

De Rijkswachter, onze Vriend, zal weldra op de openbare weg vertoeven in een kostuum dat veel weg heeft

van dat van de postbode of de trambediende, en zijn legendarische pet wordt vervangen door een deksel van Oostenrijks model, naar men zegt, maar dat verdacht veel riekt naar de vuige Duitsers.

Bovendien, en dit is wel het ergste, bestaat er twijfel of de gendarm al dan niet zijn geliefde leren zak met schrijfgierief (door ingewijden «diensttas» geheten) op de rug zal mogen houden.

Voorbij thans het familiair beeld van Onze Vriend, die in dubbel exemplaar bij de verdachte verschijnt, omgeven van een gezonde mannelijke geur van leder, diemiet en Appelterre, door zijn sjako hoog verheven boven de bevreemde civilist en vastbesloten diens leugenachtige verklaringen te boekstaven in 't Nederlands.

Hoe zullen wij in 't vervolg de gendarm kunnen herkennen tussen de vele uniformdragers die doende zijn genoeg dienstjaren te verzamelen voor een goed pensioen?

Militairen zullen zich verplicht achten iedere tramontvanger korrekt te salueren.

Automobilisten in paniek (vervolg op blz. 3)

Stemmen uit het korps

Over de nieuwe uniform zijn de meningen verdeeld. Wij noteerden de volgende harte-kreten:

CHARLES CHICANEUR, Major: — Ikzelf sta goed met alles. Maar de jongeren onder ons!... Ons kommando pakt helaas, sinds enkele jaren ook gendarmpjes van rond de 40 kilo binnen, die de minimummaat van voet op verre na niet halen. Nu gaan die gastjes nog verkleed lopen in telegrambesteller. Wat belet hen footen aan te nemen??

KAMIEL DE KLITEM, Opperwachmeester: — Of men een gendarm in uniform voor een wattman houdt, daar veeg ik mijn 52 aan. Ik ben geheimpkeur bij de B.O.B. en werk dus in civiel. Mij is het nooit overkomen dat ik niet onmiddellijk als gendarm werd herkend.

DONAAT DENBOEKOP, Wachmeester: — Als ze mij mijn boekken en mijn stompen schrijf maar niet afpakken, kan het mij niet schelen. Als ik mag blijven opschrijven wil ik zelfs in politiekommissaris verkleed gaan!

Over het vervangen van de opstaande kraag door een liggende, met boord en das:

FREDERIK FRUSTREE, Opperwachmeester en vrijgezel: — Eindelijk zal ik tijdens de dienst mijn Amerikaanse das met blote juffra kunnen verslijten.

VIKTOR VANOESSEM, Opperwachmeester: — Vroeger droeg ik onder mijn tenu 'n gestreept hemd van mijn vader-zaliger af, en vanaf 1 oktober een roodwollen baai. Nu zal ik moeten proper zijn aan de hals...

Over de rampzalige gevolgen der uniformwijziging:

HELOISE, echtgenote van **MODEST MUYLLE**, Adjudant: — Mijn vrijer is fakteur. Daar gaan zeker abuzen van komen!...

MARTINUS DE MEEPAKKER, Wachmeester: — Mijn aanhouderster denkt sinds jaren dat ik 1 m. 92 lang ben omdat ik altijd mijn klak ophoud. Ik zal nu met mijn vriendschap elders moeten gaan...

BERNARD BROZEN, 21, uit Kominksem: — Ik was bereid tot ambtsaanvaarding bij de Rijkswacht, maar nu wordt ik wattman. Mijn inborst maakt mij even geschikt voor de tram als voor de gendarmerie. En ook bij de tram kan ik het verkeer in 't honderd ja-gen.

TRIPHON TERREUR, Brigadier-Stalwacht, die volgende week zijn diamanten ambtsjubileum bij de Rijkswacht viert: — Ik heb nog meegemaakt dat ons de bere-muts werd ontfroefd, en daar ben ik ettelijke weken niet goed van geweest. Nu ze ook onze sjako afpakken begin ik ernstig te denken over mijn pensioen en een nieuwe loopbaan bij de Garde Maritime.

En nog, en vooral, over de pet:

BENOIT DE BASSERE, bijgenaamd Klaveren Diktus, 1e Wachmeester: — Die pet heeft een uitgesproken Duits model. Dat heeft zelfs Van Copenolle ons niet durven aandoen!

DOMIEN DEPAKKER, al 32 jaar Brigadier maar desondanks Vaderlander: — Wie had gedacht dat wij ons een Duitse klak op de hals zouden halen? Dat komt ervan als er zoveel gendarmen bij de Volksunie zijn!

Blijken van onverdeelde

Rechtvaardige verzuchtingen

(door Louis De Lengtrekker, Rijkswachtdeskundige)

Uit talloze gesprekken die wij mochten houden met onze verknochte politiers en gendarmen, bleek dat 32 procent der manschappen zouden bereid zijn afstand te doen van hun oude uniform, indien de nieuwe uitrusting omvat:

- een jas met korte mouwen om tatoeringen te tonen, waaronder de meest gangbare zijn: het bloedend hart met bajonet doorstoken, een volledig alfabet en de motto's: «L'owis my Love», «Recht en Orde», «Guinness is Good for You» en «'ne Mens is ginne Petaat»;
- een tweepersoons-paraplu;
- een komelijke sekretaresse om de papieren bij te houden;
- een Sandeman-kostuum om in de schaduw te staan loeren;
- een «VL»-plaatje op de dienstfiets;
- stemmige bloemmotieven op de gele regenjas;
- om de twee dagen stampot met worst;
- drie paar steunzolen;
- een El'ott Ness-kop;
- een handdruk des konings;
- vrijkaartjes voor de voor;
- een bewijs van goed gedrag en zeden;
- de vriendschap der bevolking.

Aan Kardinaal Suenens Protestant Brussel-Mechelen

Meneer de kardinaal,

Gij zijt op dit ogenblik de man van de dag. Gij levert koppen aan de kranten en konversationsbladen aan al wie houdt van pikante histories. De schok der kardinalen ! Gij zijt nu, of ge dat wilt of niet, de hoofdman van het legioen dat in de Kerk het juk van de Romeinse kurie wil afschudden.

Suenens de chef van de kontestatie ! Waar gaan we naartoe, meneer de kardinaal ! Wanneer de bisschoppen in tijdschriften en in zogenaamde privé-brieven waarvan de inhoud in minimum van tijd in heel de wereld wordt verspreid, ik zeg, waar gaan we naartoe wanneer bisschoppen en aartsbisschoppen mekaar te lijf gaan gelijk Plus en Stuyck !

Ge zijt nu in de ring getreden en iedereen volgt met belangstelling de meppen die gij uitdeelt (en ook inkasseert) aan een Tisserant, een Vilpou en een Garrone ! Voorlopig is er nog geen k.o. in het verschiep, alleen wordt er fel doorgekost, boven en onder de gordel, en in het Belgische verbazen velen zich over uw konditie en uw reflexe. Ik zeg in het Belgische, want het schijnt dat er in Rome dingen worden verteld die niet in de brieven staan.

Zo fluisteren ze in koffiebars van het Vaticaan dat gij de gewoonte hebt uw clergy-pak naar de wind te hangen. In Italië grote progressist, krachtige hervormer, bestormer van heilige beeldeken, jawel. Maar daarbuiten ? Het bisdom Mechelen-Brussel staat aangeschreven als het meest-konservatieve ter wereld waar een primaat regeert met een autoriteit die geen ruimte laat voor kontestatie.

Dat vertellen ze in Rome. En ze zeggen daar nog veel meer. Er wordt achter de vuist gelachen met uw schone zinneden over de dialoog binnen de Kerk. Er zijn gemijderde heren die uitreksels laten circuleren van zeker mandement waarbij een kardinaal liet weten dat over Leuven niet meer mocht worden gepraat en dat alles zou gebeuren zoals hij had beslist en bevolen. Op straf van doodzonde.

Natuurlijk is al wat ze daar in Italië vertellen zuivere achterklap. Roddel. Ze lopen daar, leek en bisschop, met een Bonbelze op de neus, zie de zaak Merckx...
Doe voort, meneer de kardinaal. *Pallisterke*

woensdag

V.U. tegen Beroepshof ?

Werkt de Volksunie de op-richting van een nieuw Vlaams Hof van Beroep te Antwerpen tegen ?

De C.V.P. beweert het. Dit nieuwe Hof van beroep moet worden opgericht door een nieuw grondwetsartikel. Vermits de Volksunie niet wil bijdragen tot de grondwetsherziening, kan dat Hof van Beroep er niet komen. Tot zover de C.V.P.-ers.

We geloven dat de C.V.P. ook in dit geval de Vlamingen voor dommer aanziet dan ze zijn. De door Eyskens voorgestelde grondwetsherziening moet men als een geheel zien, met teksten die voor Vlaanderen dodelijk zijn, en andere die ons op nevenkwes- ties enige voldoening geven. Maar omwille van die bijzaken mogen we ons eigen doodvonnis niet ondertekenen. Welnu : een nieuwe grondwet met grendels is het doodvonnis van de Vlaamse gemeenschap. Met een Vlaams Hof van Beroep te Antwerpen, maar voor de rest de volledige ontakeling van het door de grendels politiek vermoorde Vlaanderen, staan we nergens.

We moeten blijven vechten voor een grondwetsherziening die het levensrecht van ons volk verzekert. We moeten federalisme eisen. Dan hebben we de nieuwe beroepshoven en nog andere zaken er vanzelf op de koop toe bij.

Ik geloof dat de Vlamingen dit goed begrepen hebben. Ze willen geen nieuwe grondwet die hen wurgt, en die door gelegenheidsmeerderheden tot stand gebracht wordt. Aldus kan alleen maar een monsterrichtig dokum-ent aan mekaar worden geflanst, dat niemand voldoende zou geven. Liever geen nieuwe grondwet dan een grondwet die ons politiek vermoordt.

Indien de propaganda-genieën van de C.V.P. geen andere inval- len meer hebben dan het fabeltje over de Volks-Unie-die-geen-Hof- van-Beroep-te-Antwerpen zou wil- len dan moet het met die partij van mossels en deserteurs wel erg gesteld zijn.

Als u het ons vraagt : Het is met die partij van mossels en deserteurs miserabel gesteld. Ik denk dat ze bij de volgende ver- kiezing een trap onder haar broek krijgt, zoals zelfs deze klassieke partij-der-verliezers er nog nooit een gekregen heeft.

donderdag

Geen decoratie voor Veremans

Het zou mij sterk verwonderen indien bij de dood van Renaat Veremans, Renaat Van Elslande,

eens minister van cultuur, niet zou teruggedacht hebben aan wat hij, Van Els, in 1963 voor de toondichter van Vlaanderen heeft willen doen.

Het was inderdaad in dat jaar dat Van Elslande Veremans wou doen decoreren met het Ridder- kruis van de Leopoldsorde. Ik kan het aan de Renaat van Vlaanderen niet meer vragen of hij om zo'n madolle van pret in zijn pollen zou gekletst heb- ben, ik weet ook niet van wie het initiatief tot het aanvragen van die hoge Belgische onderschei- ding is uitgegaan. Ik weet echter wel hoe de zaak is ver- lopen.

Van Elslande, met de allerbeste bedoelingen bezielend en die in zo'n decoratie voor Veremans wellicht een soort in eerherstel- ling door de Belgische staat zal gezien hebben, wendde zich tot Spaak, toen minister van buiten- landse zaken, departement dat zich met dat soort hoge Belgi- sche onderscheidingen bezig houdt. Wel, Van Elslande was er aan voor de moeite. Spaak zei «njet» verwijzend naar artikel

18 van het Reglement van 15 juli 1952 betreffende tuchtstraf- ven ontstaat door gedragingen van de betrokkene gedurende de oorlog 1940-45. En die tekst luidt : « Wanneer een tuchtstraf wegens gedrag tijdens de vijan- delijke bezetting zwaarder is dan de inhouding van de wedde, maakt zij de toekenning van een ere-teken volstrekt onmogelijk ». Dus, liet Spaak aan Van Els wet- ten, geen sprake van en al de « verzachtende omstandigheden » die Van Els naar voor geschoven had, werden netjes terzijde ge- legd, because (aldus het departe- ment van Spaak) bekend ook voor het vonnis tegen Veremans.

Ik herhaal het, ik ben er van overtuigd dat Van Elslande die aanvraag met de allerbeste be- doelingen heeft gedaan maar als hij het mij vraagt, ik vind het jammer dat hij het gedaan heeft. Ik sta op het standpunt dat flamin- gant die, uiteraard met de Belgische eenheidsstaat overhoop liggen en moeten liggen, geen Belgische decoraties nodig heb- ben. Een flamingant heeft geen ere-teken vandoen vanwege een staat die zijn volk zoveel jaren onderdrukt heeft en waarvan de machthebbers (die de decoraties toekennen) dat Vlaamse volk en zijn voormannen (en daar be- hoorde Veremans toch toe) alleen maar veracht. Vandaar trouwens ook de misselijke Belgische re- pressie in 44-45.

Als ik «voorman» van dat Vlaamse volk moest zijn en ze zouden mij zo'n decoratie toe-

kennen, ik zou mij alleen maar vreselijk beledigd gevoelen.

Maar ja, daar ging het mij in deze dag in essentie eigenlijk niet om. Ik wou alleen maar eens vertellen hoe in 1963 messire Spaak, van uit zijn visie, nog dacht over de « gedragingen tij- dens de oorlog » door mensen als Renaat Veremans.

En diezelfde windblaas komt nu pootjes geven en zelf de fouten aanstippen, die de Belgische staat tegenover Vlaanderen heeft begaan met het gevolg dat hij zich « niet bemind » heeft ge- maakt.

Dikke komediant !

vrijdag

Marcuse tegen Cohn-Bendit : de schok der kampioenen

Het heeft plaats gehad te Ro- me, en de 2.500 studenten die er getuige van waren zullen het nooit meer vergeten : het rendez- vous van Herbert Marcuse en Cohn-Bendit.

In plaats van tot een filosofie- sche gedachtenwisseling, heeft deze ontmoeting geleid tot een scheldpartij die door Cohn-Ben- dit werd uitgelokt, maar in de loop waarvan ook de 71-jarige ex-Berlijnse professor zijn man stond met uitdrukkingen als (de ruzie tussen deze twee Joden had grotendeels in het Duits plaats) : « Willst du das Maul zuhalten ».

Cohn-Bendit was begonnen met Marcuse uit te schelden voor agent van de Amerikaanse ge- heime dienst C.I.A. « Hoeveel be- taalt die dienst u ? » vroeg de « student-leider » aan de schrij- ver van de « Unidimensionale mens », aan de wereldvreemde schrijver en studax, die door Cohn-Bendit's supporters ervan beschuldigd werd geld te krij- gen van Moskou, van Peking en van Wall Street.

Het gehuil en het getier nam steeds maar toe, zodat Marcuse zich gewonnen moest geven, en afdroop terwijl Cohn-Bendit en gezellen hem uitkroten voor « slaaf » en « hansworst ».

Cohn-Bendit, die ongenodigd op de vergadering verschenen was met als enig doel ze op stelten te zetten, ontruimde de zaal onder het zingen van de « Internationale ».

Het wordt moeilijk om kerels als Marcuse en Cohn-Bendit nog ernstig op te nemen. Indien men dergelijke lui volgt, eindigt men in een volslagen chaos en in een carnavalstemming die niets meer te maken heeft met enig ernstig sociaal streven.

Hoe duidelijk dat wordt aan- gevoeld door echte sociale basis- militanten, bleek deze week nog te Hannover. In die Duitse stad is een sociale actie bezig tegen de openbare vervoermiddelen, waarvan de prijzen abnormaal hoog liggen. De arbeiders namen er in groot aantal aan deel, en alles verliep goed — tot een ploeg anarchistische studenten hun eigen speciale, nihilistisch- kommunistische stempel op de betoging wilden slaan.

Ogenblikkelijk sprongen een aantal arbeiders op de studenten toe, namen hun de rode vlaggen af, en verbrandden ze (de vlag- gen). Alleen het ingrijpen van de politie kon verhinderen dat de kommunistische studenten op de koop toe werden afgeranseld.

Er is uit dergelijke gebeurte- nissen iets te leren. Namelijk dat er een grondig verschil be- staat tussen echte sociale akties van de ene kant en de drijfverien van herrieschoppende anarchis- ten van de andere kanten. Vooral de normale arbeider heeft zijn buik vol van die dilettanten en salon-revolutionairen.

zaterdag

Going strong !

Opiniepeilingen op wetenschap- pelijke basis zijn tegenwoordig opvallend juist. Dat bleek zowel bij de verkiezingen in de States als bij de recente volksraadple- ging en de strijd rond de opvol- ging van Sjarel in Frankrijk.

Het Leste Nuus heeft een in- ternationaal studiebureau belast met een driemaandelijke peiling naar de politieke oriëntering van de Belze staatsburgers. Welnu, die resultaten zullen wel geen aanleiding geven tot exalterend vlagvertoon bij de kleurpar- taaien, want ze boeren allemaal achteruit ten opzichte van de verkiezingen in maart 1968, die TOEN al zo affrontelijk waren ! De CVP-PSC zou, indien er nu verkiezingen werden gehouden, achteruit worden geslagen van 29,6 naar 27,1 percent van de stemmen, de sossen van 26,2 naar 25,4 en de blauwselventen on- danks al hun bombastisch mond- werk zelfs van 19,4 naar 16,8 percent ! De winst zou bijna uit- sluitend gaan, eendeels naar het FDF/Rassemblement Wallon, van 5,5 naar 6,3 percent, maar vooral naar de Volksunie, van 9,1 tot 10,8 percent. Hierbij moet er rekening worden gehouden met het feit dat de VU uitsluitend in Vlaamse arrondissementen op- komt, zodat haar feitelijke voor- uitgang nog gevoelig hoger is dan uit de percenten blijkt.

De Volksunie, aldus bracht de opiniepeiling aan het licht, trekt kiezers aan uit alle partijen, maar nog steeds hoofdzakelijk van de CVP. Zij verliest ander- zijds ook een aantal kiezers aan de CVP en aan de ...PVV.

Deze koude cijfers bevestigen keihard datgene waaraan ikzelf nooit heb getwijfeld : dat de stugge Vlaamse bewustwording onherroepelijk verdergaat, en dat de tijd werkt voor de partij(en) die zich radikaal keren tegen alle halfslachtige en dubbelbar- tige koehandelpraktijken.

Zolang zij de rechte weg

blijft volgen, zal de VU wind in de zeilen hebben. Zij beschikt trouwens over een formidabele troef : verreweg het jongste kie- zerspubliek. Liefst 61 percent van de VU-kiezers zijn 34 jaar of jonger, tegen slechts 37 percent bij de BSP, 36 bij de cevepe- kens en 35 percent bij de blauw- selventen. Slechts 6 percent van de VU-kiezers zijn ouder dan 65, tegen 14 bij de PVV, 16 bij de sossen en 17 bij de kadodders. Zodat meteen ook het hatelijke leugentje van de Kop en andere 24 karaats patriotten wordt ont- maskerd, dat de VU een samen- raapsel zou zijn van « zwarte » revanchards. Of heben die jon- geren-dan-35-jaar in 1944 en voor- dien misschien in nazi-uniformen gelopen ?

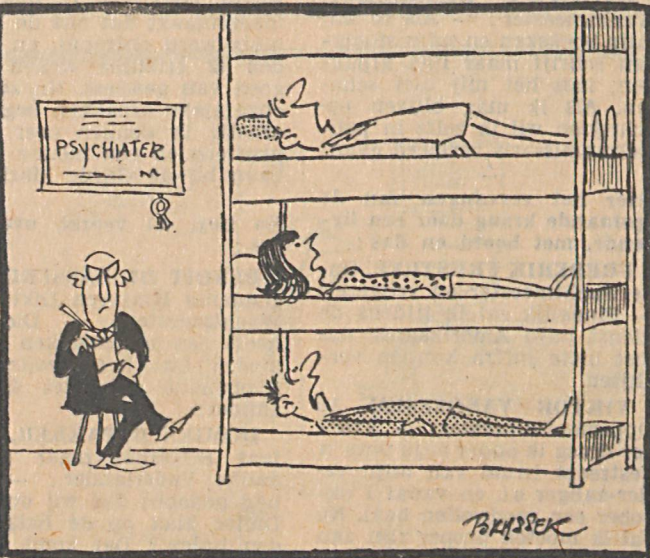
Het is duidelijk waarom de VU uitgesproken de voorkeur geniet van de Vlaamse jongeren: omdat zij de partij is van de « kontestatie » tegen het vermolm- de Belze establishment.

Dat de bazen van de Volks- unie zulks NOOIT vergeten !

maandag

Frituur Hammenecker

De lezers van dit krantje weten dat tot mijn uitverkoren oorden

Amerikaanse psychiaters kunnen het vele werk niet meer bijhouden

Zo zegt zij...

barbaartjes

Zij heeft ook die foto gezien van de koningin van Engeland. Statisch rijdend op een fraai rijpaard om de erewacht te schou- wen. De foto is geknipt op het moment dat de koningin rijdt voorbij een bewusteloze man van wacht, waarschijnlijk bezwe- ken onder zijn berennuts en onder de hittegolf. Niemand, ook de koningin niet, kijkt naar de man om.

Ts ts ts, wat een barbaartjes toch die Britten ! Ze moesten eens weten dat bij ons, het niet-verlenen-van- hulp op de openbare weg een « strafbaar » feit is !

driedagenweek voor de kinderen

De Nationale Arbeidsraad heeft aan de minister van Arbeid en Tewerkstelling Major, het advies gegeven het onderwijs- stelsel aan te passen aan de eisen van het bedrijfsleven.

En er wordt « aangepast » ! Vanaf september zullen de kin- deren in het kleuter- en lager onderwijs ook de zaterdagen vrij hebben.

De kinderen zullen opgetogen zijn. Ze genieten nu al van een grote vakantie, twee kleinere vakanties met Kerstmis en Pasen ; plus de reglementaire vakantiedagen rond Allerheiligen, carnaval en Pinksteren ; daarbij komen nog het aantal vrij te bepalen vakantiedagen, plus de zondagen en de nu ook vrije zaterdagen.

Het schooljaar van kleuter- en lager onderwijs zal dus be- staan uit 325 halve dagen op de 730.

Of : 162,5 « hele » dagen op de 365 ! De kinderen van nu zullen wel geen enkele moeilijkheid heb- ben om zich aan het latere bedrijfsleven aan te passen. Wel te verstaan als tegen die tijd de driedagenweek ook op het werk algemeen in voege is (wat iedereen hoopt natuurlijk ; wij, gij en zij).

in het zonnetje

De aanvoerders van de Franse Revolutie waren gekant tegen de vrouwenarbeid. Omdat zij vonden dat de vrouw in de schaduw moest blijven van de man.

Sedertdien is er al iets veranderd in Frankrijk. Georges Pompidou heeft namelijk tijdens de verkiezingscampagne uit- gestippeld dat zijn vrouw, Claude Pompidou, op ontvangsten in binnen- en buitenland « de » Franse vrouw zal vertegen- woordigen.

Mevrouw Pompidou mag dus toch even in het zonnetje staan. Van haar presidentiële echtgenoot natuurlijk.

in het rijtje

Mevrouw Pompidou zal buiten die ontvangsten ook nog een andere taak krijgen. Ze heeft echtgenoot dat bepaald. Zij zal haar rol als presidentsvrouw met « discretie » vervullen en zij zal ook de vele sociale gevallen helpen oplossen waarvoor het Elysée zich zo vaak geplaatst ziet.

Het kan daar wel aanschrijven worden.

pap en de bacteriën

Het Poolse persbureau PAP (dat heet nu zo, zij kan daar ook niets aan doen) heeft meegedeeld dat knoflook een bij- zonder waardevol middel schijnt ter bestrijding van bepaalde bacteriën. De resultaten van knoflook worden sensationeel genoemd.

Het moet zijn dat bacteriën, staphylo- en andere coccen, een respectabele neus ofte reukorgaan bezitten.

kokeneten

Zij heeft gelezen in een pagina bestemd « voor de dames » dat het beste middel tegen de hitte (en de dorst) bestaat uit het drinken van hete ontvette bouillon.

Heel juist. Tegen de tijd dat de bouillon klaargemaakt is, terug afgekoeld om te ontvetten en nadien weer opgewarmd... veels kans dat de grootste hitte inderdaad voorbij is.

tranen 1

Zij, en miljoenen huismoeders ondervinden nog dagelijks de gevolgen van het optreden van Eddy Merckx. Zij, en die miljoenen huismoeders die altijd opvoedkundig hun zoon- tjes hebben verteld dat « grote jongens niet huilen ».

Merckx heeft vast geen weet van opvoedkunde. Heeft hij daar tranen-met-tuiten gehuild in een T.V.-uitzending en op een uur dat « grote » jongens nog net niet naar bed zijn.

Gevolg ! « Grote » jongens huilen nu entoesiast en luidrechtig tranen- met-tuiten en verwijzen dan met deskundig gesnik naar grote renner die dat ook mag.

tranen 2

De Amerikaanse arts Rathman heeft onderzocht dat de grootste hoeveelheid tranen die een mens kan schrijven in geen geval meer bedraagt dan 5 cm3.

Een onderzoek dat klaarblijkelijk gebeurd is voor het T.V.- optreden van Eddy Merckx. Denk

ZIJ

voor bezinning (haha !) en rust Klein-Brabant behoort. Nergens is het zo zalig hengelen als in Weert achter de dijk van de Schelde. Bijten « ze » niet dan kunt ge nog altijd rustig op die dijk onder de notebomen op uw rug naar de lucht of naar de

voorbijvarende schepen liggen kijken of mijmeren over onge- lukkige maar ook over weer ge- lukkiger dagen.

Ik vlucht echter niet nitsluitend naar het groene Weert (ge moet daar eens in de Oude Schel- de gaan zwemmen, maar opgelet voor de rentmeester van meneer de Graaf !) wanneer ik naar Klein-Brabant trek. Och, het is er allemaal even heerlijk : Sint- Amands, Hingene, Bornem, Vlas- senbroek, Mariekerke...

En nu ben ik waar ik zijn moest : Mariekerke. Van op de stroom gezien is dat plaatsje van wijlen priester-dichter Jan Ham- menecker zeker het mooiste. Wel, als Jan Hammenecker moest kun- nen terugkomen en zien wat ze daar nu beneden aan de voet van zijn kerkje, op de Schelde aan het doen zijn, dan zou hij wellicht (ook al is hij dan ge- zalfde des Heren) even erg vloec- ken als ik het deed toen ik er enkele weken geleden met mijn telgen nog eens de steiger naar de veerman afliep...

Wat ze daar aan 't doen zijn is inderdaad niets minder of meer dan een vuige moord op het natuurschoon en ik stel de man-

nen van Vaga (in de veronder- stelling dat zij hun aktie-terrein zo ver uitbreiden) voor daar eens te gaan kijken. Sinds een tijdje ligt daar inderdaad in de geul de meest afschuwelijke, monsterachtige woonhut die ge u kunt inbeelden en wie boven op de oude schuit, die barak heeft ineengetimmerd is een genie in wansmaak. En dat ge- drocht ligt dan vlak bij de stei- ger, tegen het in het groen drome- nende kerkje op de heuvel !

Nu dacht ik, toen ik daar op die steiger stond te sakkeren op de vrijheid die de kultuurbolsjewi- ten in Vlaanderen geboden wordt om alles kapot en lelijk te ma- ken, nu dacht ik, zeg ik : daar zal het gemeentebestuur van Mariekerke vandaag of morgen wel een stokje voor steken... voor dat schandaal. Wel vrienden, ik ben voor de zoveelste keer weer een naief manneke geweest. Dat wangedrocht werd daar geleid en opgetimmerd met de zegen en zelfs met de aanmoediging van het gemeentebestuur... Als toe- ristische aantrekkelijkheid ! Ik verneem dat die woonhut een frituur moet worden dat zich restaurant zal noemen (zijn ze in Mariekerke jaloers op Sint- Amands ?) en dat de beneden- verdieping van dat fritkot naar (houd u verdomme vast nu) priester-dichter Jan Hamme- necker zal geheten worden.

Ja, dat is allemaal mogelijk in Vlaanderen. Burgemeester en schepenen gaven hun toestem- ming zonder stedebouw te heb- ben geraadpleegd. Wat wilt ge : een van de heren wethouders (!) leverde het nodige meubilair voor de frituur Jan Hamme- necker.

Is Natuur- en Stedeschoon van plan die kultuurbarbaren van Mariekerke hun eigen plaatsje verder rustig te laten kapotma- ken ? Of wordt die afschuwe- lijke frietbarak vandaag of mor- gen als brandhout verkocht ? Een andere bestemming zie ik er niet voor.

Koningin Juliana's rijkdom ontluisterd

Is het sprookje uit, of heeft het nooit bestaan?

Nog geen twee jaar geleden telde «het best ingelichte nieuwsmagazine ter wereld» gewetensvol de aandelenpakketten op, die de Nederlandse koninklijke familie alleen in Amerikaanse ondernemingen bezat. Het totaal beliep een niet onaardig miljardenbedrag. De rekensom was een bits antwoord op de officiële ontkenning, door haar eerste minister in hoogst eigen persoon ten beste gegeven, dat de Nederlandse koningin de rijkste vrouw, casu quo de rijkste vorstin, ter wereld zou zijn. Minister Cals bezwoer met de hand op zijn hart aan iedereen die het horen wilde, dat het sprookje niet waar was, en dat het hoog tijd werd dat de Schatkist tussenbeide kwam om in de dagelijkse uitgaven van het arme Nederlandse vorstehuis bij te springen.

Nu betaalden de Nederlandse monarchen niet alle uitgaven voor hun rang en stand uit eigen zak. De Grondwet kent aan de koning en de leden van het koninklijk huis niet onredelijke jaarlijkse bedragen toe. Maar ook personeelslasten en de zorg voor het onderhoud van paleizen en dergelijke moesten uit deze jaarlijkse civiele lijst worden opgebracht. En het zou de laatste jaren zowat de hand gelopen zijn, dat de koningin uit eigen zak — dus uit het particuliere vermogen van de Oranje-Nassau's — moest bijspringen. En dat was een onmogelijke zaak.

Er werd een commissie benoemd die het probleem bestudeerde, de Commissie Simons, vander Hoeven, de Pous. En deze wijze heren zijn nu met hun advies gereedgekomen. In de grond komt de zaak hierop neer, dat de functionele kosten van de monarchie geheel ten laste zullen gebracht worden van de

Staat. Maar dat van de andere kant ook de tot nu toe genote belastingvrijdom op het particuliere inkomen van de koninklijke familie voor een deel komt te vervallen.

Ook hier zijn er een paar mazen opengelaten: zo zal er geen belasting mogen geheven worden op dat gedeelte van het inkomen dat door de koningin toch nog uit eigen middelen wordt aangewend voor haar status, en ook de successierechten voor de troonopvolger vervallen. Een soort financiële paraplu voor de continuïteit van de Oranje-dynastie.

Over dit voorstel tot intrekken van de belastingvrijdom voor Oranje op het privé-inkomen en privé-vermogen zal, voordat het kracht van wet krijgt, nog wel het een en ander te doen zijn. Maar de wijze heren van de Commissie hebben de zaak behoorlijk genoeg aangepakt, zodat er zo min mogelijk stukken zullen worden gemaakt. Op de

kroonjuwelen geen belasting. Maar wel autobelasting op bijzondere sportwagens. Om twee voorbeelden te noemen. Ook behoedzaam op het punt van de ware omvang van het koninklijke vermogen.

Zeepbel stukgepikt?

Opnieuw is immers door de Commissie vastgesteld dat de koningin eigenlijk niet eens het hoogste inkomen-uit-vermogen in Nederland incasseert. Er zijn dus nog machtiger goudhaantjes dan Juliana in het zuidholland. Tenminste als wij inderdaad de commissieleden moeten geloven. Of als wij niet tussen de regels van hun advies doorlezen. Doet men dit wel, dan zou het best eens kunnen zijn dat er onderscheid wordt gemaakt tussen het vermogen in Nederland en het elders belegde vermogen. En op de tweede plaats wordt gesproken over «inkomen uit vermogen», waarbij listiglijk verzweven wordt het bezit dat niet onmiddellijk «inkomen» oplevert, de zogenaamde niet-realiseerbare kapitalen. Als u begrijpt wat wij bedoelen. Daaronder vallen — men hoeft niet bijzonder veel fantasie te hebben — onder meer de koninklijke juwelen, die op zichzelf reeds een onschatbare waarde moeten hebben, het schilderijenbezit, de domeinen en landgoederen.

In ieder geval zal de hele affaire wel zo bekeken zijn, dat de Oranje's er echt niet slechter op zullen worden. Daarvoor is prins Bernhard nog altijd te veel zakenman.

In haar rapport zwijgt de Commissie intussen, «op grond van het particuliere belang en op grond van het recht op privacy, dat iedere burger bezit», als het graf over het ware vermogensbezit van de koningin.

Want het valt nu eenmaal niet te ontkennen: zolang niemand het huishoudboekje van paleis Soestdijk heeft gezien, mag iedereen er het zijne van denken. Sprookje of niet. In de commentaar werd ook nog eens door de zaakvoerders geschimpt op de buitenlandse pers, die de vermogenstoestand van koningin Juliana en haar familie gruwelijk zou hebben overtrokken. Ook dit is niet fair. Er zijn natuurlijk in buitenlandse boulevardbladen zonderlinge dingen verteld, maar elders zijn er harde cijfers gegeven.

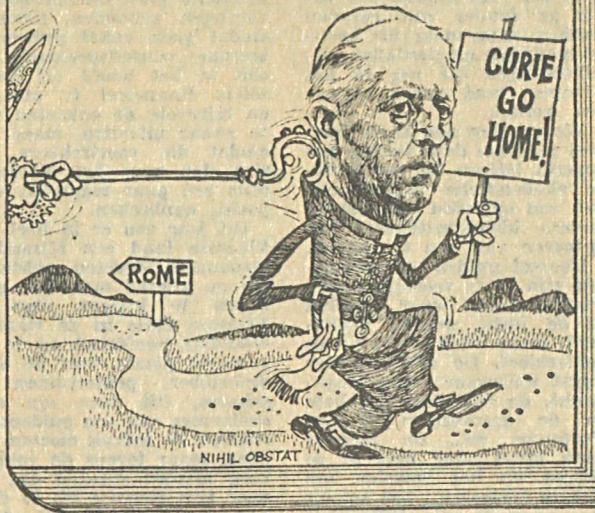
En die logen er niet om. Intussen, voor ons niet gelaten! Alleen zou het jammer zijn dat Nederland weer iets verloor waarin — zoals koningin Wilhelmina het zei — een klein land groot kan zijn: de roem der rijkste koningin ter wereld te hebben.

Doodgaan van de honger zal zij tenslotte ook niet. En zelfs dan kan Mies Bouwman nog een «Emmer-actie voor Oranje» ontketenen!

Het boek van de week

ADALBERT SEIPOLT

Alle Wegen Leiden naar Rome

Gekontesteerde «Leeuw»

Van Belzen kan men alles verwachten, en daarom kunnen we ons geen kwaad bloed maken over het potsierlijke incident in het Koninklijk Paleis voor Schone Kunsten, waar door het unitaire «groot symfonisch orkest» van de BRT-RTB in 't vooruitzicht van Sporendag «De Schelde» van Peter Benoit voor de TV werd opgenomen. Traditioneel moet zo'n gelegenheidsprogramma eindigen met het uitvoeren van de Vlaamse Leeuw. En protokolair moeten de muzikanten rechtstaan terwijl ze de nationale hymne uitvoeren.

De meeste frankofone muzikanten weigerden echter voor de Vlaamse Leeuw overeind te komen. 't Zal «zitten» zijn, of noppens, zelden ze. Het werd dus «zitten». En een van de muzikanten kon het zelfs met zijn trikoloor geweten niet in overeenstemming brengen om zittend de Leeuw te helpen spelen. Hij volgde de uitvoering met gekruiste armen en dichtgeknepen oren.

De oplossing? Een heel-Vlaams «groot symfonisch orkest», met uitsluiting van alle anti-Leeuw-kontesteerders!

«Koninklijke» kultuur

Onze minister van Vlaamse cultuurdragerij is nog wat anders dan een «jan» van nationale cultuurfenomenen zoals Merckx en Van Springel. Frans van Mechelen heeft het namelijk met sire op een akkoordje gegooid, en dank zij dit akkoordje zal voortaan het koninklijk paleis aan de Antwerpse Meir geregeld ter beschikking worden gesteld voor culturele manifestaties.

Daarmee bewijst Frans Van Mechelen dat hij niks kan weigeren, wat 't Pallieterke sinds jaren herhaaldelijk heeft voorgesteld. En aan sire, die zo grootmoedig een stukje van zijn «leeftijd» afstaat aan de Vlaamse cultuur, betuigen wij onze eerbiedige erkentelijkheid.

Kajotters tegen Brazilië

Belgische Kajotters hebben de regering verzocht in Brazilië bij de bevoegde overheden aan te dringen op de invrijheidstelling van een aantal Braziliaanse Kajotters die daar in de gevangenis werden geworpen.

Anderzijds liet aartsbisdom Madeiros Delgado in de Braziliaanse stad Fortaleza alle kerken sluiten, uit protest tegen het feit dat één van de priesters van zijn diocese wegens «belediging van het leger» tot één jaar gevangenisstraf werd veroordeeld. In een gebed voor vissers had die priester namelijk gezegd dat een visser minstens zoveel waard is als een soldaat, misschien zelfs méér.

We kunnen begrijpen dat een man als Schramme het klimaat in Brazilië aangenaam vindt dan in België, maar wat het gestelijk klimaat betreft...

Van Bladel, PeWe en het nepotisme

Wie een klassieke opvoeding kreeg, zal het beamen: In het Latijn betekent «nepos» «neef».

Nepotisme was een in Rome veel verspreid misbruik dat erin bestond dat invloedrijke politici aan hun neven allerlei ambten en rijkelijke inkomsten schonken.

PeWe Segers de Vitaro zelf die Romeinse traditie voert. De man die onverwachts een meerderheid kreeg in het Antwerpse arrondissement bestuur van de C.V.P., Fik Van Bladel, en aldus kanshebber nummer één werd voor de opvolging van bestendig afgevaardigde De Vocht — die Fik Van Bladel is een neef van PeWe. Hij is de zoon van PeWe's bloedeigen zuster.

Zo weet u dan ook waarom Fik Van Bladel's carrière pijnsnel omhoog ging.

Grendels

De weerzin van de Volksunie voor grendelmeerderheden is van recente datum, beweert het Volkske. En om die beweering kracht bij te zetten wordt verwezen naar het voorstel van federale grondwet dat Frans Van der Elst in 1962 indiende. In dat voorstel komt een art. 58 voor, dat als volgt wordt geformuleerd: «Om rechtskrachtig te zijn dienen de federale wetten tegelijk door een meerderheid van de Vlaamse en van de Waalse afgevaardigden in de bondsraad te worden aanvaard.»

We begrijpen het triomfantelijk geschreeuw van het Volkske niet goed. Want Frans Van der Elst zag (en ziet) die «grendels» in functie van «federale wetten» en in een «bondsraad». Welnu, de nieuwe grondwet die de Vlaamse cevepeken en de overige dappere Belzen ons willen opsluizen heeft tweemaal niks met een eerlijke konsequente federalistische wetgeving te maken, en er kan toch ook moeilijk veruaring heersen tussen de unitaire Belze praatarak en een federale bondsraad.

Muiterij bij de rijkswacht?

(vervolg van blz. 1)

zullen, bij het zien van de postbode, bevend langs de rijbaan gaan staan en wenend hun papieren bovenhalen.

En anderzijds, goede lezer, zult gij reeds veilig en wel geboeid in de dievenkar zitten éér gij vermoedt dat gij te maken hebt met de Rijkswachter, uw Vriend.

Zowel voor de ordebewaarders zelf als voor ons, boosdoeners, is dit geen leven meer. Indien de Regering wenst rampen te vermijden, laat zij de gendarmen verder met hun klassieke versierden getooid rondlopen. En zo zij daartoe niet is bereid, dan moet zij zorgen dat ofwél de Rijkswacht, ofwél de bevolking wordt afgeschapt.

Opgetrommeld

Onlangs heeft Leo (weg met) Collard te Hasselt een speech gehouden «in het Nederlands». Een van onze lezers die het geval uit nieuwsgierigheid ging volgen, verduidelijkt dat Collard zijn speech moeizaam heeft afgelezen van klaargemaakte papieren, en dat zijn parolleke doorspekt was met gemiste klemtonen en versprekingen. Alleen in zijn inleiding sprak hij «voor de vuist». Maar dat was in 't Frans. Wat onze lezer tot de opmerking brengt: Stel u voor dat een partijvoorzitter zijn aanhangers in het Walendland gaat toespreken in het Nederlands. Ge zoudt wat horen!

Anderdeels geeft onze lezer de verzekering dat van de nagenoeg 300 toehoorders, er meer dan 200 «opgetrommeld» in de zaal zaten: lieden in bevolen dienst. Vrijgestelden van partaai, vakbonden en ziekenfondsen. En opge-eisten van de ACOD, sektor onderwijs.

Op die manier is de welwillendheid en het applaus van het «publiek» op voorhand verzekerd!

Limburgse steenkool

Leo Collard heeft in het Limburgse Hasselt veel gebroebeld over «de progressieve partaai», maar hij zweeg dat hij ervan zweette over een typisch arbeidersprobleem: de Kempense steenkool.

We kunnen het begrijpen. Want de Limburgse Volksunie heeft zopas onthuld dat, ten behoeve van de Belze staalnijverheid, Amerikaanse kolen worden ingevoerd tegen ruim 800 fr. per ton, terwijl de Kempense kolen aan de Luikse staalfabrieken worden geleverd tegen... 620 fr. per ton.

Zo worden de Luikse staalbarons rijker en gaat Limburg kapot. En daarom eist de Limburgse Volksunie dat het programma van de Kempense mijnsluitingen moet worden opgeschort, en dat Eisden niet mag worden gesloten zoals gepland. Intussen moeten de leveringsprijzen worden herzien.

Klachten

Verscheidene abonnees hebben er ons hun beklag over gedaan dat zij hun Pallieterke te laat ontvingen. Wij hebben de zaak onderzocht. De schuld ligt niet bij ons maar bij het postkantoor Antwerpen X, waar in de aan gang zijnde verloopperiode, een tekort aan personeel is, met het gevolg dat heel wat brieven, poststukken en kranten op verzending moesten blijven liggen wachten.

Men voorziet echter dat deze moeilijkheden tussen dit en een week van de baan zullen zijn.

Wij veronischuldigen ons bij onze reklamerende lezers, maar echt: wij zijn vrij van alle verzendingsmet.

Klopping

In een «dag» brengen wij gedetailleerde gegevens over een politieke «doorlichting» van het Belze kiespubliek. Daaruit blijkt dat de kleurpartijen achteruit blijven boeren en dat de Volksunie er sinds het voorjaar van 1968 alweer met nagenoeg 2 procent op vooruitging, berekend in het Belgisch totaal. Aangezien de VU enkel in Vlaanderen opkomt bedraagt de werkelijke vooruitgang dus bijna het dubbele.

Die opiniepeiling gebeurde in april van dit jaar. We vragen ons af hoe de uitspraak van het publiek zou luiden op dit ogenblik, na de monumentale vaandelvlucht (Herzogin-nedal werd herhaald!) van de Vlaamse cevepeken in de zes Brusselse «randgemeenten».

Voor de «Vlaamse» cevepeken zijn dergelijke avonturen gewoonweg vernietigend. Wie kan er uiteindelijk nog zijn vertrouwen schenken aan die bende politieke kerstekinderen?

Open doekje

De Vlaamse cevepeken bespeffen zeer goed dat in Vlaanderen de politiek wind uit de Vlaamse hoek waait. Onder trikolore vlag hebben ze in maart van vorig jaar een pijnlijke nederlaag opgelopen, en aan die steen willen ze zich geen tweede keer stoten.

Daarom heeft PVV-Frans Grootjans zich gehaast om via de BRT-Aktueel en via zijn eigen gazet te beklemtonen dat de Vlaamse PVV-ers zich in het historische Kamerdebat als radikale Vlamingen hebben gedragen: zij hebben gestemd TEGEN de aanhechting van de Voerstreek bij de economische raad van Wallonië en VOOR het behoud van de zes «randgemeenten» in de bevoegdheid van de economische raad voor Vlaanderen.

Zij hebben zich inderdaad gedragen als Blauwe Leeuwen, terwijl de gelen en de rooien als geslagen honden afdropen met de staart tussen hun poten.

't Is waar dat de PVV-ers het ietwat gemakkelijker hadden dan CVP en BSP: zij moesten geen regering over-eind helpen houden. Wat niet belet dat hun radikaal-Vlaamse houding de unitaire PVV in een kristoestand heeft gebracht. Daarom proficiat. Als 't goed is, zeggen wij het ook!

Veel beloven...

«Minister Leburton kondigt tariefverlaging voor gas en elektriciteit aan», blokletterde «Volksgazet» triomfantelijk.

Dat hadden we al in de radio gehoord. Maar tevens vernomen dat deze verlaging pas tegen 1 januari 1970 in het vooruitzicht gesteld wordt. Dat zei het Kops orgaan er liever niet bij.

kroniek der dode zielen

Jacht op oude lidkaarten

Iedere democratie bereidt op eigen wijze haar verkiezingen voor. Waarbij de bewindvoerders met steeds nieuwe kneepjes uitpakken om wat staatspropaganda voor zichzelf te maken. Het hoeft ons niet te verbazen dat, inzake deze officiële voetjeszetterij, het land van de kleinheid België weer achterhaakt en een eerder avertrecht uitwerking boekt met de vervolgreeks «Mededeling vanwege de regering». Indien men op dit gebied nog iets leren wil (eerste-ministers als Lefèvre en Eyskens welken vaak de indruk in hun vol-leerdheid te geloven), kan men best zijn licht eens opsteken in de superdemokratie met hoofdstad Bonn.

Daar zet men een mogelijk toekomstige oppositie een hak met de gekende Duitse gelijkheid. Werpt men een heel ministerie in de strijd en nog liefst het ministerie van justitie. Zo zijn beroeps-snuffelaars aan de weet gekomen dat bij de a.s. parlementsverkiezingen in niet minder dan 22 kiesomschrijvingen kandidaten van de NPD zullen aantreden met 'n Nazi-verleden teruggaand tot voor 1932. Een onthulling, waarmee dit West-Duitse ministerie ongetwijfeld de grote prijs Hubert Hallin 1969 wegkaapt.

Als men 't mij vraagt, voor zo 'n werkwijze zet een behoorlijk mens vlug een wasknijper op de neus, grijpt nog beter naar een gasmasker en opent vlug deuren en ramen om alle kwalijke geuren te verdrijven. Dat is niet meer of niet minder dan democratie in een getinstal.

Dat een ministerie de rol overneemt, die normaal in de heetste voorverkiezingsuren gespeeld wordt door Volksgazet en aanverwanten, is zo bedenkelijk, dat verneld ministerie een reeks ernstige opoffers verdient, die het niet licht zou vergeten. Wij hopen dat deze taak zal vervuld worden door al degenen, die er wreed van overtuigd zijn dat parlementsverkiezingen de hoogste uitdrukking vormen van de rechtsstaat. En die dus eventjes willen denken aan de onschendbaarheid van al wie kandidaat wil en mag zijn en ook moet kunnen zijn zonder enige druk of stoot onder de gordel van om het even welke gevestigde macht, van kardinaal-in-Vlaanderen tot ministerie-in-Bonn.

Schoenmaker, blij bij uw leest. Het ministerie van justitie te Bonn heeft werk genoeg op de plank. Bv. met het oplossen van de kommunistische moorden op Slovaaks en Kroaten in West-Duitsland. Of met de strijd

tegen de rode spionage aldaar. Of nog met de strijd tegen de welig tierende korruptie.

Tot in den treure hebben wij gezegd dat wij voor amnestie opkomen. Gedaan met het open houden van oude wonden en het jammeren over oud zeer. Maar, indien de regering te Bonn, bij gebrek aan menselijke en nationale fierheid, wil blijven met de vinger wijzen en zeggen «foei, foel, lelijke nazi», dan zeggen wij: voor ons niet gelaten. Maar dat Kie-singer dan aan zijn ministerie opdracht geve het spel eerlijk te spelen, zonder aanzien van persoon, beperking tot één partij en geheimzinnig jaartal 1932.

Reeds nu schrijven wij ons in de handen in afwachting van het livig verslag van het Duits ministerie van justitie, waarschijnlijk eerbiedig opgedragen aan kanselier Kiesinger, meteen ook de eerste aangeklaagde zelf in dit verslag van het eindeloos gepeuter. En hoe zou het staan met de nazi-oogst in het ministerie van justitie? Rijke oogst in alle geval. En de voormalige president Heuss, eens schrijver met het goedkorend knikje van Goebbels. Of de vroegere president Luebeck, de architect die niet wist wat voor merkwaardige kampen hij hielp bouwen. Of G l o b k e, de lieveling van wijlen de grote Europeaan, kanselier Adenauer, Globke die eens ijverig Hitler-medewerker was inzake anti-Joodse wetgeving! Al de kolommen van 't Pallieterke volstaan niet om de huidige meer - dan-volbloed-demokraten in Duitsland op te sommen, die eens de arm ten Germaansen groet strekten en op één of andere wijze Heilhitlerden.

Met dat jaar 1932 als rode-licht-jaar voor de verschrikkelijke nazi, is het ten andere maar een vinger-in-het-eigen-oog-spelletje. De vroegere nazi's zoals de wijnen: de oudste jaren de gevaarlijkste? Of '32 juist het jaar voor de Hitler-overwinning. Vreest het ministerie niet dat de jeugd eens zal redeneren op grond van de ministeriële waarschuwing: vóór 1932 degenen, die niet wisten of ze het gingen halen, of er iets bij te verdienen viel, de mannen van een goed of slecht begrepen idealisme, blijven vandaag de getekenden. De mannen van na de Hitler-overwinning de goeden: de meelopers, de huik-naar-de-wind-hangers, de op-de-zegkar-wippers, de mannen van de natte vinger als voorbeelden van de superdemokratie.

Men moest het Duits ministerie van justitie maar omdopen in ministerie van opvoeding. R. Sch.

briefje uit brussel

Guldensporenherdenkingen

Op zondag 15 juni zette Brussel de reeks der Vlaamse guldensporenvieringen in en dit zomaar een maand op voorhand!

Toen het koor en orkest de Schelde van Peter Benoit uitvoerden en heel wat aanwezigen zich voortdurend het zweet van het voorhoofd moesten vegen, dwaalden onze gedachten even af, niet naar een glas ijskoud bier zoals ge foutief zult gerazen hebben, maar naar die andere tientallen en tientallen elfjullivieringen die nog in het Vlaamse land zullen gehouden worden.

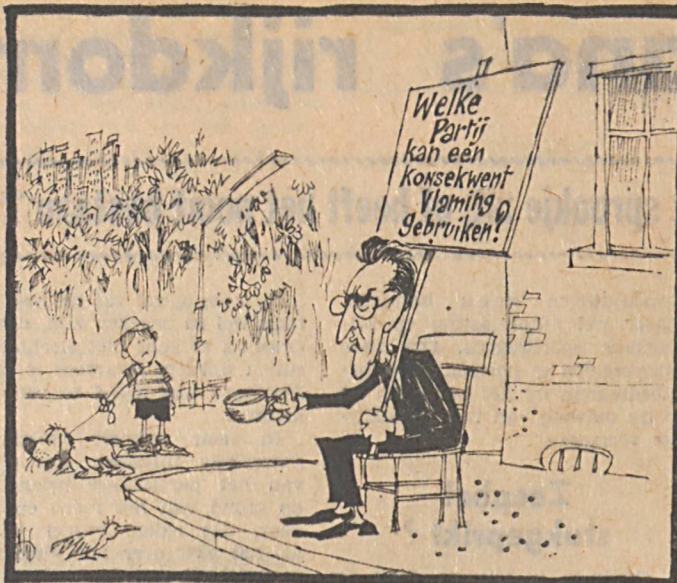
We vroegen ons af in hoeveel plaatsen deze viering zou beperkt blijven tot een louter academische zitting, een bal, een optreden van een of andere kleinkunstenaar, het opvoeren van een toneelstuk. Hoeveel guldensporenvieringen zijn reeds voorbijgevoerd waarbij alleen maar woorden in de lucht werden geslingerd, maar waar er niets van achterbleef. De feestredenaar wordt weliswaar warm toegelucht, de voorzitter zet hem en de aanwezigen in de bloempjes en... de mensen gaan ofwel naar huis of ze blijven op het volksbal om zich te amuseren. Zal het dit jaar weer in vele gemeenten aldus verlopen?

Wellicht zal thans nog meer dan vroeger door de spreker over Brussel gehandeld worden; misschien wordt het zelfs de hoofdbrok uit zijn toespraak. Zal er weer niets met een meer blijvend effect aan die woorden verbonden worden? Het is mooi de moed op te brengen om in volle zomer instemmend en goedkeurend naar een spreker te komen luisteren, maar we zouden het zo doodspijtig vinden moest er dit jaar door de inrichtende vereniging niet iets speciaals worden gedaan voor de Brusselse voorvechters. De feestelijkheden zowel

als de spreekbeurt moeten er heel zeker zijn, maar deze maal zou er een groter medeleven en een grotere medewerking moeten zijn met de Brusselse taalgenoten, die het hier in «la capitale» toch zo verdomd moeilijk hebben. Buiten de officiële grootse plechtigheid met de medewerking van de BRT, worden er over het algemeen in het Brusselse geen Guldensporenvieringen gehouden. Eerstens omdat geen enkel gemeentebestuur vanzelfsprekend het oot in het hoofd zal halen zoiets financieel te steunen en bijgevolg de onkosten veel te zwaar uitvallen, maar ook omdat die voortrekkers bij zijn dat voor hen eindelijk eens een paar maanden verpozing aanbreken.

Dit jaar zou er in heel het Vlaamse land een bijzondere inspanning moeten gebeuren om op allerlei manieren geld bijeen te krijgen voor de Vlaamse aktie in de Vlaams-vrijlandse hoofdstad, op de allereerste plaats voor de kinderkribben, peuterscholen en scholen. Dit jaar zou elke deelnemer van een guldensporenfeest de indruk moeten opdoen, maar tevens de voldoening moeten smaken dat hij door zijn steentje bij te dragen een POSITIEVE daad heeft gesteld en bijgevolg RECHTSTREEKS MEDEGEHOLPEN HEEFT om te Brussel tot iets te komen.

Zo zaten we te dromen in een snikhete zaal toen een ietwat hard klaraogeschal ons uit onze overpeinzingen terug toet de werkelijkheid bracht. We vroegen ons toch af of we er niet zouden kunnen toe bijdragen opdat het dit jaar toch anders zou worden. Aldus ontstond dit briefje, met de stille hoop dat deze maal uw elfjulliviering niet zal gebouwd worden op vliegende en voorbijgaande woorden, maar integendeel op effectieve, doelmatige daden.

Na zijn ontslag als voorzitter van de C.V.P.-kamerfractie, zei Jan Verroken dat hij zich beter zal voelen op een andere stoel.

VU-dynamiek

De Vlaamse kadodderkens briesen in de richting van de Volksunie because saboteren van de grondwetsherziening. Precies of er is IEMAND in heel Vlaanderen die warm loopt voor de nieuwe grondwet die men ons wil opsluieren, grendels en muilbanden inkluis!

In de ogen van de Vlaamse kadodderkens mochten de «extremisten» van het FDF en Rassemblement Wallon, die wél bereid waren hand- en spandiensten te verlenen bij de grondwetsherziening, een bank vooruit komen zitten.

Maar wat schrijft op hetzelfde ogenblik de PSC-gazet «Vers l'Avenir» uit Namen? Dat de oppositie van de Volksunie, vergeleken met die van FDF-RW, veel samenhangender is. Bedoelde gazet wijst op de innerlijke zwakte en verdeeldheid tussen de oasisherzogen van «la Belgique de papa» en de Waalse federalisten, en plaatst daartegenover «het mystieke dynamisme en de homogeniteit van de Volksunie».

Waaruit weer eens blijkt dat het moeilijk is voor iedereen goed te doen.

Gewijde «sigaar»

«Kardinaal Tisserant is het niet eens met Suenens», zo luidde de kop in het Frutje. En terloops vroegen wij ons af waarom alleen Mgr. Tisserant recht scheen te hebben op zijn titel van kardinaal, terwijl de aartsbisschop van Mechelen-Brussel nogal oneerbiedig Suenens kortweg genoemd werd.

Maar daarover gaat het eigenlijk niet. Het gaat over die brief die de Deken van het Heilig Kollege te Rome naar kardinaal Suenens heeft geschreven en waarin deze laatste eigenlijk een «sigaar» krijgt, omdat hij «oneerbiedige» verklaringen zou hebben afgelegd in het interview dat hij toestond aan de Internationale Katholieke Informatie, een organisme dat trouwens bijna geen enkele katholiek kende.

Mensen die het kunnen weten beweren dat de oorsprong

van heel de zaak te zoeken is in de zeer geringe waardering die kardinaal Suenens kon opbrengen voor de pauselijke nuntiusen in het algemeen en voor die van Brussel, Mgr. Oddi (intussen opgevolgd door Mgr. Cardinale), in het bijzonder.

Onze kardinaal beschouwde die Italiaanse monsignore te Brussel alleen maar als een lastige en bemoeizieke pottenkijker, om niet te zeggen als het (spiedende) oog van Rome. Bovendien is kardinaal Suenens van mening dat de Paus niet uitsluitend door (overwegend Italiaanse) kardinalen zou moeten gekozen worden, maar voor het episkopaat.

Intussen beginnen de brave katholieke leken er al minder en minder van te begrijpen. Hoofdschuddend en lichtjes verbijsterd vragen zij zich af waar het heen moet als nu ook al de vuile van de hoogste gezagsdragers in de Kerk op straat wordt opgehangen.

Vrijgesproken

De beruchte «zaalwachter» van het Antwerpse militaire hospitaal, Jan-met-de-zweep genaamd, die tijdens de opstand in dat hospitaal de militair Valcke zodanig «verzorgde» dat de jongen een schedelbarst, een gebroken kaaksbeen en ettelijke andere kwetsuren opliep, werd verleend vrijdag door de Krijgsraad... vrijgesproken.

De man die hierover nog het meest onthutst was, was Krijgsauditeur Maes.

De verantwoordiging van het vonnis is wel bijzonder merkwaardig.

Jan-met-de-zweep werd vrijgesproken omdat de getuigenissen volgens de Krijgsraad onbetrouwbaar waren, because komend van mannen van de neuro-psychiatrische afdeling en... omdat de ten laste gelege feiten zogezegd geen verband hebben gehad met de opstand in diezelfde afdeling...

Als gij het begrijpt moogt ge het ons laten weten.

Gestraft

Bijzonder merkwaardig daar tegenover is het vonnis in de daaraan vasthangende zaak over de opstand zelf. Die kwam, omdat de belichten franstalg waren, voor een fransprekende Krijgsraad. En daar vielen wél straffen. Daar werden de meeste belichten die verschenen wegens weerstand, opstand en dronkenschap veroordeeld omdat zij wél verantwoordelijk werden geacht.

Dertien stielen...

Inmiddels gaat Jan-met-de-zweep dus vrijuit. Het loont nog wel even de moeite om die man zijn levensloop onder de loupe te nemen. Deze «zaalwachter» van de neuro-psychiatrische afdeling (waar ook mannen van de vroegere tuchtcompagnie zijn in ondergebracht — wel een mooie combinatie) liep tot zijn veertiende jaar school, kende daarop de bekende twaalf stielen en dertien ongelukken, deed zijn militaire troepdienst, belandde dan weer in de «twaalf stielen en evenveel ongelukken», tekende op zijn 35ste jaar voor het leger, maar omdat hij niet geschikt leek voor actieve dienst liet men hem maar werken als zaalwachter in de neuro-psychiatrische afdeling.

Er is met dat Belgisch leger van ons toch nog een en ander niet in orde.

Welk progressisme?

Onder deze titel schreef Frans Grootjans in zijn «Nieuwe Gazet» enkele harde waarheden over het «moderne» socialisme dat tegenwoordig door Collard wordt gepredikt.

Terecht wees Grootjans er op dat men er het raden naar heeft wat de voorzitter van de B.S.P. eigenlijk bedoelt met «het demokratiseren van de ekonomie». De liberale voorman herinnert er ook nog eens aan dat Collard reeds vroeger het nationaliseren van de produktiemiddelen heeft verzaakt.

Wij willen daar alleen aan toevoegen dat het socialisme in België louter nog «meêre pree, meêre «congé payé» en minder werkuren» kan eisen. Elke ideologische achtergrond is weggevoerd en alle vroegere, grote idealen (het antimilitarisme!) werden naar de rommelzolder verzezen.

Geen wonder dat de jeugd van heden niet meer wil weten van een dergelijke partij!

Bescheiden is anders

Men was op het provinciaal bestuur te Antwerpen met verstomming geslagen toen René De Vocht, toekomstig ex-député, opnieuw ten tonele verscheen en zonder enige bescheidenheid het bevel gaf de tank van zijn ambtelijke dienstwagen met ambtelijke benzine te vullen.

De nederige beambte die het bevel gekregen had aarzelde. Hij wendde zich tot provinciaal griffier Picavet. En vernam van hem «dat alles bleef zoals vroeger, tot de h. De Vocht ontslag zal genomen hebben — zegge einde augustus e.k.»

Volgens de letter van de reglementen kan dat in orde zijn. Maar voor de politieke moraal is het niet bevorderlijk. Met een portier of een stoker van de centrale verwarming zou Picavet minder geduld hebben.

Griffier op speelreis

Het was een van de laatste beslissingen van provinciaal griffier Picavet. Kort daarop verliet hij onze kille gewesten. Hij dobt nu rond met een luxe-boot, ergens rond de Kanarische of nog andere eilanden.

Hij kan misschien eens nadenken over de rampen die hij als onder-voorzitter van de raad van beheer van N.V. De Vlijt over «Gazet van Antwerpen» heeft doen neerkomen door zijn autokratisch optreden.

Of hij kan argumenten zoeken waarmee de minister van binnenlandse zaken aan Picavet's partijgenoot, senator De Bondt kan uitleggen hoe het nu eigenlijk zit met de onverantwoordelijkheid van het griffierschap met een beheerderspost in een politieke onderneming zoals «De Vlijt».

Het anders zo rustige Antwerpse provinciaal bestuur is een oord van radeloosheid, droefheid en koleire geworden. We zien de dag komen dat apotheker Jef De Meester en mevrouw Daems-Van Ussel zich gelukkig prijzen omdat Vik Van Bladel hen belet heeft in dat ongere midden binnen te dringen.

Toelichting door Viktor Leemans

Op verzoek van enkele parlementaire onderontwikkelde zal een film over de vaderlandse betoging te Stekene afgerold worden in het parlement.

Naar we vernamen zal de beroemdste zoon van Stekene, ex-V.N.V.-er en C.V.P.-senator Viktor Leemans, een passende kommentaar bij die voorstelling ten beste geven.

Hij is er de aangewezen man voor. Hij kent Stekene op zijn duimpje, en hij kan zijn parlementaire kollega's uitstekend inlichten over de omstandigheden waarin, de beweegredenen waarvoor, en onder de invloed van welke leiders zoveel jonge Waaslanders naar het Oostfront zijn getrokken.

De barrière en de boeven

In Eindhoven werd vorige week op klaarlichte dag een Grenswisselkantoor beroofd door twee Italiaans of Spaans sprekende bandieten. Zij gingen met meer dan anderhalf miljoen aan de haal in een Citroën met Belgische nummerplaat. Richting Belgische grens. Gevregen konden zij niet worden, omdat de grensstreek tussen Noord-Brabant en de Limburgse en Antwerpse Kempen sedert vijftig jaar door Brussel tot nomansland is verklaard. De spoorverbindingen zijn afgeschaft, de wegenaanleg is verwaarloosd.

Onder andere 't Vlaams Economisch Verbond heeft hiertegen fel geageerd en geargumenteed. Tevergeefs. Brussel verzet geen voet om nauwere economische ontwikkeling van het kernland Groot-Brabant benoorden en bezuiden de grens te stimuleren.

Dat weten blijkbaar zelfs internationale boeven. Zij kennen het vacuum. Om 14 u. 15 pleegden zij hun overval. Door de ellendige telefoonverbindingen naar België werd een grenspolitiepost pas 20 minuten later gewaarschuwd. Een telexlijn? Die is te duur! Er verliet nog eens een uur voordat de Rijkswacht en de centrale alarmpost waren gewaarschuwd de brigades waren gearmeerd en wegversperrend waren bezet. Toen waren de boeven gevlogen.

Katholieken zijn vijgen...

... moet men wel denken als men vaststelt hoe ze hun geloofsgenoten laten vervolgen. Ze durven niet eens hun mond opendoen als ergens een van de hunnen omwille van zijn overtuiging in de gevangenis vliegt. Neem nu die Oekraïense geheime bisschop Velyczkovsky, in januari van dit jaar aangehouden te Lviv (Lemberg). Waarom? Enkel en alleen omdat hij, in 't geheim, zijn priesterlijke taak vervulde. In 't geheim, omdat de katholieke kerk in Oekraïna verboden is. Bisschop Velyczkovsky wist welk risico eraan verbonden was. Hij had trouwens al 12 jaar doorgebracht in een concentratiekamp. De man zit nu in een gevangenis te Moskou, voor «een diepgaand onderzoek»...

«Hebt ge de «jappers», hier en elders, soms al horen of zien belogen ten voordele van hun geloofsgenoot? Of eenvoudig protesteren in de pers?

De katholieken durven dat niet meer. Ze liden aan zulkdanig minderheids- en schuldc-complex, dat ze hun beste mensen laten opsluiten en kapotmaken zonder hun mond te durven openen.

Vijgen zijn het!

Pablo Franssens : straffe toebak

Pater Pablo Franssens is, volgens de Nederlandse «Volkskrant», na zeven misstiefaren in Bolivia, naar zijn en ons vaderland teruggekeerd in een zeer speciale gesteltnis.

Die pater Pablo Franssens propageert nu in zijn geboorteland België de uitholling van het kapitalisme. Hij overweegt de oprichting van een nieuwe politieke partij. Hij bereidt een aktie voor om afgewerkte produkten uit ontwikkelingslanden geheel los van de bestaande kanalen in het westen in te voeren.

We weten over die pater Pablo Franssens anders niets dan wat «De Volkskrant» over hem schrijft. Als die man dat programma moet afwerken...

Typisch is Pablo's lapidair mening: «Ik vind het Castriem (op Cuba) meer kristeljk dan onze kerk».

Bergt die uitspraak in uw archief op, lezers!

Grappenmaker Jo

De Vlaamse TV heeft niet alleen een vrouwelijke Jo (Leemans), maar ook een mannelijke (Röpcke).

Deze mannelijke Jo stond «Humo» een interview toe waarin hij, na er terloops op gewezen te hebben dat hij eigenlijk ekonomie gestudeerd heeft (hoe lang en met welk resultaat?) en daarna bij de TV is geraakt, waar hij van nieuwslezer tot «filmspecialist» werd gebombardeerd.

Jo zou trouwens zelf wel eens een film willen draaien, als hij er maar genoeg centen voor kreeg, zoals Roland Verhavert, wiens reeks «De geboorte» hij (net als wij), een flop vond.

Dat hij ook niet van Louis De Funès houdt, is zijn volste recht, maar doet bij ons de vraag oprispen wat er dan wel nodig is om Jo te doen lachen.

Wat zijn politieke opvattingen betreft is Jo erg links en de B.S.P. vindt hij een bourgeois-partij en daar kunnen we dan weer in komen.

Het ideaal zou Jo een kommune vinden, waar elke vrouw een kind kan krijgen van gelijk welke man. Hij zei er echter niet bij of hijzelf in een dergelijke kommune bereid zou gevonden worden zijn eigen vrouw eventjes uit te lenen en dan te werken voor de kinderen van een kamerad-kommunard.

En reporter Piet Piryns zei er ook niet bij of Jo al die klatskoek met een serieuze gezicht kan vertellen.

Alle baten helpen...

Ons krantje heeft al herhaaldelijk en onverdeeld hulde gebracht aan de «Hongaarse Vlaming» Sandor Szondi, het Etterbeekse gemeenteraadslid, o.a. kampioen van het Nederlandstalig onderwijs in de grote «oasis» van Broekzele.

Onvermijdelijk dat het vastberaden doorzettingsvermogen van Szondi een heel stel frankofone trikoloren in een bestendige toestand van razernij houdt. Aldus ontving hij deze week een «bilingue» briefje waarin hij een «gekomplekseerde martelaar» wordt genoemd (het adres luidt: Monsieur Szondi (Hongaarse Vlaming) CVP= VU, Oppervlakke en onderontwikkelde Politicus, 78, rue Charles Degrout, Bruxelles 4) die o.a. via 't Pal-lieterke (journal flamingant, incivique en anti-Belge) reklaam maakt voor het oprichten van een «ghetto flamingant» te Etterbeek.

De niet-geïdentificeerde illustrering voegde er één frank aan toe «als steun», onderstrepd dat hij geregeld 50 tot 100 ballen geeft voor de frankofone kinderen «des Fourons».

Enfin, alle baten helpen. Dr in de Rechten (onderontwikkelde) Szondi heeft de frank met dank aanvaard. En 't Pal-lieterke voegt er boosaardig aan toe: die één frank van de niet-geïdentificeerde Vlamingen-hater is toch altijd nog iets meer dan de nul komma nul frank van de verwoede Zangfeestflamingant Valeer Portier!

Het publiek en zij

Zowel «Het Volk» als «Volks-gazet» proberen stemming te maken tegen de P.V.V. en de Volksunie, omdat deze partijen niet wensen deel te nemen aan de parlementaire debatten over de herziening van de grondwet. En zowel de kristen-demokratische als de socialistische krant doet sombere voorspellingen over de slechte indruk die deze «sabotage» bij het publiek zal verwekken.

Daar wij weinig in goed-vaderlandse kringen verkeren, weten wij niet wat het P.V.V.-publiek er over denkt, maar wat het Volksunie-publiek betreft kunnen wij zowel Miel Van Cauwelaert als Van Eyn-de de verzekering geven dat de slechte vaderlanders van de V.U. niet alleen royaal de armzalige bangmakerij van die heren aan hun zolen lap-pen, maar bovendien hun partij groot gelijk geven.

De Fabeltjeskrant

Een stel reischoppers en plotseling verschrikte would be-intellectuelen willen de openbare mening bij onze noorderburen nog eens onder druk zetten, nu de justitie is begonnen de bezetters van het Amsterdamse «Maagdenhul» lik op stuk te geven. Drie politierechters vellen in een monsterproces vonnissen tegen een goede vierhonderd lieden (slechts voor iets meer dan de helft studenten) die beschuldigd worden van lokaalvredbreuk.

De «verontruste humanisten» noemen de uitgedeelde straffen klassejustitie en eisen stopzetting van de processen. Men zou in het buitenland gaan menen, dat in Amsterdam een soort rechtspraak wordt gehanteerd, die

slechts te vergelijken is met de gang van zaken in het Athene der Kolonels waar heel links Nederland zo «moedig» misbaar over maakt.

Maar, wanneer men uit de dagbladverslagen de volgende details plukt, blijkt het allemaal niet zo erg:

Een van de meest vooraanstaande revolutionaire bezetters van het Maagdenhul was studente Wietske Griet-jie Miedema. Zij maakte zelfs deel uit van de bezetters-delegatie, die tweemaal met burgemeester Samkalden en rector Belinfante was gaan onderhandelen. «Met een individu, dat lokaalvredbreuk pleegt, onderhandelt men toch niet,» protesteerde zij. Toen de politierechter haar het laatste woord verleende, zei juffrouw Miedema: «Dit proces lijkt op de televisie tegen zeven uur, als de Fabeltjeskrant begint. Met de aan groothedswaanzin lijdende Juffrouw Ooievaar als officier van justitie en Zoef de Haas als rechter».

Politierechter Oosterbaan riposteerde vaderlijk: «Nu moet u zich toch een beetje matigen hoor».

En zoiets noemt men dan kolonels-rechtspraak!

land
en
volk

FRANKRIJK

land
en
volk

door onze toeristische medewerker J. Van Overtwater

Nu vele van onze lezers-wielrenners wederom aan de Tour gaan deelnemen, beaamt het dat wij hun enige voorlichting verstrekken omtrent het land waar zij gedurende meerdere weken gaan slikken.

De Fransen zijn van nature vriendelijk en gastvrij en de meesten onder hen zijn Algerijnen.

De Franse mannen beminnen hun pastis, hun Vaderland en hun vrouw, in deze volgorde.

De Franse vrouwen beminnen de toeristen en zij scheren daarin hoge toppen; dat wordt tenminste door de toeristen-zelf beweerd.

Sinds onheuglijke tijden zijn de Fransen onze natuurlijke vrienden. Met liefde hebben zij zich ontfemd over Zuidvlaanderen en onze voormannen hebben zij steeds graag ondergebracht in hun concentratiekampen of op hun kerkhoven.

De Franse Frank is ingewikkeld en onbetrouwbaar. Dit is een traditie die wordt gekeerd sinds Filips de Schone die «de

De sandwich is belegd met pâté, het einddoel der Franse huisdieren.

De pinard is jonge wijn in vaten. Meestal ligt het pinardvat zij aan zij met het azijnvat en oppassen is de boodschap.

Uit de toiletten blijkt dat de Fransman een natuurlijk leven leidt; zij bestaan uit een stok.

Staken doen de Fransen heel het jaar door, maar zij doen het met verduibelde ijver in de zomermaanden, als de lokstem der vissen in de vliet hen roept.

Frankrijk zit vol kunstschatten die in de loop der eeuwen overal werden meegenomen. De rechtmatige eigenaars kunnen ze nu bezichtigen tegen een bescheiden entreegeld.

De hoofdstad van Frankrijk is Parijs, eertijds een oord des verderfs, in de tijd toen zonde nog zonde was. Parijs wordt bewoond door zes soorten politie, een schare halfgaren die men artiesten noemt en een brigade clochards in dienst van de V.V.V.

Parijs is het schoonst bij nacht in de Metro.

Beroemde Parijzenaars zijn Joséphine Baker, La Madelon, Antoine, Cohn-Bendit, Robespierre, de Rothschilds en Landru.

In Frankrijk moeten ook Bretoenen wonen en Basken en Elzassers. Zij zijn een soort Vlamingen, maar meer vrijheidslievend.

Ook de Fransen zelf zijn zeer vrijheidslievend, en daarom hebben zij droeve tijden gekend toen zij in de Résistance zaten te wachten tot de boze Duitsers gingen lopen, en onder Generaal de Gaulle.

Gelukkig nadert nu weer de dag waarop ieder Frans gezin er twee ministers op na houdt en een filosoof.

Geen land spreekt derhalve méér tot de toerist die omhoog wil op de sociale ladder: enkel in Frankrijk wordt voor de reiziger de ajuinsoep door een staatsman geserveerd, en alleen daar wordt zijn bed verschoond door een hotelmeagd die de sponde van één of meer kabinetleden deelt.

Onze man in Helsinki

Het kan moeilijk iemand anders dan Charles Kerremans, Belgisch ambassadeur in Finland, zijn die verantwoordelijk is voor het ééntalig Franse opschrift «Le Roi et la Reine des Belges» op het lint van de bloemenkrans die ons geliefd vorstenpaar neerlegde te Helsinki. Tweetalig, of in 't Fins alleen, zou in orde geweest zijn.

Er wordt beweerd dat Charles Kerremans liever een andere post dan Helsinki zou krijgen. Dat ze hem dan maar gauw naar de een of andere gewezen Franse kolonie in Azië of Afrika sturen. Daar gebeurt ook alles in 't Frans.

Maar 't is er dan een beetje gevaarlijker dan in Helsinki, waar die vieze Charel wel gewond werd aan het oog, maar dan slechts door het onhandig ontkurken van een fles champagne.

Met Sire naar Lapland

Sire en zijn gevolg zijn tijdens hun reis door Finland ook naar Lapland geweest. Op een klein, bijzonder rotsachtig eiland werd een grootse receptie georganiseerd. Het merkwaardige er aan was dat alles op dat eiland was ingevoerd uit Helsinki, want op het eiland zelf is er niets. Zelfs de graszoden kwamen uit Helsinki... alsmede bepaalde «Lappen» (met dienst).

Een van die brave mensen heeft echter een flater begaan. Die droeg onder zijn voor de gelegenheid aange trokken «lappen-uniform» nog zijn veelkleurige das die hij in de hoofdstad droeg...

Boze journalisten

De Belgische journalisten die de reis meermaakten waren niet zo erg te spreken over de faciliteiten die zij kregen om hun werk te doen. Het gebeurde geregeld dat er voor de trips naar links en rechts geen plaats was voor hen. Vooral namen zij het kwalijk dat de Spaanse meid van Fabiola wel overal mee naar toe mocht. Die was blijkbaar ook veel belangrijker.

Zedenschandaal

Die journalisten van ons hebben één heel memorabele nacht achter de rug, namelijk die der verbroedering met de Finse kollega's. Nu hebben Belgische journalisten wel de naam dat ze erg veel kunnen drinken maar op dat punt sloegen zij tegenover hun Finse ambtsbroeders toch maar een miserabel figuur.

Een fotograaf (we zullen de jongen zijn naam niet ver noemen) wou echter niet ondoen, zelfs niet toen de veld geworden Finse schrijvers tegen de morgen gezamenlijk een duik gingen doen in het ijskoude water. Onze bloedeigen maar zeker niet bloednuchtere konfrater sprong dus ook te water maar verloor daarbij zijn zwembroekje.

Vrij grote onsteltenis bij de Belgische journalisten. Maar niet bij de Finnen, die altijd zonder slipje in het water sprongen.

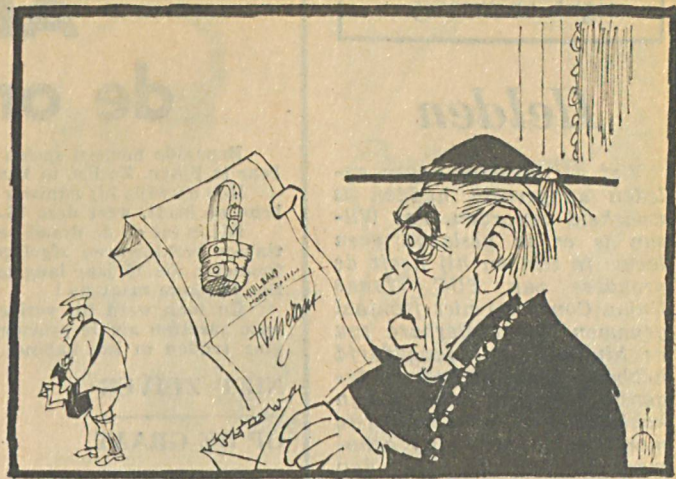

Het Middelheim-ziekenhuis en Brusselse ongeneeslijken

Sinds 1964 — dat is goed uitgerekend vijf jaar geleden — bestuderen een stelletje doven, blinden en lammen in Brussel de dossiers over de inrichting van het Middelheim Ziekenhuis van de K.O.O. van Antwerpen, dat inmiddels is voorbestemd tot Academisch Ziekenhuis van de Antwerpse Universiteit. Stad en provincie hebben reeds jaar en dag hun goedkeurig gehecht aan deze voorstellen voor de medische en sanitaire inrichting van het ziekenhuiskomplex. Maar alles wacht braafjes tot Brussel over de brug komt.

In een protestschrijven heeft de Vlaamse Volksbeweging nu nog eens de vinger gelegd op deze chronische wantoestand. Zij herhaalt de retorische vraag: Zijn wij Vlamingen misschien niet in staat om onze eigen ziekenhuizen in te richten?

Dat wel, maar in een unitaire staat moeten er immers altijd grendels zijn!

Als gevolg van z'n omstrede vraaggesprek in het Franse blad «Information Catholique» kreeg kardinaal Suenens een schrijven van Mgr. Tisserant, namens de Curie

Drietalgige hond

Denk niet dat het een mop is, want de afdruk van die advertentie uit de Westfaalse «Emsdettener Volkszeitung» verscheen in «Der Spiegel».

In genoemde advertentie werd door «een oud ingezetene familie» een gediplomeerd hondenverzorger gevraagd en, zo stond er bij, daar de hond drietalig wordt grootgebracht, is perfecte kennis van Engels en Frans onmisbaar. Bovendien moet de kandidaat een gevoelig mens, een tip-top sportman en een lange afstandswemmer zijn. Maar hij zal dan ook een ruime kamer met bad en balkon krijgen.

De hond zelf woont waarschijnlijk in een appartement met vier kamers en kan alleen maar in 't Duits blaffen.

St-Aloysius

Begin oktober wordt het aloude «Saint-Louis» van Brussel voor een stukje «Sint-Aloysius». Er komen inderdaad twee fakulteiten — recht en Germaanse — in het Nederland. Dit initiatief juichen we ten eerste toe, en we wensen rektor Jan Lindemans en zijn medewerkers alle succes. Inzake Vlaamse aanwezigheid in Brussel — te beginnen met de uitbouw van de geëngelijk Nederlandstalig onderwijs in alle stadia, en zowel voor gelovigen als voor vrijzinnigen en «neutrale» — is de jongste jaren een opmerkelijke inspanning geleverd. Er zal nog een generatie over moeten heengaan vooraleer de vruchten hiervan worden geoogst, maar alleszins wordt op dit ogenblik in Brussel de basis gelegd voor een Vlaamse «renaissance».

Geen geschenk?

Zowel de rode als de gele bonzen van de mutualiteiten blijven hardnekkig beweren dat het eigenlijk geen geschenk is dat de socialistische ziekenfondsen van de kristelijke dito hebben ontvangen.

Intussen blijven de kristelijke mutualisten zich afvragen waarom men hen niet heeft geraadpleegd over deze kwestie. Want zoals het woord zelf het aanduidt, is een mutualiteit een instelling van onderlinge hulp waarvan de leden een bijdrage storten om medeleden in geval van ziekte te steunen en te helpen.

Wat is er echter nog overgebleven van deze mooie theorie? In de praktijk is een grote mutualiteit een koude, onpersoonlijke, instelling geworden zoals een bank of een postkantoor. Men stapt er naar een loket, vertoont de nodige bewijsstukken en ontvangt zijn geld. Maar verder heeft men niets in de pap te brokkelen.

En wat de bijdragen betreft, er zijn niet alleen de inhoudingen op wedden en lonen, er zijn ook de extra, vrijwillige bijdragen voor bijkomende vergoedingen. Elke kristelijke mutualist betaalt daarvoor 300 frank per jaar. Nu hebben de kristelijke ziekenfondsen zeker een paar honderdduizend leden. Dat vertegenwoordigt dus tientallen miljoenen per jaar, die zeker allemaal niet moeten besteed worden aan bijkomende vergoedingen.

Aan 't dan wel? Ziedaar een vraag waarop de kristelijke mutualisten graag het antwoord zouden vernemen. Maar hun wordt niet gevraagd of zij het goed vinden dat hun centen naar de rode profiteurs gaan.

Dagdromen

De liefde volgt kronkelige paden. De ene dag schenken de kristelijke ziekenfondsen ongeveer 430 miljoen ballen aan hun rooie beminde, de volgende dag geeft Miel Van Cauwelaert in naam van de kristelijke vakbonden Georges Debunne van het rooie A.B.V.V. een stamp tegen de schenen, waarvan die rooie broeder nog lang kreupel zal lopen. En dat allemaal omdat Debunne de kristelijke vakbonders had uitgenodigd om samen met het A.B.V.V. onder hetzelfde dek te kruipen.

De kadodders zijn blijkbaar even lastige als wispelturige schepselen om zich te laten oprrijven. In die omstandigheden zal dagdromende Debunne het wel erg moeilijk hebben om aan zijn «één enkele vakbond» te geraken. En staan ook de aandelen van Leo Collards «politieke verzameling van alle progressisten» niet vast gekwoteerd...

Helder ogenblik

Het kost ons geen moeite om te erkennen dat zelfs Miel Van Cauwelaert zijn heldere ogenblikken heeft. De nieuwe sekretaris-generaal van het A.B.V.V. — schrijft hij in zijn Volkske — zou heel wat argwaan kunnen wegruimen door ervoor te zorgen dat de betrekkingen tussen A.B.V.V. en A.C.V. in sommige professionele sectoren verbeteren. In de sectoren waar het A.B.V.V. het sterkst is, kan het zijn machtswellust en zijn drang om alleen de lakens uit te delen, te moeilijk bedwingen.

Diezelfde onverdraagzaamheid van de rooien heerst ook op de Internationale Arbeidskonferentie, waar het Internationaal Vakverbond en de Internationale der Kristelijke Vakorganisaties geregeld aan dezelfde tafel zitten. «Welu, te Genève maakt het I.V.V. kennelijk misbruik van zijn macht. Nooit wordt door het I.V.V. met de anderen rekening gehouden. Beeldt de h. Debunne zich in, dat de anderen dat goedschiks ondergaan, dat zij dat niet in hun mouw steken? Dan vergist hij zich!»

Kortom, de sirenezang van Debunne zal nu wel voor een tijdje zijn opgehouden. Er zijn zelfs grenzen aan de naïeviteit der «kristelijke progressisten»...

de kemels dansen

In het tweede nummer van «TV-Expres» (dat nog altijd beweert aan de Lombardenvest te Antwerpen te wonen) begon een reportage over bedevaartsoorden en daarin had men het ook over een der vele souvenierwinkels die daar welig tieren en waarvan een «gezante» een verklaring zou afgelegd hebben.

Dat zal dan wel een gezante die hemels geweest zijn die de zaak even leidde, in afwezigheid van de gerante.

Uit het zeer katholieke Frutje: «Te Mechelen werd de ontvangst van dit persoonlijk schrijven van de Italiaanse kardinaal-deken bevestigd».

Want mgr. Eugène Tisserant wil geen Fransman meer zijn als de Gaulle geen president meer is en heeft zich Italiaan laten naturaliseren.

Volgens «Volksgazet» had de Marokkaanse gastarbeider, waarvan men in een kroeg te Antwerpen 420 frank pakte, dit geld weggeborgen in zijn bovenste vastbakje.

Uit zijn onderste vastzakje miste hij bovendien een asbakje.

Dwaas Merckxisme...

Zonder blikken of blozen beweerde de P.V.V.-er Lahaye dat Eddy Merckx «de voornaamste ambassadeur van ons land» was. Gelukkig was er ook nog zijn kollega Leo Van Ackere, van de C.V.P., die met klem protesteerde tegen een dergelijke idiotie en die terecht betoogde dat hierdoor een hele hiërarchie van waarden op haar kop werd gezet.

Wij kunnen C.V.P.-senator Van Ackere feliciteren omdat hij eens luidop heeft gezegd wat vele mensen, die nog niet zijn aangetast door de sportwaanzin, al lang denken, namelijk dat renners de hele zomer door vijftigduizend frank en méér ontvangen om gedurende enkele uren een inspanning te doen op hun fiets en dat men dat eens moet vergelijken met hetgeen de mindervaliden met veel moeite krijgen.

...en zijn gevolgen

Het is om de grote financiële inzet dat renners zich doperen, betoogde de heer Van Ackere verder. Maar om dit geld te krijgen, worden van hen inspanningen gevraagd die geen enkel normaal menselijk lichaam kan opbrengen.

En wat de sportverdwazing betreft, herinnerde hij aan het feit dat professor Fleming, de uitvinder van de penicilline, destijds te Brussel in de grootste onverschilligheid arriveerde, terwijl dezelfde dag de Franse bokser Cerdan door 30.000 supporters werd opgewacht.

En zo hebben wij destijds te Antwerpen Stan Ockers als een koning ten grave weten dragen, terwijl dezelfde dag slechts een paar dozijn mensen opstapten achter de lijk-kist van een der beste beend-specialisten van de Scheldestad.

Toelating

Uit de gazetten van de Goede Pers vernemen we dat de Belze bisschoppen van het Vatikan de toelating hebben gekregen om voortaan het gekonsakreerde brood op de hand van de kommunicerende gelovigen te leggen.

Het bericht heeft ons ten zeerste verrast. Want in onze parochie (en in vele anderen) wordt de Hostie sinds maanden op de palm van de hand gelegd. Om een «toelating» van het Vatikan zit men blijkbaar niet zo erg meer verlegen.

hier in holland

«Reconstructie» op Holland Festival is gewoon afbraak

Linke Harry, Peter en... Hugo Claus

Er zijn ook in het linkse kamp kunstenaars en kunstenaars. Zonder al teveel onderlinge solidariteit. Want terwijl enkele minder rijk uit de staatsruif beedeelde beledende kunstenaars een hele nacht op het harde parket van de Nachtwacht-zaal in het Amsterdamse Rijksmuseum moesten bivakkeren, teneinde hun dringend verzoek om wat meer steungeld kracht bij te zetten, graaiden een stuk of drie rode kunstbroeders niet minder dan 600.000 gulden — wissel het maar even om in 8,5 miljoen franken — uit de schatkist.

Dat is namelijk de dikke som duiten die een met de Grote Kunst begane minister voor Kunsten en Wetenschappen letterlijk heeft weggegooid aan het fabriceren van een «moderne, sociale» opera, welke — in het kader van het Holland Festival — in het Amsterdamse theater Carré zes maal zal worden opgevoerd. Voor iedere voorstelling dus honderdduizend gulden.

Daarvan gaan op de eerste plaats de rode vrienden Harry Mulisch en Peter Schat goede sier maken. U kent hen beiden. In deze Hollandse brieven zijn zij herhaaldelijk op de voorgrond getreden. Omdat zij het in Holland zo bedonderd slecht vinden, en op hun diverse reizen naar Castro's Cuba pas het ware paradijs ontdekten, hebben zij de naïeve minister jufvrouw Klompé — die zelf nog een zuster in het provo-milieu heeft — kunnen vertederen om hen de rijksopdracht te geven voor een nieuwsoortig stuk opera over Castro's Paradijs. Hoe vreemd het ook mag klinken, het is waar dat de beide rode jongens zich voor dit propagandastuntje niet door Castro maar door jufvrouw Klompé laten betalen. Liever gezegd: door de breeddenkende Nederlandse belastingbetaler, die voor geen geld van de wereld op Cuba zou willen gaan wonen. Maar die nu wel zijn goede geld moet geven voor een «opera», die de fraaie titel «Reconstructie» draagt, maar niets anders is dan regelrechte afbraak.

Als wij u vertellen dat er ook één Vlaming meevreut uit de goegedevulde ruif, dan kent u hem al. Juist! Ons aller Hugo Claus pikt ook zijn graantje mee. Hij is een van de auteurs van het libretto en verblijft — tegen een fikse vergoeding — reeds wekenlang in Amsterdam, om daar de supervisie over de productie te voeren. Samen met mede-auteur Harry Mulisch, die

eveneens als regisseur fungeert. Ja, de jongens kennen alles. Al was het alleen maar om te zorgen dat de poen niet met tevelen moet worden gedeeld.

Om tot dit «moderne brok levende opera op socialistische basis» te komen, zijn de heren begonnen met een deel van de zitplaatsen af te breken. Daardoor werd de capaciteit van de Carré-zaal gevoelig verminderd. Maar het zal nog een kunststuk worden om de resterende duizend

plaatsen zes avonden bezet te krijgen. Reken men op zijn minst met 200 genodigden per avond, dan moet de Nederlandse belastingbetaler voor iedere plaats toch nog tachtig gulden subsidie verlenen. En dat alleen, omdat er in het kader van het Holland Festival zo hoog nodig «geëxperimenteerd» moest worden door een aantal progressief-reactionairen, die het hele jaar door al op kunstbeurzen, subsidies voor films, en noem maar op, hun luilekker levend-tje leiden.

Naar hun maakwerk, een soort geëngageerde opera, waar de hetze weer af zal druipen, moeten dan de buitenlandse bezoekers van het Holland Festival komen kijken. Laat ons niet lachen! Voor hetzelfde geld had men het Londense Royal Ballet met Margot Fonteyn en Noerejev twaalf voorstellingen kunnen laten geven, met gratis inkom voor iedereen. Het Concertgebouworkest had een maand lang gratis met prachtige programma's voor het Nederlandse publiek kunnen optreden. En het Moskouse Bolshoi-ballet zou voor hetzelfde bedrag achtien gratis voorstellingen hebben gegeven.

Maar Hugo Claus, Peter Schat en Harry Mulisch zijn stukken linker. Zij delen de poen zonder dat zij er kunst voor hoeven te leveren, en de toeschouwers kunnen hen gestolen worden.

right or wrong

Helden

Wat wij veertien dagen geleden aangevoeld hadden is waarheid geworden. Vos Wilson is er in geslaagd geen leeuw te zijn en hij heeft de grondzee van TUC (Trade Union Congress) niet frontaal genomen. Dame Barbara zou de hindernis wel aangedurd hebben, maar Wilson, ontgensprekelijk de baas in zijn kabinet, heeft op het laatste moment een beslissing genomen die meer de partij dan het land dient. Op het laatste moment en ondanks de felle taal in vele redevoeringen het laatste half jaar moet Wilson aangevoeld hebben dat hij misschien niet sterk genoeg was om de linkse rebellen uit eigen stal in toom te houden.

Om der lieve partijrede wille heeft hij dan de anti-stakingswet, waarvan hij gezegd had dat de stemming ervan een kwestie van «to be» was voor zijn regering, losgelaten, om zich tevreden te stellen met de plechtige belofte van de vakbonden de stoep voor eigen huis te vegen. Wilson heeft hiermee eens te meer bewezen hoe moeilijk het is om politiek te bedrijven, drijvend op partijpolitiek. Hij heeft ook het geweldige risico op zich genomen de laatste bocht voor de volgende verkiezingen in te gaan met deze kapitulatie. Als Wilson de volgende verkiezingen niet wint — en deze affaire zou wel eens een van de nagels in zijn politieke doodskist kunnen worden — dan ziet het er in het volgende decennium en misschien nog langer bepaald slecht uit voor Labour. Van een wet een levenskwestie maken en dan plots de boeg wenden om het eigen hachje te redden is een slimmigheid, die het domme kiezersvolk toch wel kwalijk zou kunnen nemen.

Hoe would-be held en pater Patriae Wilson om al deze en nog andere dingen de geschiedenis zal ingaan is niet duidelijk. Het beeld dat overblijft van mensen is gewoonlijk veel minder gekompliceerd dan de realiteit waarin deze mensen, moedig en laf tegelijk, slagend en falend tevens, hun weg hebben moeten maken. Dit blijkt onder meer uit de inleiding van het toneelstuk Murderous Angels, met als hoofdfiguren Lumumba en Hammarskjöld, dat volgende maand in Londen wordt gecreëerd. Het stuk, dat geschreven werd door Conor Cruise O'Brien, de speciale gezant van Hammarskjöld in Katanga in 1960-61, is een poging om mensen en daden in de Kongolese crisis te duiden.

Voor deze O'Brien, een linkse Ier die de revolutie nog in het bloed heeft en voor wie de kleinheid van België in omgekeerde evenredigheid staat tot zijn gruweldaden in Congo, is Lumumba het symbool van de vrijheid en Hammarskjöld de man van de vrede. Vrede is voor O'Brien geen proper begrip: het is een categorie van machthebbers, die een bepaalde orde willen handhaven en daartoe bepaal-

de middelen gebruiken, zelfs de minst vredelievende. Omdat Hammarskjöld een vredelievend man was, moest, aldus O'Brien, Lumumba verdwijnen. En hij is verdwenen. Hammarskjöld was bezeten door de angst dat Congo in de jaren '60 een tweede Korea had kunnen worden. «Vredelievend» als hij was kon hij niet dulden dat de ongebreidelde vrijheidszinn van iemand als Lumumba het leven en de bezittingen van de zich vrij noemende volkeren zou bedreigen. De thesis is fraai, de vrijheid heeft een patroon en een held meer, maar de Kongolese realiteit van 1960 is even ingewikkeld als deze waarin Wilson nu staat en valt.

ANGEL

ANTOINE PINAY, de onmisbare ouderling

Bepaalde mensen spelen het klaar om tot op hoge leeftijd onmisbaar te lijken. Zo b.v. in Frankrijk Antoine Pinay.

Hoe dikwijls hij minister geweest is, en welke portefeuilles hij juist beheerd heeft, weet deze 78-jarige waarschijnlijk zelf niet meer.

Hij is tot op de draad versleten, en niemand heeft zo veel dubbelzinnige verklaringen afgelegd als deze door de wol geverfde politieke financier, die 10 jaar lang tegelijkertijd vóór en tegen de Gaulle was. Doe het hem maar na!

En toch werd hij vorige week nog in alle ernst afgeschilderd in onze gazetten als de providentiële man die nog eens de Franse frank ging redden in het kabinet Chaban-Delmas.

NIET ZUIVER

OP DE GRAAT

Het is ons al dikwijls opgevallen dat de serieuze gazetten in Antoine Pinay's levensbeschrijving over een zekere faze heenglijden, nl. de eerste oorlogsjaren 1940-'42. Et pour cause. Want Pinay, die senator was in 1940, stemde op 10 juli '40 braaf en onderdanig vóór maarschalk Pétain. Zelfs in 1941 weerstond hij aan de drang om naar de résistance te snellen; hij werd lid van Pétain's Conseil National.

Het komt ons niet toe de man daarom te veroordelen. Maar we kennen mensen die voor kleinere, tijdens de bezetting begane vergissingen voor de rest van hun dagen uit de maatschappij werden gebannen.

Heeft de internationale van het verzet hierover niets te zeggen? Is die te zeer in beslag genomen door de gruwelijke gebeurtenissen te Stekene?

BARON ACHTER

DE SCHERMEN

In het nieuws over Frankrijk worden nu allerlei namen voorgeschoteld.

Let op baron Olivier Guichard. Welke post hij van Pompidou of van Chaban-Delmas krijgen zal, staat nog niet vast op het ogenblik dat we dit schrijven. Maar hij is een van de werkelijk belangrijke mensen van het Gaullisme en van het post-Gaullisme.

Bij name gelast met allerlei functies, is baron Olivier Guichard sedert 1947 niet meer van de Gaulle's zijde geweest. Zowel in de periode dat er geregeld aanslagen op de generaal pleegd werden, als in de laatste periode, was Guichard de vertrouweling bij uitstek. Hij was een van de zeldzame ingewijden die in 1958 de Gaulle's (ongrondwettelijke) machtsovername bewust mogelijk gemaakt hebben.

Hij was ook meer dan eens de intieme medewerker van Pompidou.

Guichard dringt zich niet op aan de nieuwsmedia. Maar hij heeft meer invloed dan politici wier naam elke dag in de krant staat.

POLITIEKE GEVANGENE

Er bestaat te Brussel een (katholiek) «Centrum voor Informatie aan de Pers», dat soms zo «links» mogelijk doet, lijk het in talrijke katholieke milieus mode is.

Zo pas verspreide het met zichtbaar genoegen een bericht luidens welk een groep Amerikaanse geestelijken bekommerd is om het lot van de Zuid-Viëtnamese politieke gevangenen. Zij willen zich in verband hiermee naar Saigon begeven.

De groep hoopt van de minister van binnenlandse zaken van Zuid-Viëtnam de toelating te verkrijgen om de boeddhist Thien Minh te bezoeken. Deze monnik werd tot 10 jaar gevangenis veroordeeld omdat hij geweigerd had dienst te nemen in het leger.

EENZIJDIG

Wij hebben sympathie voor alle politieke gevangenen, en dus ook voor die boeddhistische monnik Thien Minh.

Maar er is iets dat ons bij bepaalde katholieken al lang niet meer bevalt: die lui zijn alleen bekommerd over politieke gevangenen die met de Amerikanen overhoop liggen.

Wie kommunistisch gezind is, mag al bij voorbaat rekenen op de sympathie van dat soort katholieken.

We kunnen allerlei voorbeelden noemen van gekerkerde mensen tot wie de sympathie van dat soort katholieken zich niet uitstrekt.

En besluiten met de overweging dat men b.v. in de repressiejaren niet veel bemerkt heeft van een katholieke bekommernis over het lot van Abt Dom Van Assche, of van pater Callewaert en van talrijke andere priesters, paters, broeders en leken.

Het opportunistische is momenteel de ergerlijkste ondeugd van vele katholieken.

wir, deutsche...

Bittere herinneringen

Generaal Wlassow, Andrej Andrejwitsch Wlassow, zegt u die naam nog iets? Het algemene Duitse offensief in de zomer van 1942 bracht tienduizenden Russische soldaten in gevangenschap. Daartussen bevond zich ook Wlassow, die bij de slag aan de Wolkow, ten zuiden van Leningrad, tussen Nowgorod en het Ladoga-meer, in de handen van de vijand viel. Een generaal, rijkelijk beladen met dapperheidsmedailles, was geen alledaagse vangst. Bovendien een generaal die helemaal geen bewonderaar scheen te zijn van vadersje Stalin en die zich weldra bereid verklaarde een vrijwilligerskorps op te richten dat, samen met onze weermacht, het stalinisme zou helpen bevechten. Niet Rusland, doch het stalinistische schrikbewind in de Sovjetunie, zat Wlassow zodanig dwars, dat hij er niet voor terugschrok samen te werken met de aanvallers. Rond hem stonden ongeveer 1 miljoen Russische «Hilswillige», de zgh. Hlwis, waaruit hij de besten kon aanwerven voor zijn bevrijdingsleger.

In de leiding van de weermacht gingen er onmiddellijk stemmen op om die kans waar te nemen. In dit geval, zoals in vele andere, waren echter de politieke stoerheid en de overmoedige verblindheid van de SS-ideologen weer eens sterker dan het realistische vernuft van de soldaten. Hitler, Himmler en Rosenberg wilden van Wlassow niet weten. Voor de veroverde oostgebieden hadden zij hun eigen, verwaande plannen, en die waren onverzoenbaar met gelijk welke nationale bevrijdingspolitiek. Evenals in de overige bezette gebieden wilden zij ook in de Sovjetunie de handen volledig vrij houden, om na de overwinning naar willekeur te kunnen beschikken. In de grond werd er tegenover Wlassow dezelfde heer- en knechtpolitiek gevoerd die ook elders werd beoefend. Rationalisten, vier samenwerking met de bezetter slechts een middel was om in eigen land hun zelfstandigheids- en vernieuwingsprogramma te verwezenlijken, werden op de achtergrond gedrukt om plaats te

maken voor opbodpolitiekers en avonturiers, die zich lieten misbruiken om de oprechte nationalisten de ruggegraat te breken en ze te dwingen tot steeds grotere toegevingen en offers. Het was wellicht de bedoeling niet van deze op hol geslagen, al te dienstbare handlangers zichzelf en hun volk blijvend ondergeschikt te maken aan de bezetter, maar verblind door hun, door Himmler en Goebbels opgeblazen leidersambities, werden zij de werktuigen van de verdeeldheid die Berlijn als onontbeerlijk beschouwde om naar eigen goeddunken alles naar zijn wil te plooiën.

Uit angst ook maar een greintje van hun absoluut beschikkingsrecht prijs te geven bedreven de nationaal-socialistische bewindvoerders overal dezelfde dubbelzinnige politiek. Ook tegenover Wlassow die men maandenlang achter de schermen liet staan. Volgens Sven Steenberg, wiens recente studie over het geval Wlassow aanleiding is tot deze beschouwingen, was het vooral de pedante, machiavellistische en steeds wantrouwige lakenverdeler Himmler die Wlassow in quarantaine hield tot hij praktisch onbruikbaar was geworden. Eerst in 1944 kwam de Himmler-Wlassow-overeenkomst tot stand, waardoor aan een Russisch bevrijdingsleger de kans werd gegeven officieel op het oorlogstoneel te verschijnen. In 1944, toen de eerste schaduwen van de nederlaag al over het rijk hingen en toen, niet alleen in Oekraïne, doch ook overal elders, de bereidwilligheid van een groot deel van de bevolking om mee te werken met de bezettende macht al lang vervlogen was.

De bittere smaak van de aaneenschakeling van politieke en psychologische blunders uit die jaren wordt niet milder door de schuld van de anderen, van de Engelsen en de Amerikanen, die, ondanks gegeven woord en volkenrecht, Wlassow met zijn officieren en manschappen uitleverden aan Stalin. Samen met dit leger van 50 tot 60.000 man werden ook de «Hilswillige» en een aantal Kozakken met hun families

NEDERLAND-

GRIEKENLAND

Het stond te lezen in de (nog katholieke?) Nederlandse «Volkskrant»:

«De werkgroep Griekenland van de Nijmeegse universiteit gaat een kunstveiling houden ten bate van het Grieks verzet. De werkgroep staat in contact met de Griekse verzetsstrijders door middel van de organisatie PAM, het patriottische front dat in de vrije landen gelden verzamelt voor de Griekse verzetsstrijders». Einde van het citaat.

Ik geef u ter overweging welk gehuil er in Nederland zou opstijgen indien in een ander land gelden werden geronseld om onwettige rechts-terroristische groeperingen in Nederland te financieren.

In het westen hebben een aantal lieden alle zin voor verhoudingen verloren.

ZOTGEWORDEN

DUITSERS

De Westduitse president Heinemann — die naar hij zelf zegt, maar liefste de Bundeswehr zou afschaffen — heeft als staatssecretaris (gelast met militaire problemen) iemand benoemd die tijdens zijn diensttijd als vaandieluchtige werd veroordeeld. Een zekere Spangenberg.

Dergelijke sabotage op het hoogste vlak is mogelijk in een land waarvan de helft door de Russen of hun bondgenoten is bezet, en dat deel uitmaakt van de NATO. Heel het westen zou met die Duitsers solidair moeten zijn in moeilijke ogenblikken.

DE OORLOG

DUURT VOORT

Als president Nixon 25.000 V.S. A.-soldaten uit Zuid-Viëtnam terugtrekt, kan dat misschien een symbolisch gebaar zijn. Maar dan toch maar zeer symbolisch.

Want dan zijn er nog altijd zo-wat 475.000 G.I.'s in het ongelukkige Viëtnam.

Dan gaan de «besprekingen» in Parijs nog steeds hun slakkengangetje, en maken de kommunisten hoegenaamd geen aanstalten om al was het maar één man uit de vuurlijn terug te trekken.

Men heeft twee jaar onderhandeld over Korea, alvorens een bestand te bereiken. Als het met Zuid-Viëtnam in het huidige tempo verder gaat zal twee jaar zeker niet volstaan om een wapenstilstand te sluiten.

«gerepatrieerd». Protesten, gegeven werden beantwoord met kolfslagen. Begin 1946 werd Wlassow gehangen.

Een specialist terzake, Julius Epstein van de Stanford University in Californië spreekt over minstens 2 miljoen en misschien nog meer anti-stalinistische sovjetburgers, die door de geallieerden met geweld in de armen van de beul werden gedreven, 2 miljoen of nog meer die «der Zwangsauflieferung zum Opfer fielen» (Frankfurter Allgemeine Zeitung, 13-2-1969).

Er werd hier vroeger reeds op gewezen, dat Epstein deze oorlogsmisdad, waarin Eisenhower een van de hoofdrollen speelde, tracht op te klaren. Op grond van de «Freedom of Information Act» heeft hij een proces ingespannen tegen de Amerikaanse regering, om inzage te krijgen van de desbetreffende documenten in het ministerie van oorlog.

Hij make zich geen illusies. In zoverre die documenten niet op grote schaal werden vernield, zoals talrijke oorlogsdokumenten in Engeland, zullen zij geheim blijven zolang de medeplichtigen van Eisenhower nog in leven zijn. Bovendien schijnt Epstein te vergeten, dat men ook in Washington zich nog altijd hardnekkig vasthoudt aan het standpunt dat er alleen maar door de Duitsers oorlogsmisdadaden werden gepleegd. En dat standpunt zal de bovenhand houden zolang de waarheid verstrikt zit in het internationale kamouflagenet waarmee de overwinnaars hun eigen wandaden zorgvuldig versluiëren. Zolang iedere poging van de waarheid om door te breken onthaald wordt op het huichelachtig kollektieve gehuil van de «in hun eier bedreigde» bevrijders, partizanen en weerstanders; zolang moorden en mensonterende gruwelen worden in de doofpot gehouden of, erger nog, schaamteloos worden opgehelderd, zal ook in het Westen, de internationale atmosfeer verpest worden door stinkende lieden. Dat van Wlassow en van miljoenen anderen.

RICKERT

uit de diplomatieke valies

Rhodesia koos zijn eigen weg

De Rhodesiërs hebben met een zeer grote meerderheid «ja» geantwoord op twee vragen die hun door de regering Smith wedden voorgelegd: Ze hebben zich voor de republikeinse staatsvorm uitgesproken en de laatste banden met de Britse kroon afgebroken. Tevens hebben ze een nieuwe grondwet aanvaard, die nog in lengte van jaren het bestuur van het land aan de blanke minderheid toevertrouwt.

Vooraleer het zo ver kon komen bij een volk waarvan de afhankelijkheid aan Engeland spreekwoordelijk was, is er veel gebeurd tussen Londen en Salisbury.

Het is begonnen op 11 november 1965, toen Rhodesië zich onafhankelijk verklaarde in omstandigheden die de Engelse regering niet aanvaardbaar achtte.

Dat heeft vervolgens geleid tot een internationale boycott tegen Rhodesië, die het verhoopte effect niet gehad heeft.

In alle opzichten nam de politieke en economische ontwikkeling een nieuwe wending. Thans, nog geen vier jaar later, is het ondenkbaar geworden dat Englands trouwste overzeese zonen — Ian Smith zelf is een gewezen vrijwilliger en «as» van de Royal Air Force tijdens de tweede wereldoorlog — binnen afzienbare tijd ooit nog de vroegere betrekkingen met het gewezen moederland zullen hernemen.

Minderheid regert

Indien deze ontwikkeling zoveel beroering in de wereld wekt, is het uitsluitend omdat Rhodesië inzake de rassenkwestie een eigen weg volgt.

Terwijl in de andere Afrikaanse landen meestal de zwarte meerderheid theoretisch aan de macht kwam na het einde van het koloniaal tijdperk, is in Rhodesië (evenals in Zuid-Afrika en in de Portugese gebieden) de blanke minderheid in staat geweest de leiding te behouden.

Dat blanke overwicht kwam tot uiting bij het referendum: Er waren 90.000 kiezers, waarvan slechts slechts 10.000 zwarten, ofschoon de zwarten met 4 miljoen zijn, en de blanken slechts met een goede 220.000.

Het kiesrecht hangt af van de belasting op het inkomen die men betaalt. Zulke beschikkingen zijn klaarblijkelijk in tegenspraak met de opvattingen over democratie zoals wij die verdedigen. De vraag is echter of de toepassing van de regels der eenvoudige numerieke meerderheid Rhodesië één stap vooruit zou brengen.

Wij zijn van mening dat het huidige regime, en de machtspositie van de blanke minderheid die er door gevestigd wordt, niet zo ondraaglijk zijn dat het buitenland zich actief moet bemoeien met wat er in Rhodesië gebeurt.

Beter dan zwarte oligarchie

Indien Rhodesië vandaag begint met de ongenueerde toepassing van de wet van het aantal, vervalt het land morgen in dezelfde chaos als de andere Afrikaanse republieken.

Dat betekent dan dat de blanke minderheid haar politieke macht totaal verliest, en dat het grootste deel van de zwarte bevolking minstens even onmondig blijft als nu. In plaats van een blanke minderheid, zou een zwarte minderheid de teugels in handen nemen — we bedoelen een groep negers die slechts een gering deel van de hele zwarte bevolking vertegenwoordigen.

Wie nagaat hoe onbestaand de democratie is in de Afrikaanse landen die door zwarten geregeerd worden, kan er niet aan twifelen dat ook Rhodesië ten prooi zou vallen aan een zwarte oligarchie.

Als er dan toch door een minderheid moet geregeerd worden — en in Rhodesië is er geen alternatief — dan verkiezen we een bestuur door een blanke minderheid.

Dank aan het regime Smith — en ondanks de goor vrijwel heel de wereld gevoerde boycott — bereikt Rhodesië een welvaartspeil dat veel hoger ligt dan in de theoretisch onafhankelijke negerstaten.

Het land dat aan de zwarte inwoners het hoogste inkomen per hoofd verzekert is, zoals bekend, Zuid-Afrika. Nergens in Afrika bereiken de zwarten een inkomen dat zo hoog ligt als in het door de wereldopinie zo gesmaede Zuid-Afrika. Nergens is het schoolbezoek van de kleurlingen zo hoog als daar, tot en met de studie aan de universiteiten.

Maar Rhodesië ligt er niet ver achter. Dat zijn feiten die veelal doodgezwegen, maar nooit weerlegd worden.

Bisschoppen tegen Smith

In de nieuwe Rhodesische grondwet komen een aantal juridische procedure-regels voor die harder uitvallen dan in Westeuropese grondwetten.

Hiertegen werd van zekere zijde geprotesteerd. Gedeelte-

lijk terecht. Maar tevens moet men erkennen dat in geen enkele negerrepubliek de rechtszekerheid zo behoorlijk is verzekerd als in Rhodesië. De veiligheid, de bescherming en het rechtsstatuut van de zwarte bevolking in een land als Kongo zijn in veel mindere mate verzekerd dan in Rhodesië.

Zelfs inzake preventieve opsluiting (ten hoogste drie maanden) valt de nieuwe Rhodesische grondwet nog mee, als men ze vergelijkt met de praktijk in kommunistische landen. Trouwens, de politieke vrijheid blijft er in hoge mate bestaan. Wie gelezen heeft in welke scherpe bewoordingen het katholiek episcopaat in Rhodesië Ian Smith en zijn grondwet konden aanvallen, weet hierover beschied.

Het is ondenkbaar dat eender welke bisschop, wit of zwart of geel van huidskleur, ooit in die termen de politiek van een zwarte president zou durven afkeuren. Een bisschop die zolets in Kongo zou wagen kon dadelijk zijn valies klaar zetten om naar de gevangenis te verhuizen.

Niet volmaakt

We doen dus niet mee met de internationale hetze tegen Rhodesië, al vinden we in dat land niet alles volmaakt.

De internationale boycott laat er zich vooral voelen ten nadele van de zwarten. Indien Rhodesië zijn binnenlandse ontwikkeling niet kan opdrijven, is het denkbaar dat de sterk aangroeiende zwarte bevolking relatief armer zal worden, omdat de primitieve subsistentie-ekonomie hun geen behoorlijk levenspeil kan verzekeren.

Men zou hiertegen kunnen opwerpen dat die verarming zich momenteel in schrikkend tempo voltrekt in de theoretisch onafhankelijke negerrepublieken. En dat is waar, maar het lost op lange termijn de problemen van de zwarten in Rhodesië niet op.

Voor de morele houdbaarheid van het huidige blanke overwicht is het volstrekt noodzakelijk dat dit stelsel de zwarte meerderheid materieel en zedelijk tot groot voordeel strekt. Anders wordt Smiths systeem ondraaglijk.

Van essentieel belang is eveneens de groei van de zwarte meerderheid naar meer ontwikkeling en naar meer politieke macht, van zodra de zwarten hiertoe in staat zijn.

We beoordelen de Rhodesische grondwet zoals de Zuid-Afrikaanse apartheid: ze heeft slechts een toekomst in de mate waarin ze aan de zwarten een redelijke ontwikkelingskans biedt. Indien ze alleen een stelsel van gekamoufleerde permanente onderdrukking is, voert ze Rhodesië naar katastrofen.

Fr. M.

Van Kamiel tot Borginon

Dr. ELIAS over de Vlaamse Beweging

Was Kamiel Huysmans inderdaad een «kwakzalver», zoals Hendrik de Man hem noemde? Was Frans van Cauwelaert geldzuchtig, en onbekwaam om een gesprek te voeren, omdat hij altijd zichzelf wilde horen spreken? Was Borms iemand die niet redeneerde met zijn verstand maar met zijn hart? Wat moeten we nu eigenlijk denken over iemand als de veelomstreden Ward Hermans? En zou het dan toch waar zijn, dat Adiel Debeuckelaere te nuchter en te realistisch was om een revolutionair agitator te worden?

Antwoord op deze en nog meer mogelijke vragen vindt men in het pasverschenen tweede deel van «25 JAAR VLAAMSE BEWEGING 1914-1939», door dr. Hendrik J. Elias. (Nederlandse Boekhandel, Antwerpen).

Het boek draagt als ondertitel: «Vlaamse wederopbouw in jaren van politieke onmacht en stijgende verwarring, november 1919 - december 1928».

Kamiel een «kwakzalver»?

Neen, schrijft dr. Elias, een «kwakzalver», in de politiek, was Kamiel niet. Het oordeel van De Man was zeer onrechtvaardig. Elias meent verder dat Kamiel in zijn politieke loopbaan ver bleef «van alle financiële ambities buiten zijn politieke ambten».

Kamiel was de leidende figuur van het vlaamsgezinde socialisme.

Elias schrijft letterlijk (blz. 19): «Hij was een sterke persoonlijkheid en een enige figuur in de politieke fauna (1) van België. Wie deze lange magere man, met het grote voorhoofd en de op en neer springende adamsappel — zo dankbaar begroet door al de karikaturisten — eenmaal had gezien en gehoord, kon hem niet meer vergeten.»

Een eigenlijke redenaar was Kamiel niet, wel een gevreesd debater. Men kende hem het best als spotter en cynicus. Was hij dat ook echt?

Kamiel kreeg altijd zonder moeite de lachers op zijn kant. Hij durfde ook «zelfverzekerd argumenten naar voren brengen waarvan men later (...) kon vaststellen, dat het louter bluff geweest was.»

Frans van Cauwelaert geldzuchtig?

Dat heeft «men» gemakkelijk beweerd. Wat is de mening van dr. Elias, die niet enkel historicus is maar ook een leidende rol speelde in een partij — de Vlaams-nationale — die Van Cauwelaert altijd zeer scherp bestreed?

«Het is zeker dat Van Cauwelaert, indien hij niet onverschillig was voor erbeewijzen en ook niet vrij van persoonlijke machtsghonger, evenmin onverschillig stond tegenover «het slijk der aarde», schrijft Elias op blz. 25.

Van Cauwelaert, als burgemeester van Antwerpen, heeft zijn kansen waargenomen. «Het was in de jaren van de «word-rijk-politiek» en hij werd niet alleen meegesleurd in de stroming maar trachtte er ook zijn rol te spelen.»

Als financieer mislukte hij. Hij moest ontslag nemen als minister en zijn politieke loopbaan kwam in gevaar. Aan financieel geknoei had hij zich nochtans niet schuldig gemaakt. Men kon hem evenmin aanwrijven dat hij misbruik gemaakt had van zijn openbare ambten. «Politiek» kwam Van Cauwelaert die beproeving zeer vlug te boven, en «ongeschonden», zoals Elias schrijft.

Alleenspraak

«Tegenspraak prikkelde hem. Hij was er de man niet naar om breed overleg te plegen, maar wilde gevolgd worden. Een conversatie met hem werd onvermijdelijk voor hem een monoloog» (blz. 24).

Elias vertelt dan over een delegatie uit de textielnijverheid die in 1934 een onderhoud aangevraagd had met minister Van Cauwelaert. «Deze heren hadden ternauwernood de gelegenheid hem het voorwerp van hun bezoeke te doen kennen. Hij ont nam hun dadelijk het woord, hield een lange uiteenzetting over het onderwerp en dankte de delegatie die de kans niet kreeg haar eigen wensen voor te dragen.»

Van Cauwelaert heeft alles bekomen wat hij wenste te worden: volksvertegenwoordiger, burgemeester van Antwerpen, staatsminister, minister, voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers en aldus de tweede man in het land, na de Koning. «Slechts één erepost kon hij niet bereiken: hij is nooit eerste minister geworden. Wij zijn er, voor ons persoonlijk, van overtuigd dat

dit de enige erepost is (...) die hij niet bereikte ter wille van zijn flamingantisme: 'n ministerie Van Cauwelaert was voor de franskiljons en Walen ondenkbaar en onaanvaardbaar» (blz. 25).

Volgens dr. Elias was Van Cauwelaert in zijn politiek te vlug en tot te veel compromissen bereid» (blz. 26). Tegenover de Vlaams-nationalisten was hij dit echter in 't geheel niet! Dié heeft hij altijd met de grootste felheid bestreden, en zij spaarden hem evenmin.

Borms

De verstandsmens Elias getuigt over Borms: «...wellicht de edelste figuur die ik in de Vlaamse Beweging tussen de twee oorlogen heb ontmoet» (blz. 179).

Borms had eraan gedacht priester te worden, missionaris in het Rotsgebied, in het spoor van de grote Den-dersmondenaar Pieter de Smet, de apostel van de Roodhuiden, de in Amerika nog altijd bekende «Grote Zwartrok».

Daarin ligt reeds een aanwijzing voor het temperament van Borms: «offervardig maar tevens romantisch».

Borms werd geen priester maar «is zijn leven lang een diep gelovig man geweest en een diep godvruchtige natuur gebleven die, in het geloof en in het gebed, een buitengewone steun heeft gevonden in zijn gevangenisleven» (blz. 179).

Elias noemt hem verder «een gevoelsmens, bereid, zonder enige persoonlijke ambitie, zonder enige berekening, alles voor zijn Vlaamse overtuiging te offeren» (blz. 180).

«Hij volgde zijn hart, niet zijn geest. Al wie hem gekend heeft, is er steeds van overtuigd geweest dat deze romanticus geen politiek denkend man was, dat hij niet politiek kon berekenen en afmeten, maar dat hij meegesleept werd door zijn grote hartstocht voor Vlaanderen.»

Debeuckelaere: gebrek aan invloed

De «Ruwaard» van de Frontbeweging, doctor (later ook nog meester) Adiel De-

beuckelaere, heeft na zijn vrijspraak in zijn ophefmakend proces, «geen rol van betekenis meer gespeeld in de ontwikkeling van het Vlaams nationalisme» (blz. 117).

De Beuckelaere had geen leidersgaven. Hij was geen volkstribuun, en toen hij uit de gevangenis kwam, moest hij een burgerlijk bestaan oververven. «Hij was te nuchter van geest en te realistisch van temperament om in Vlaanderen de weg op te gaan van een revolutionair agitator.»

Was hij misschien ook gehandicapt door zijn houding tijdens het proces? vraagt Elias.

Ja, dat proces Debeuckelaere... Men is geneigd, het «het proces der grote verloochening» te noemen (2).

Debeuckelaere zat in 1921-1922 maandenlang gevangen terwijl het proces tegen de Frontbeweging voorbereid werd.

Het was duidelijk dat het krijgsgerecht (en de machten daarachter) niet enkel Debeuckelaere wilden treffen, niet enkel de Frontbeweging, maar ook de VOS, de Vlaams-nationalistische Frontpartij, en de gehele Vlaamse Beweging. Tot en met Frans Van Cauwelaert, indien het mogelijk was!

Het proces der (ver)loochening

Zou Debeuckelaere in dat proces de verantwoordelijkheid opnemen voor de Frontbeweging? Dus ook voor de zending van Juul Charpentier, naar het bezette gebied het «overlopen» als afgezant van de Frontbeweging?

Zou tijdens het proces Debeuckelaere de Frontbeweging «haar revolutionaire aktie (...) rechtvaardigen door een aanklacht tegen de Belgische Staat»? (blz. 116).

Of zou men — Debeuckelaere, en de vele tientallen getuigen, geïnspireerd door Borginon, Debeuckelaere's vriend en strijdgenoot — «het verleden eenvoudig (...) verloochenen en alles (...) ontkennen?»

Elias schrijft: «Men loochende alles zonder in werkelijkheid iets te verloochenen.»

Debeuckelaere werd vrijgesproken. Het vlaamsgezinde Vlaanderen juichte, om nu eens zulk sterk woord te gebruiken. Mijn vijfjarig broertje viel 's morgens de kleuterklas binnen en riep: «Zuster, Debeuckelaere is vrij!!!»

Dat was DE gebeurtenis van de dag voor zijn vlaamsgezinde ouders. Geloochend zonder te verloochenen, schrijft Elias. En hij gaat verder:

«De gewone militant jubelde: hij wist wel beter en

juichte om het handige bedrog van getuigen en advocaten die de krijgssauditeur en met hem de gehate Belgische Veiligheid een nederlaag hadden toegebracht».

De leiders van de Frontbeweging hadden hun eigen revolutionair verleden verloochend. Ook Verschaeve heeft die verloochening goedgekeurd. Hijzelf had trouwens ook gezweven.

Men had ook Juul Charpentier verloochend.

Charpentier schreef mij, E. de V., op 4 maart 1954:

«Men heeft bij vele processen niet geschroomd mij als leugenaar en vervalser voor te stellen. Ik heb altijd gezweven want ik was in veiligheid (3) terwijl de anderen dat niet waren. Maar nu zijn de feiten verjaard.»

Dr. Elias meent «dat Vlaanderen, buiten de kern van de militanten uit de Frontbeweging en het Aktivisme, niet voldoende nationaal bewust genoeg was om zijn oud-strijders, die de Vlaamse Beweging moesten schragen, voor vele jaren te zien uitschakelen onder de beschuldiging van landverraad» (blz. 117).

Verschaeve

«Hij is gevoel, hartstocht, instinkt, een vlam die zijn toevoorders tracht te ontbranden, een stroom die ze wil meeslepen», aldus dr. Elias op blz. 80 over Cyriel Verschaeve.

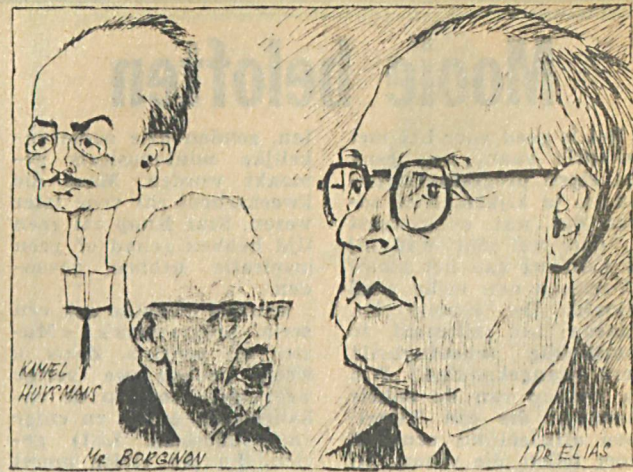
Dirk Vansina heeft de artikelenreeks «Vlaanderens Beroep» hoog aangeslagen als gewetensvolle verantwoording van de levenshouding die de katholieke nationalist tot de hunne hebben gemaakt». Hoe denkt de zeer kritische dr. Elias over diezelfde artikelenreeks van Verschaeve, uit het jaar 1927?

Men moet ze zeker lezen, als men Verschaeve wil leren kennen als politiek polemist. «Het oordeel zal onvermijdelijk zijn», aldus Elias, «ofwel een vermoed en geirriteerd afwijzen van een met veel uitroepkens onderstreepte theorie, — ofwel een gevoel van diepe verwondering over en van diepe bewondering voor deze diepzinnige en zo hartstochtelijk uitgedrukte beschouwingen.»

Zo staat men tegenover Verschaeve: het is moeilijk een tussenweg te vinden» (blz. 82).

Leuridan, «een der mooiste figuren»

Bij het lezen van dit boek mag men nooit vergeten dat dr. Elias medespeler geweest is in het politieke verleden waarover hij schrijft. Vanaf 1931 was hij Vlaams-natio-

naal volksvertegenwoordiger, maar al enige jaren vroeger aktief in het Vlaams-nationalisme. Hij was medestichter van het VNV en werd in 1942 de leider ervan. Rekening houdend daarmee, kan men enkel maar de «onthoetheid» bewonderen, waarmee hij over die beweging jaren schrijft. Hetgeen ook weer niet betekent dat met zijn oordeel alles zou gezegd zijn!

Doctor — later ook nog meester — Jerom Leuridan was zonder de minste twijfel een geheel ander soort mens dan doctor Hendrik Elias. Deze noemt hem, voor West-Vlaanderen, «de grote propagandist (...) waar alle nationalist met bewondering en eerbied naar opkeken. Hij is, als Vlaams idealist een der mooiste figuren geweest in het Vlaams-nationalisme. Hij was bereid alles te offeren voor zijn ideaal en heeft twintig jaar lang West-Vlaanderen doorkruist om met zijn overrompelende welsprekendheid deze goww te winnen voor de Vlaams-nationale gedachte.»

Elias noemt hem verder «Een welbespraakte volksredenaar, met een onverwetsbare overtuiging, bereid tot elk offer...». Hij beschouwt hem ook al «vatbaar (...) zoewel voor een beredeneerde politiek als voor de meest extreme posities van duistere samenzweerders of fanatiek zonder enige zin voor politieke werkelijkheid.»

Dat is straffe taal, in de pen van dr. Elias. Men moet echter weten dat Leuridan een «Diets» was.

Elias, die gedurende de tweede wereldoorlog «last» had met zijn Westvlaamse gowwleider, schrijft daarover:

«Leuridan was een fanatiek Grootnederlander. Het was zijn zwakte. Het was voldoende met het woord Dietsland te schermen om als een waas in zijn ogen te zien verschijnen en zijn open, joviaal gezicht te zien verstrakken tot een dromend masker met een starend oog in de lichtende verten» (blz. 142).

Om het even wat men over de Dietsen Leuridan moge denken... maar dat dr. Elias kan schrijven, en portretten tekenen, is o.i. wel onbetwistbaar.

Een vergeten «fascist»

We wisten het al lang maar vonden eigenlijk nooit een

gelegenheid om er de aandacht op te vestigen: een der bijzonderste voormannen van de «Vlaamse Volksbeweging» (voorzitter Paul Daels) was een der vroegste verdedigers van het fascisme, in Vlaanderen. En van het echte fascisme, dat van Mussolini.

Het was dr. Cl. Daenen, nu al enige jaren overleden, die in 1928-1929 in het weekblad «Jong Dietschland» (geleid door Viktor Leemans), in een artikelenreeks over kommunisme, democratie en fascisme dit laatste systeem verdedigde.

Dr. Daenen schreef die artikelen onder de schuilnaam dr. Jan Pulinx. En wie nam de pen op, ook in «Jong Dietschland», tegen dr. Jan Pulinx-Daenen? Dr. H.J. Elias.

Staf de Clercq echter trad op als spreker, in 1926, te Brussel, op een meeting tegen het fascisme. «Hij verklaarde er dat de Vlaamse nationalist, in de strijd tegen het fascisme, de leeuwenstandaard naast de socialistische standaard, naast de sikkels en naast al de standdaarden van welke kleur zij ook mochten zijn, wilde plaatsen. De andere sprekers traden op namens V.O.S., de socialistische partij en de kristen-demokraten» (blz. 137). Moet ons dat zo erg verwonderen?

Neen. Het fascisme, in België, was eerst Anti-Vlaams, franskiljons, Belgisch-patriottardisch. Het had als voorman baron Pierre Nothomb, stichter van de «Jeunesse Nationales», met haar blad L'Action nationale. Er ontstond ook nog een «Union Citique», en de meest bekende Belgische fascist waren georganiseerd in de Legion Nationale, waarvan de leden 'n uniform droegen en een blauwe helm.

De socialisten gaven de repliek: op 1 mei 1926 marscheerden hun militie voor de eerste maal in het openbaar in verschillende steden» (blz. 136).

Dat was lang voor het ontstaan van een dinaso-militie, een DMO (Dinaso Militante Orde) of een «Werfbrigade» van het VNV!

Borginon

Borginon, «het politieke brein van de (Front)partij», meende reeds in 1921 dat de Frontpartij maar best zou verdwijnen. Zij had haar taak volbracht. De Vlaams-nationalisten zouden best strijden in de grote partijen. Borginon was in 1921 niet teruggekeerd in de Kamer. De «zekere» eerste plaats op de lijst voor de Kamer, te Antwerpen, had hij hardnekkig geweigerd, ondanks het aandringen van de partij en ondanks het persoonlijke aandringen van Cyriel Verschaeve. Hij wilde de tweede plaats te Brussel aanvaarden, om Staf de Clercq te steunen.

Van 1923 tot 1927 zou hij niet aktief zijn in de politiek. Om «gans persoonlijke» redenen, naar hij zei. Elias twijfelt er echter aan (blz. 115) of hij wel «uitsluitend handelde uit persoonlijke en niet uit politieke gronden».

In het eerste deel van het hier besproken werk heeft dr. Elias overigens Borginon getypeerd als «een scherp verstand, hoewel meer kritisch dan ophouvend» (blz. 120). Maar ook als «een geboren vechter».

Deze «vechter» verklaarde in 1924, op een studentenkongres te Leuven, «dat de Vlaamse gedachte alleen haar doel kan nastreven indien een Grootnederlandse idee wordt beleden en ook de konsekwenties ervan aanvaard worden» (blz. 127).

E. de V.

(1) Fauna: de gezamenlijke diersoorten die in een bepaald land of een bepaald geologisch tijdperk voorkomen — volgens Van Dale...

(2) Dit is niet volgens dr. Elias! E. de V. voelt die neiging...

(3) Charpentier verbleef in Nederland.

H.J. Elias: 25 jaar Vlaamse Beweging II - 1914-1939, 1969. Uitg. De Nederlandse Boekhandel, Antwerpen, 199 blz. Prijs: 245 fr. geb.: 300 fr.

de man in de kijker

Leo Lindemans

Hij publiceerde een «Proeve van een objektieve talentelling in het Brusselse», een studie over «Taalgebruik in Gerechtszaken», enz. enz. Hij houdt van muziek en van genealogie. Hij behoort tot Vlaanderens intelligentsia en «leidende stand». De franskiljons bestreden hem uit alle macht, en de Libre Belgique koos hem vaak als mikpunt — maar ook het frans-talige Brussel moest met hem rekening houden als met een Vlaamse comingman.

We vragen ons af of de opgaande lijn van Leo Lindemans niet definitief werd afgeknakt toen hij zich aan de C.V.P. verbond. Het bracht hem niet zonder grote moeite een parlementair mandaat op, en plaatste hem in een werkkring waarin hij zijn Vlaamse aktieradius had kunnen verveelvoudigen. Spijtig genoeg gaf Leo Lindemans van meet af aan de indruk dat hij niet gesneden was uit het harde hout van de zeer zeldzame Vlaamse politici die ook op de eenzame fronten en in de parlementaire corruptie kunnen stand houden.

Wat vorige week gebeurd is met Leo Lindemans, en met zijn amendement, zijn vernederende aftocht en zijn gebrek

de C.V.P. - Kamerfraktie die door Eyskens werd bijgewoond heeft de premier niet gebeld om respijt. Hij heeft niet naar een strojpl gegrepen als een drenkeling. Eyskens achtte het niet nodig het intrekken van het amendement Lindemans nadrukkelijk te bepleiten, of af te smeken, of af te persen. De oude staatsman was verrassend koel en op afstand en drong niet aan — wegens redenen en omwille van persoonlijke gevoelens die we wel nooit zullen kunnen achterhalen.

Des te pijnlijker was het knoek-out van Leo Lindemans en de andere C.V.P.-ers, die voor de zoveelste keer de kans lieten voorbijgaan om hun imago in Vlaanderen te verbeteren.

Niets is erger voor de C.V.P.-ers dan dat Vlaanderen hen beschouwt als een groep slappelingen en lafaards, lui die nooit kunnen standhouden als het hard tegen hard gaat, derde-klassers die te Brussel als de valiezendragers van de unitaire Belgische macht optreden, en die hun miserabel geluk vinden in de kruimels die worden toegeworpen aan de lakelien en de paljassen. Vorige week werd die opvatting nogmaals door de felten bevestigd.

Wie had ooit gedacht dat we Leo Lindemans zouden terugvinden in het misereabele gild van België's unitaire lijknechten? Want trouwige vrienden hadden het ons jaren geleden voorspeld.

J. L.

Mooie beloften

Het is goed voor het met vakantie gaan, nog eens het eigen programmaschema in te kijken. Niet zo zeer dat wat er geweest is, dan wel dat wat bij de aanvang van het nieuw TV-seizoen den volke werd beloofd. De schone lei, waarop het allemaal in voorbeeldig schoonschrift werd aangekondigd. Wie na verloop van de enkele maanden die een TV-seizoen officieel nu eenmaal moet tellen, die schone lei even met de werkelijkheid vergelijkt, komt wel voor verrassingen te staan. Niet dat het een echte «tabula rasa» geworden is — er staat op de lei inderdaad wel een en ander geschreven, zij het niet direkt in schoonschrift van de eerste schooldag — maar van de talloze mooie beloften is niet veel terechtgekomen.

Ik heb het even nagekeken, maar het is mij te vermoeiend om volledig te zijn. Ik geef maar enkele voorbeelden.

Inzake amusement bijvoorbeeld werden grootse plannen gesmeed, maar in hoofdzaak hebben we ons moeten beperken tot de bekende shows-met-zangers. Op een paar uitzonderingen na, vielen alle pogingen die een andere weg opgingen slecht uit. Inzake kleinkunst was er de belofte van co-producties met andere landen. Ik heb er (buiten de bestaande met Nederland) niets van gezien — ik weet alleen dat er nog altijd een paar in de kelder liggen die jaren geleden eens werden aangekondigd (Lore Lorentz bv.).

Om de vier weken zouden we een kwis — een hersengymnastiek — te zien krijgen. Maar na de mislukking met het ietwat kinderlijke TV-Ganzenspel was de inspiratie uitgeput. Op zaterdagavond zouden we opgewekt kunnen luisteren naar een serie casinokoncerten. Vorige week hebben we het eerste gezien — op een zaterdagavond. Er werd ook gedroomd van een muziekreeks «Onder de Toren» met volksharmonieën, maar ik heb niemand horen blazen. Met het oog op een kweekschool voor specialis-

ten, zouden drie oorspronkelijke mini-musicals gemaakt worden. Maar die kweekschool zal voor later wezen. Staf Knop zal geen tijd hebben gehad of geen inspiratie hebben gevonden.

Iemand beloofde ook een serie programma's «Muziek en poëzie». Zoals u weet, hebben we vorige week, dus reeds in de vakantie, het eerste en enige (met Liesbeth List) gezien. En ten slotte moest het seizoen goedge maakt worden door vanaf nieuwjaar om de veertien dagen vanuit het Amerikaans Teater «Zaterdagavondvariété» uit te zenden. Dat moest een gevarieerd ontspanningsprogramma worden met allerlei korte items: kwis, muziek, attracties, zang, interview, sketches, debat, candid camera, enz. Terecht heeft de amusementsdienst geoordeeld dat al die dingen veel te ingewikkeld zijn, veel te veel inspanning zouden vragen en bovendien de amusementsjongens ertoe zouden verplichten te tonen dat ze tot iets in staat zijn. Uitgaande van de zeer pertinente gedachte, dat de kijkers ten slotte toch weer snel zouden vragen naar hun wekelijkse show met Vlaamse zangers — en de platenmaatschappijen ook, werd het niets. Het zaterdagavond variété zal dus voor een andere keer zijn. En ik heb sterk het gevoel dat het misschien wel eens van een andere kant zou kunnen komen. Op de amusementsdienst hebben ze immers allemaal zo weinig tijd.

Let wel, wat hierboven geciteerd staat, is alleen maar datgene wat enkele maanden geleden werd aangekondigd en wat we niet of slechts nauwelijks gezien hebben. Met die dingen die we wel gezien hebben, werd geen rekening gehouden.

Zo en dat was dat — tenminste voor wat het amusement betreft. Wie denkt dat het op andere gebieden beter is, die is nog van het goede jaar. En die geven we rendez-vous, volgende week, zelfde plaats, zelfde tijd.

Rasper

Een zeer kleine speeldoos

Plaats- en tijdgebrek zijn er de oorzaak van dat we eerst nu even napraten over dat muziek- en -poëzieprogramma van zondag voor een week, toen Liesbeth List in de Vlaamse studio enkele gedichten kwam zingen en zeggen. Je weet nooit wat je met poëzie moet aanvangen en in de televisie weet je het nog veel minder. Iedere poging is dus wel goed. En in het geval van Liesbeth, kan ik er alleen maar blij mee zijn.

Ik weet ook wel, dat Liesbeth geen klassieke voordrachtskunstenaar is en dat men haar zulks in Vlaanderen

LIESBETH LIST

ook erg kwalijk zal nemen, omdat poëzie ten slotte een serieuze aangelegenheid is waarmee op te passen valt en vooral niet te lachen — laat staan te zingen. Een voordeel is dan weer, dat Cees Noteboom voor Liesbeth moderne poëzie had gekozen en gezien bijna niemand in Vlaanderen die kent, zal de kulturele revolutie ten opzichte van de wandaad vanwege de televisie — een commerciële zangeres en poëzie, stelt u zich even voor, mijn waarde — voorlopig wel uitblijven.

Waarmee ik maar bedoel dat ik het een lekker poëtisch programmaatje vond, omwille van lieve Liesbeth, en omwille van de muziek, en omwille van de gevoelige regie van Frans Beuckelaers die ook eens achter de camera mocht gaan staan, en omwille — inderdaad — ook van de poëzie. En alle andere overwegingen kunnen mij gestolen worden.

Gastprogramma's

In verloren momenten gebeurt het ons wel eens dat wij naar een gastprogramma kijken. Het kan ons dan ook weinig schelen van welke kant de wind waait. Maar nu moeten wij toch even verwijzen naar Het Vrije Woord.

Daar zat nl. een paneelgesprek in over Griekenland en De Rechten van de Mens die er met de voeten worden getreden. Wat daarin werd gezegd zal allemaal wel waar zijn, maar als Vlaming zijn wij toch diep beschaamd over de manier waarop deze programma's ineen worden geklonken. Het begint natuurlijk al bij de «gelegenhedenpresentatrices», om dan over de meeste vaak geleerde of ook wel eens minder ontwikkelde gesprekspartners nog niet te spreken.

Die variëren naargelang de opinie die aan bod is, maar zij hebben meestal één ding gemeen: een onbeholpen taal. Wij zouden als advocaat beschaamd zijn — de meester kwam vermoedelijk uit Brussel — zo'n onbeholpen Nederlands te praten.

Nu weten wij best dat de televisie zelf maar weinig in de pap te brokkelen heeft bij de samenstelling van deze programma's. Zij moeten wel safe zijn op politiek terrein en mogen geen verkiezingspropaganda inhouden. Zou het al niet even nuttig zijn er deze lui attent op te maken dat zij mensen in de studio brengen die zoniet perfect dan toch behoorlijk Nederlands zouden praten? Het komt ons voor dat de meeste promotors van de gastprogramma's al even vermoed zijn als de zoveel andere programmators en producers uit het grote BRT-huis.

De gastprogramma's zijn er nu en zij blijven zolang de «konkurrentie» er niet mee stopt.

Vergeet niet te lezen

In het jongste programma waren er drie toffe jongens aan de beurt: Weverbergh, Hugo Raes en Judocus Versteegen. De meest verteerbare was uiteraard Raes, de twee anderen waren meer gekompliceerd in hun uiteenzetting. Zolang onze auteurs niet te diep ingaan op de «totaliteit der feiten», of «de groteske surrealistische of onbehaaglijke wereld» pakt zelfs de gewone kijker het mee. Maar hemeltje lief, wat zijn die gespreksleiders toch ingewikkeld. Het is blijkbaar in de mode dingen te zoeken in de boeken die er helemaal niet instaan en die de auteurs zelf vreemd voorkomen. Kan het niet wat eenvoudiger?

De onvrijwillige vrijwilliger

Toen de TV-ekspres, u weet wel dat boekje waarover al heel wat te doen is geweest, in zijn eerste nummer ten strijde trok tegen de Vlaamse TV omdat die niet genoeg licht, argumenteerde steller o.m. door te verwijzen naar De Schipper. Hopen nu maar dat de BRT de reeks niet opnieuw op het scherm gaat jagen — het heeft al eens niet veel gescheeld, want de toenmalige regisseur Bert Janssens is nog altijd programmadirekteur. Wij willen alleen maar beweren dat alles zijn tijd heeft, uitzondering dan voor grote komieken als een Chaplin, en Ben Turpin of het duo Laurel en Hardy.

Wij dachten hieraan toen wij verleden woensdag de film van Don McGuire hebben gezien met Jerry Lewis. Al is die film al twaalf jaar oud, dan zal hij over twintig jaar nog even aktueel en plezierig zijn, omdat in het komische ook een stukje tragiek meespeelt; tragiek die van alle tijden is...

Met dit produkt van Amerikaanse makelij zaten wij, Vlamingen, toch in het goede schuiltje en werd een onwaarschijnlijk verhaal, dank zij talent en filmstijl, wezenlijk.

Want het Newyorkse boefje Sidney Pythias kon net zo goed rondlopen in het Brusselse Marollen kwartier, de Gentse achterbuurten of het Antwerps Schipperskwartier.

De demarkatielijn

De pret om Jerry Lewis hebben wij een paar dagen later toch moeten terugbetalen met een oorlogsfilm. Want de tweede wereldbrand werd vijftientig jaar geleden gedooft. Voor de oudstrijders een uitstekende gelegenheid om hun roemruchte daden nog eens in herinnering te brengen. Alle media spelen mee: de dagbladen, de film en de televisie. Met bloed en tranen is nu eenmaal geld te verdienen. Kijk maar naar het reuzedokument «De langste Dag» te Antwerpen en waar nog in het land weer uit de filmdozen opgediept.

Nu mogen wij, Vlaamse tv-kijkers, ons nog gelukkig achten niet in Nederland te wonen, want daar heeft men ellenlange reeksen over «De Bezetting» gekregen, eerst op NTS I, dan op NTS II, en toen werd er nog geen zilveren jubileum van de Krieg gevierd. Hoe dan ook, op de Vlaamse televisie heeft men ons bij deze verjaardag willen genoeg doen met een oorlogsfilm. De keuze van Claude Chabrol's «Demarkatielijn» was lang niet de slechtste.

Zolang in deze dokumenten de haat maar niet kunstmatig wordt gekultiveerd, kunnen wij er weinig tegen inbrengen. Feiten zijn feiten. Maar wij zouden toch werkelijk gaan geloven dat de mensen geen vrede willen.

Noches de Europa

Sinds Louis Neefs onze kleuren heeft verdedigd op het jongste Songfestival is er in Spanje toch iets van de Belgische en dan nog wel Vlaamse presentie blijven hangen, buiten de Vlaamse wandtapijten dan op het Madrileense stadhuis... Maar dat is een andere zaak!

Louis heeft er een heel schoon meisje ontmoet en zomaar meegebracht. Haar welgevormde rondingen heeft u zondag nog kunnen bewonderen in de co-productie met de BRT, gepresenteerd door Louis himself, samen met de mooie Conchita, die op de koop toe nog een zangeres is ook. Wij hielden ook van het ballet en de Flamenco, maar voor de rest was het een amusementsprogramma zoals een ander. Het heeft alleen maar een beetje meer geld gekost. Voor de Belgisch-Spaanse vriendschap doen wij wat meer. Wij zijn er zelfs koninklijk toe verplicht. Och ja, onze Kalinka mocht ook meespelen. Zo gezien dan toch met Neefs de meest complete zangeres uit de hele Vlaamse stal. Maar wij geloven toch niet dat haar jazzy-nummertjes die wel een heel grote inzet vragen, precies haar sterkte zijn. Zij is nog geen Barbra Streisand.

Artiestenrally

Zoals Knokke zijn Europabeeker en Zomercarroussel heeft, aardig gesponsord door de BRT, hebben andere casino's aan onze kust hun specifieke manifestaties om het seizoen in te luiden.

Blankenberge doet dat al een paar jaar met een Artiestenrally. Nee, niet alleen voor onze zangers en zangeresses maar ook voor mensen uit de brede showbiz, het theater en de sport inclusief.

De rally werd dit jaar gewonnen door Rik van Steenberghe. Het beste bewijs dus dat Rik, over wie de jongste weken zoveel wordt gefluisterd, in uitstekende konditie verkeert.

Nu zijn wij omwille van ons beroep geen fans van vedetten. Maar het is ons toch opgevallen tot wat al die jongens en meisjes bereid moeten zijn om naam-machines zus en zo, benzine X en spijkerbroeken te doen verkopen. En het publiek, ja dat is gesaturerd van Vlaamse vedetten. Misschien omdat Toon Peters het hele land door blijft leuren met het Knokke-team?

Jonge Italiaanse cinema

Escalation

CLAUDINE AUGER X

Wat krijgen wij in België te zien van de Italiaanse film, buiten de Hercules-gevallen, hyperkommerciële westerns en de traditionele cineasten Fellini, Antonioni, Visconti, Rosi, enz? Wat weten wij van jonge cineasten als Bertolucci, Samperi, Bellocchio, Brass? Wie kent de 24-jarige Roberto Faenza, wiens debuut «Escalation» ondanks «spelerel» en gemakkelikheden, een opmerkelijk werk is, dat een scherp beeld ophangt van onze welvaartstaat? Het cynisme van de satire zullen sommigen pessimisme noemen, ik zou eerder het woord realisme gebruiken omdat vele jongeren onder de hedendaagse cineasten zich geen illusies meer maken over de tijd en de samenleving waarin zij leven. Wat mij alleen verwondert in «Escalation» is de vorm waarin Faenza zijn «boodschap» heeft verpakt, als een aangenaam kijkspel waarin het cerebrale nergens verveelt of «high brow» aandoet.

Luca, de zoon van een Italiaanse grootindustriële, leeft gelukkig in de psychedelisch hippiewereld van Londen. Zijn vader komt hem terughalen en belooft hem een reis naar Indië indien hij zich wil interesseren voor het bedrijf. Luca probeert maar ontvlucht spoedig de vaderlijke kazerne. Privé-detectives ontvoeren hem uit Zwitserland en brengen hem opnieuw bij zijn vader d.w.z. in een instituut voor geesteszieken. Luca ontsnapt en dan begrijpt de vader dat er andere methoden nodig zijn. Hij werft Carla Maria aan, een vrouwelijke psychiater die een oeroude methode toepast en Luca wordt verliefd op haar. Met de goedkeuring van de vader trouwen zij en Luca is, zonder dat hij het beseft, volledig in handen van Carla Maria, die hem eerst omvormt tot een deftig burger en vervolgens gebruikt voor eigen eierzucht: Luca moet zijn vader vervangen als hoofd van de fabriek. Dan acht de vader het ogenblik gekomen om de waarheid te vertellen. Luca begrijpt, vermoordt zijn vrouw «onopvallend» en na de begrafenis stipfelt hij samen met zijn vader een nieuw programma uit voor de fabriek.

Faenza verwerkt drie tema's in «Escalation»: de oppervlakkigheid van het non-konformisme, het frustrerende van het bourgeoisleven en de uiteindelijke overwinning van het kapitalisme op iedereen. Deze tema's, die ook tamelijk afzonderlijk in de film zitten, zijn uitgewerkt in een eigen stijl. Het eerste tema zit in de pose die Luca aanneemt tegen

over de buitenwereld en de gemakkelikheden waarmee hij «valt» voor Carla Maria; het deel is uitgesproken gestoffeerd met psychedelisch kleur- en muziekeffecten. Het tweede thema (wanneer Luca en Carla Maria getrouwd zijn) zit in de zielloosheid en het vaak onpraktische van het ultra-moderne decor, in het glaciële van de menselijke verhoudingen zowel op de fabriek (nergens contact tussen personeel en directie) als in het huwelijk (de verhouding tussen Luca en Carla Maria is louter geestelijk, wat trou-

wens Luca op de rand van de zenuwzinking brengt). Het derde thema zit in de slotsekwens, de begrafenis, waar duidelijk blijkt dat het non-konformisme veranderd is in eksentrisme (de doodskist is in een blok ijs ingevroren, de treurmuziek wordt gebracht door jazzmuzikanten) en waar de bourgeoisfamilie eensgezind de weg inslaat van de fabriek.

Goed, «Escalation» heeft zwakheden, maar welk debuut heeft dat niet? De psychedelic effecten zijn vaak gemakkelijk en overdreven, de symboliek in het middengedeelte is nadrukkelijk, de ontvoering van Luca uit Zwitserland heeft onnodige «Mission Impossible» allures. De manier waarop Faenza echter een aantal tendenzen van onze geïndustrialiseerde samenleving doorschouwt (opmerkelijk dat men iets dergelijks terugvindt in andere Italiaanse films: Pasolini's «Teorema», Bellocchio's «China is nabij», Bertolucci's «Voor de revolutie») en vooral de slotsekwens, nl. de begrafenis, maken van «Escalation» meer dan een belofte. Faenza vertoont invloeden van Fellini, maar is het erg beïnvloed te zijn door een grootmeester? Alle lof ook voor de prachtige, plastisch-rijke kleurenfotografie van Luigi Kuveiller (vooral de begrafenis is grandioos).

Het feit dat de film in originele versie te Brussel loopt met uitsluitend Franse ondertitels, is ook iets wat ik dacht niet onvermeld te mogen laten.

Ab.

Posse in bloot

"Bengelchen"

Wie de boze Duitsers een kleedje wil passen, wijst hen aan als uitvinders van de Posse, deze bij uitstek Teutoonse vorm van runderhumor voor de geestesprolet.

Dat patent hebben zij voorwaar niet gestolen!

Eigenlijk zit er wel iets in de historie van jonkman George (niet Gee-org, maar Djódzj: een goed Duitser is Angliefiel) die zich aan brokken mint bij diverse harts-vriendinnen en daardoor de goede faam van zijn familie schaadt.

Men krijgt hem zover dat hij belooft te trouwen en zijn

bruid, volgens gedegen traditie, aan zijn sippe zal komen voorstellen. George komt elke avond met een andere bruid op de proppen, maar trouwt tenslotte met zijn schone nicht, een hoogstaand vrouws-persoon, want bewonderaars-ster van Tsjaikowski.

Voeg toe de voor de hand liggende mogelijkheden om wat de draak te steken met het gedoe der eigentijdse Duitsers — en je kan wel een plezierige film aaneenaaien. Dat kan je, als je géén Duitser bent.

Zij die dit «Bengelchen» hebben verwekt, kunnen het niet.

Zij hebben er niks anders op gevonden dan een kaval-kade van bloot en halfbloot wijfjesvee, vanaf de perverse bakvis tot de bekende rijpere en vlezige met de zware schenkels.

Dat hebben zij voor de heren gedaan, en voor de dames draaft Harald Leipnitz — een vent waar nochtans een comediën in steekt — geregeld bij-nà bloot over het scherm en toont aldus dat de rantsoenering in Duitsland voorbij en vergeten is.

Tot kader van al dit schoons werd een bed geleverd en een welgevulde tafel. Méer was ook niet vandoen, want anderhalfuur lang wordt ofwel gevretten ofwel dat gedaan waarvoor Jan Cremer zo'n mooie woorden heeft onder ons gebracht.

Men heeft er tevens zorg voor gedragen dat er enkele standaard-elementen uit het Teutoonse arsenaal werden bij te pas gebracht, zoals daar zijn: het loeren door het sleutelgat, de mannemans in lange onderbroek, de joffer op de toilette en de blote hespen des heren Leipnitz.

Het geval wordt geschraagd door een schare «vertolkers», waaronder naar goede eigentijdse Hunnenzeden ettelijke zonen en dochteren Israëls. Er wordt hun geen één, maar dan ook geen enkel geestig repliekje gegund.

Daartegenover staat dat woorden en uitdrukkingen die in enkele mij bekende talen alléén maar wat frivoöl klinken, in hun Duitse versie direkt vettig worden, kleverig, onwelriekend en obsceen.

Er zal derhalve voor dit Bengeltje ook in Vlaanderen wel een publiek te vinden zijn. En dat U daar niet toe behoort, charmante lezers, is mijn vurige hoop.

G.

Omar SHARIF, de stuntmen en het lief

Naar aanleiding van zijn stukje over «Mackenna's Gold», vorige week, wordt Omar Sharif in zijn spaarzame haar gezeten door een lezer uit wiens brief wij het essentiële lichten:

Moest deze film maar anderhalf uur geduurd hebben, dan was het zowel voor de producer als voor de bioskoopzalen een financiële flop geworden, en het volk zou niet afgekomen zijn, zelfs niet voor Omar Sharif of voor veteraan Gregory Peck.

Als hij dan ook zo dolgraag naar het liefhebbersteater uit zijn kinderjaren vertuist, dan wordt het tijd dat hij beseft dat 50% van het bioskoop bezoekend publiek uit studenten bestaat (nu is dat natuurlijk al veranderd, met de tijd van het jaar), die van die vervolgen tijd geen bal afweten.

De stoeterij vedetten die, na zich even vertoond te hebben, gelynch worden, zodat er niet meer hoeft over gepraat te worden, is natuurlijk een gemakkelijke oplossing om d'urbetaalde sterren in de generiek bijeen te krijgen, maar die uitmoederij is de absolute «must» in de film, overeenkomstig het hoofd-thema: de goudkooft.

En Omar Sharif doet het, niet-tegenstaande zijn zedige exhibitie aan de waterkant, toch nog best in de film: het werd immers tijd dat de vrouwenheld eindelijk eens kon bewijzen dat hij toch over enig akteertalent beschikt, en daar is hij deze keer mooi in geslaagd. Zijn naviteit alsook zijn bestigheid passen volkomen bij zijn image.

Meneer G. gaf ook nog drie bravo's voor de stuntmen, maar ikzelf alsook mijn lief dat naast mij zat, hebben er niet veel gezien, zoniet geen enkele. Misschien vergeet hij dat men door de huidige ultramoderne truksage de meeste stuntmen kan vervangen.

Neen, meneer G., ge zijt er

niet. Filmen zijn er niet om afgebroken te worden, maar om er de kwaliteiten van na te gaan. En ik weet goed: er bestaat geen enkele film zonder maartjes, maar astublieft, plus ze dan toch ook niet uit.

Pablo V. W. Antwerpse Cinéfiel uit Vilvoorde

Daarop antwoordt onze cinema-Ombudsman:

Misschien zou voor een film van anderhalf uur het volk ook wel afgekomen zijn, en denklijk zou het er béter afgekomen zijn.

Dat de heer Pablo V.W. Omar Sharif goed vond, en dat hij zich niet bij de neus genomen voelt als een resem vedetten even kort en goed komt sterven, dat is zijn volste recht.

Dat studenten niets afweten van het liefhebbersteater uit G's langvervlogen jeugd, zal wel zo zijn. Vandaar 's mans neiging om hen daarover te beleren: een student moet toch enige kennis vergaren, dunkt mij.

Overigens, in dezelfde langvervlogen jeugd is het óók G. gebeurd dat hij de stuntmen niet had gezien omdat zijn lief naast hem zat.

Gelukkig de jeugd die naar de cinema gaat om, zonder er de maartjes van uit te pluizen, de kwaliteiten na te gaan van film en lief.

Pedro D.A.F. Antwerps Cinefoob uit Olen

lezers schrijven

Vlaams Aktiekomitee voor Oost-Europa

Pallierterke,

Gij hekkelt terecht het feit dat de franstalige pers in dit land «niets gehoord heeft en niets gezien» van de gedurde onderneming van het jonge echtpaar Rceyen, te Moskou. Intussen zag ik toch één lijstje daarover, zonder vermelding van de namen, in het weekblad «Europe Magazine». Maar wat moet men dan denken van het Volksunie-weekblad, dat al evenmin het Merckx exploit van de twee Vlamingen het vermelden waard vond? Of moesten die jonge mensen misschien te Moskou manifesteren met een spandoek van de Volksunie? (Ikzelf ben overigens een kiezer van de Volksunie!) Met dank voor het publiceren van deze brief, N.M., Antwerpen

Voorstel aan Merckx

Beste Pallierterke,

Nog in verband met het geval «Merckx» verwondert het mij dat er nog geen enkele Brussels politieke raad heeft gegeven aan Eddy om voortaan het gebruik van vitamines met-of-zonder doping over boord te werpen om zich uitsluitend te concentreren op typisch «Brussels» eten dat alleen superkampioenen kan kweken: namelijk «beuling» van VDB en «geuze» van Vanden Stock. Een voorbeeld dat naar het «cept van de «capitale» zeker navolging zou krijgen. Met de a.s. Tour de France is het misschien nog niet te laat een suggestie in die zin te doen aan de superkampioen (sic). A.M. - Deurne

Antwerpen in de karavaan

Beste Pallierterke,

In de rubriek «Lezers schrijven», zegt R.G. uit Strombeek-Bever dat er slechts 15 auto's uit het Antwerpse aan de autokaravaan der randgemeenten hebben deelgenomen. Ik wil de goede trouw van R.G. niet in twiifel trekken en waarschijnlijk heeft HIJ slechts 15 wagens uit het Antwerpse opgemerkt, doch er waren er heel wat meer. De mini-autokaravaan Antwerpen - Strombeek-Bever die V.U.-afdeling Antwerpen Stad organiseerde, telde 18 wagens. Wanneer we de telaarokmers en de deelnemers uit de agglomeratie er bij rekenen, dan mag men aannemen dat een tachtigtal auto's uit het Antwerpse aan de karavaan deelnamen. Waarschijnlijk zou arrondissement Antwerpen in grotere getale vertegenwoordigd zijn geweest mits een initiatief op arrondissementeel vlak. F.D.L. - Antwerpen

In deze hoop wil ik...

Pallierterke,

In uw sportrubriek «Au delà du Merckxisme» schrijft uw reporter «Feniks» letterlijk 't volgende:

«Voor een half uurtje rijden in een Sportpaleis vroeg multi-miljoenair Merckx veertig tot vijftig duizend grote brieven.

Daar moest de goede Jos Janssens in zijn tijd verschillende maanden voor werken...

Bedoelde Jos Janssens is ere-schoonhoofd te Kagevinne... hij Diest.

Weliswaar ben ik hoofdonderwijzer zonder «eres», en bovendien ben ik geen «Feniks», maar ik meen toch te kunnen uitcijferen dat vijftigduizend grote brieven, zo maar eventjes 50.000.000 fr. betekenen.

Indien de goede Jos Janssens zulk fortuin opstrijkt in enkele maanden, dan word ik schandalig «onderbetaald», want zoveel zal ik nooit verdienen in mijn ganse LOOP-baan. (Loop ik misschien te slecht?)

Met vertrouwen doe ik beroep op 't Pallierterke om ervoor te zorgen, dat ook ik, op dezelfde basis zou uitbetaald worden. Ik vraag die wedde zelfs niet met terugwerkende kracht.

Mijn school telt ongeveer 950 leerlingen. Zeker meer dan de school te Kagevinne.

Een hoopvol hoofdonderwijzer (zonder ere)

New Look

Pallierterke,

Ik verheug me om de (gedeeltelijke) new-look van uw voorpagina.

Rechtuit gezegd, alhoewel ik bijzonder veel voel voor humoristische journalistiek, ben ik de mening toegedaan dat soortgelijk proza naar de achterste pagina's dient verschoven. Uw vroegere presentatie heb ik nooit geslaagd gevonden, noch op prijs gesteld.

Een strijdblad, en dat is 't Pallierterke toch hoofdzakelijk, moet zijn hoofdbijdrage als een voorgerecht opdiepen, dus op de eerste bladzijde. Het vestigt trouwens de aandacht van de lezer op de actuele problemen en kan, desvoorkomend, een magnetische kracht uitoefenen op een toegankelijk nieuwsgierige - andersdenkende lezer.

Ik meen te mogen veronderstellen dat Bruno De Winter zaliger er dezelfde zienswijze op nahield.

Met Vlaamse groeten

D. A. - Brussel

Eindelijk ZIJ

Geachte Heren,

Eindelijk krijgen ZIJ voor hun 11 Fr. ook eens een vrouw aan het woord en dan nog een voorzien van scherp oog en even goede pen. ('t is tenslotte goed betaald, onze 11 Fr.). Zij wachten nu al jaaaaaaren op iets dergelijks. Goed zo.

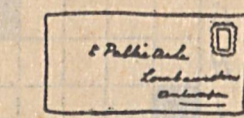
M.S. - Borsbeek

Hertoginnedal II

Geacht Pallierterke,

De Vlaamse (sic) C.V.P. meent bij de kiezers stemming te moeten maken tegen de Volksunie in verband met de kwestie van het Hof van Beroep te Antwerpen. Het gaat hier om een valse voorstelling van zaken want de V.U. heeft niet speciaal dat artikel uitgekozen; in de huidige omstandigheden weigert zij principieel elke medewerking aan de grondwetsherziening. Iedereen weet dat, de C.V.P. ook, en zij weet ook waarom! Trouwens, als dat machtigste (resic) politieke blok in België de taalwetten had DOEN toepassen op en door de Hoven van Beroep van Brussel en Luik, dan was die kwestie, hoe belangrijk ook, nooit zo brandend geworden. Eerst de boel overal en op alle manieren compromitteren en dan moord en brand roepen naar hen, aan wie stelselmatig iedere medezeggenschap wordt ontnomen. Maar dat die C.V.P. dat dan nog doet, uitgeremd op het ogenblik dat zijzelf, met medeplichtigheid van Van Hooricke en cs., een regerecht tweeds Hertoginnedal bekosttoeft, dat is toch wel al te gortig! De leeuwen hebben weer geklauwd «Voor Zetel en Per-tefeuille».

Van Damme stond weer alleen om de partij-oekazen te trotseren, maar... eindelijk heeft ook Verroken begrepen. Spijtig dat hij er zijn Hertoginnedal-I niet meer mee ongedaan kan maken. Wat maakt hij een goede kans op de volgende «Lamme Goedzak»-prijs van de Brusselse C.V.P.-snotneuzen. Maar zou dat niet al te veel eer zijn? H. - Mechelen

Als P.W. u kraakt...

Pallierter,

Ik hoop dat P.W. Segers, de oom van V. Van Bladel, uw minderwaardig artikel zal gedanken als hij u kraakt. X.

Werk van een neanderthaler

Vriend Pallierterke,

Aan de heer Burgemeester, E.S.P. - volksvertegenwoordiger, Jan van Winghe, aan de heer Stan De Clercq, C.V.P.-senator, aan de heren Wetsdienaars:

Graag vernamen wij welke botte neanderthaler de lef had onze gemeente te ontsieren met volgende specimen-richtingsaanwijzers «Cercle Privé - Casino. Kasteel de KRAEGH.»?

Graag vernamen wij WANNEER de bovenvermelde WILDEBROEKSE VOLKS AFGEVAARDIGDEN te Brussel en het plaatselijke politiekorps tegen die slinkse tweetalige reklaamborden met karikatuurale-BOURGEOIS-inslag er tegen de taalwetovertreder maatregelen menen te treffen?

met de beste bedoelingen, J. de V.

SPORT

Onze voornaamste ambassadeur

Dokter Mimile Cuvelier, voorzitter van F.C. Ronse en blauwe senator, richtte zijn Merckx-interpellatie in de zogenaamde Hoge Vergadering liefst tot vier Excellencies: Volksgezondheid, Nederlandse en Franse Cultuur, en Justitie. Hij vond het normaal dat Van Mechelen en Paris de eer van ons sportief (?) vaderland hebben verdedigd in deze «cas célèbre» van Merckx-plas, en hij zei overtuigd te zijn van Eddy's onschuld. Hij vroeg een meer sluitende wetgeving inzake doping.

Zijn partijgenoot Lahaye noemde met veel tremolo's E.M. «de voornaamste ambassadeur van ons land» (wat niet pleit voor ons diplomatenkorps...). En volgens hem hebben «alle Belgen het onrecht, Merckx aangedaan, ALS EEN KAAKSLAG AAN-GEVOELD».

Tegen dat ambassadeurschap verzette CVP-senator Van Ackere zich met klem. «Dat is een regelrechte aberratie», betoogde Leo terecht. «Een hele hiërarchie van waarden wordt hierdoor op haar kop gezet! Renners dopen zich wegens de grote financiële inzet in de huidige wielersport.»

De CVP-interpellant klaagde even terecht het verschil in behandeling tussen grote en kleine renners aan, en stelde vast dat ook HERMEE de openbare opinie niet geënd is. Wat de zaak-Merckx betreft: «De alibi's

liggen nu klaar. Iedereen kan zeggen dat hij zich niet vrijwillig heeft gedopeerd.»

Eindelijk een politiek man die de waarheid durfde zeggen! Wij vermoeden dat hij in Brusselse kringen voor eeuwig als slechte patriot zal gedoodverfd worden.

Gezonde Excellentie Namèche antwoorde met een uitvoerige behandeling van de Belgische wetgeving inzake doping, die de renners een betere verdediging waarborgt. Hij kreeg van de bijzondere commissie een lijst met doping-producten, en ontving van haar ook een voorstel over de wijze waarop de controle zou moeten uitgevoerd worden. Lijst en voorstel werden overgemaakt aan de Raad van State. Na het advies van deze Raad zal de definitieve (Belgische) lijst met doping-producten kunnen gepubliceerd worden...

Dat is natuurlijk nog niet direct voor morgen! En dan is er nog de Europese doping-éénmaking. Namèche herhaalde wat al zo vaak betoogd werd: er zou een internationale overeenkomst moeten afgesloten worden tussen de verschillende sportfederaties om de bepalingen van dergelijke wetgeving toe te passen. Maar zelfs dan kan het gerecht natuurlijk in ieder land autonoom optreden. Of wordt er ook een gelijkshakeling in het domein van Vrouwe Justitia beoogd?...

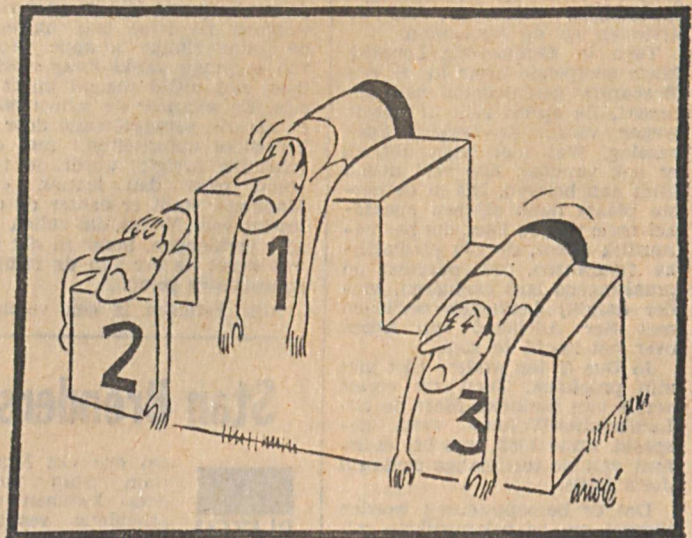
Leggen we dat alles naast de eis van Dr Cuvelier, die een sta-

tuut van de sportarts vroeg opdat een renner niet zou lastig gevallen worden «wanneer hij de raad van zijn geneesheer volgt.» dan stelt men vast dat de ver-warring geenszins uit de wereld geholpen werd, maar dat integendeel het (nieuwe) doping-probleem sedert de zaak-Merckx complexer is dan ooit.

Inmiddels mag senator Van Ackere van ons een bank vooruit, al zal dat wel niet in de Senaat gebeuren. Door de idiote

slogan «Merckx voornaamste ambassadeur van ons land» als een regelrechte afwijking te situeren en door nogmaals te hebben ge-wezen op het onsportieve onderscheid tussen grote en kleine renners, «waarmee de openbare opinie evenmin gediend is», heeft hij ongetwijfeld naar het hart van de meerderheid van zijn (nuchtere) landgenoten gesproken. En de waarheid kern-achtig verkondigd!

FENIKS

ROGER DE VLAEMINCK: de gedroomde kampioen

Een «schoner» kampioen van België konden de wielersfans moeilijk wensen: Roger De Vlaeminck, de jongste van het toffe broederpaar uit Eeklo (hij wordt in augustus pas 22) was ongetwijfeld na Eddy Merckx de meest spektakulaire renner van het huidige seizoen. En hij plaste altijd negatief.

Als kersverse prof (en oud-wereldkampioen cyclocross bij de liefhebbers) reed hij een bril-jant voorseizoen met al onmiddellijk een overwinning in de Omloop van het Volk en daarna een tweede plaats, na Merckx, in Milaan-San Remo. Hij is ook Flandria's kopman voor de Ronde van Frankrijk. Vorig jaar was hij tweede, maar winner van de groene trui, in de Ronde van de Toekomst, waarin hij geen enkele spurt verloor.

Mettet werd (de kranige Rik Van Looy moest het tot zijn schade ervaren!) beheerst door het «ploegenspel». Mann (meest in de kijker met achtereenvolgens Poppe - m.i. de beste man te Mettet - in 't Ven, Rosiers en Huysmans), Faema (met voor-al Georges Vandenberghe en Merckx zelf) en Flandria (met vooral Godefroot en... Roger De Vlaeminck) domineerden de wedstrijd, tijdens dewelke nooit definitief «gaten» konden geslagen worden.

Tenslotte zegvierden de «Flandriens» van Schotte-Foré: Roger (die nochtans met een ernstige verkoudheid uit de Ronde van Luxemburg gekomen was) als sterkste puncher, Walter als snelste spurter. Van het goede tevel, zoals uit de geanimeerde debatten rond Godefroots deelneming aan de Tour zou blijken. Want in die ploeg bevindt zich ook een rappe Eric Leman en 'n sterke Eric De Vlaeminck, thans van ziekte herstellend aan zee. Maar dat moesten Flandria en De Clerck maar met hun renners en met Goddet uitvechten, voor ons bleef, zoals in alle objectiviteit gezegd, Roger De Vlaeminck de gekroonde kampioen.

De jongste van de felle broers, die te Hamme ook kampioen van Oost-Vlaanderen werd en ruim een week tevoren in Ingoogen even onhoudbaar naar de zege sprong, pleegt nog minder

dan Eric een blad vóór de mond te nemen. Hij was het, die reeds van bij het begin van het seizoen, zijn collega's verweet zich zonder uiterm verweer bij het brio van Merckx neer te leggen. En de twee krachtpaters uit Eeklo, ongetwijfeld nog 'swerelds beste twee crossers, bewezen als fietende bohémien dat ze Eddy inderdaad aandurfden.

Twee boers boordeuld wielertalent, met een hart van kekebrood, speelse Pallieters in de omgang, sterk aan elkaar gehecht, Eric wil een nieuw huis bouwen voor Bea en zoonje Geertje; Roger wil weg uit Eeklo. Hij wil volgend jaar trouwen met de schone, donkere Marleen uit Kruiningen, redster in een zweminrichting. Over Roger wordt verteld dat hij onlangs, na een aanrijding te Eeklo, in het Akademisch ziekenhuis te Gent werd opgenomen met wonden aan neus en wangbeben. Zijn gebarsten tong en bovenlip werden genaaid, en stoere Roger haalde zelf de draad uit zijn tong. «Hij is een ijzer!» zei Eric fier. Mij werd eveneens verteld dat de De Vlaeminck-broers in eigen gemeente gerust een supermarkt durven in- en uitrijden zonder van de fiets te komen. En maar crossen tussen de uitstallingen en... verkoopstertjes. Si non e vero...

Inmiddels spreekt Roger zonder valse bescheidenheid over de Ronde van Frankrijk. «Gimondi was niet ouder dan ik, toen hij ze won» betoogt hij. «En in alle geval zou ik, zoals verleden jaar bij de liefhebbers, gaarne die groene punten-trui pakken». Ik zou haast zeggen: Wie kan dat, buiten een beste Jan Janssens misschien, beletten aan deze merkwaardige combinatie van wielerkampioen-vrijbuiters-zonnejongen en moderne Claesslaanse raker? Echt, we kregen de gedroomde kampioen in Mettet, waar, naar men mij vertelde (maar ik heb er niet naar uitgekeken) naast prins de Merode en Ket Moyson liefst zeven ministers in de tribune zaten. Via Het Volk wil ik toch hun namen prijsgeven aan uw terecht smalende lachlust: Cools, Harmegnies, Major, Breyne, Terwagne, Van Mechelen, en Petre. Parisis en Héger waren volgens «Les

Sports» vertegenwoordigd door resp. Deballe en Lecomte. Om maar te zwijgen over de kleinere goden, zoals een half dozijn leden van Namens bestendige deputatie. En over de «verplicht-afwezigen», zoals Kaak Seghers die met Baudouin naar de NATO-vliegdemostratie in Bierset moest. Tenslotte vraagt geen mens zich af WIE er op die tribune van Mettet zijn plaats betaald heeft...

FENIKS.

Keizerin wil naar het zuiden

Gelezen in «L'Equipe» dat Kamieleke Dierckx volgend seizoen in Frankrijk wenst te basketten. Liefst in het zuiden, in een mild klimaat!

Het lijkt op een betaalde aankondiging, want benevens de referenties van het keizerinneke staat ook Dierckx' telefoonnummer vermeld, zodat Franse gegadigden uit het zuiden maar even te bellen hebben.

De telefoon zal niet stillstaan...

Acht maand BB-competitie...

De halfjaarlijkse algemene vergadering van de Belgische Basketbal Bond heeft het dus definitief bevestigd: er zullen opnieuw 32 wedstrijden gespeeld worden in de hoogste klasse.

Men krijgt echter géén midweekwedstrijden, zodat de competitie 1969-1970 liefst... acht lange maanden zal aanslepen.

Mocht het dan nog iemand verbazen dat er tijdens de laatste twee maand nog amper een kip zal komen kijken... als die kip haar tijd niet beter kan gebruiken...

Grote nood aan groene zones

In de Frut boog René Mariën zich over het probleem van de sportcentra voor vrijetijdsbesteding. De gemiddelde mens in onze samenleving, die per week ongeveer 56 uren slaapt en 40 uren werkt, heeft jaarlijks circa 4.000 uren vrije tijd. Dat komt overeen met vijf maand. En dan wordt nog voorzien dat in het jaar 2000 slechts hoogstens 30 uren per week zal gewerkt worden...

Het probleem houdt de overheid, de UNESCO en de diverse sportbonden bezig. De overheid moet, via de gemeentebesturen, meer groene zones, sport- en speelterreinen ter beschikking stellen. Maar wanneer ze in contact treedt met de gemeentebesturen, komt ze tot de vaststelling dat daar nooit gedacht werd aan dergelijke recreatieterreinen. Er wordt steeds meer gebouwd, en er is op vele plaatsen al geen weg terug meer.

Bepaalde gemeenten en particuliere instellingen hebben nochtans flink werk ver-

richt. We denken hier bij voorbeeld aan het pas geopende centrum in Brasschaat, waarover we onlangs al lovend geschreven hebben. En aan hetgeen door Sporta in Tongerlo tot stand werd gebracht: daar krijgen duizenden, ook in gezinsverband, gelegenheid tot sportieve ontspanning.

Het Olympisch Comité van Antwerpen-Limburg is bezig met het opmaken van een inventaris van alle sport- en speelvelden, turnzalen en sporthallen in die twee provincies. Binnen een paar maanden zal men daar een juist beeld bezitten van wat op dit gebied bestaat.

Dat voorbeeld zou moeten gevolgd worden, maar meteen reeds zou moeten paal en perk gesteld worden aan de laatste «opruiming» van de groene zones in de grote steden. Anders «verstikken» wij, en onze kinderen, nog tussen steen en beton! Niet iedereen kan er geregeld op uitrekken naar de overigens schaarser wordende «plekken» in open lucht...

Geen « onschuldig » produktje...

In de Frut verzette Roger Robberechts zich tegen de bewering van Brusselse confraters, volgens wie « reactieven » hoop en al de plankoorts helpen overwinnen. R.R. beschikt over een uitvoerige documentatie, over het produkt in kwestie. Daarin staat dat het « centraal-stimulerend » werkt.

Proefdieren in het looprad vertonen, met dat spul, een viermaal verhoogde activiteit. Dokter Dierckx verklaarde dat het produkt veel wordt gebruikt al staat het ook op de verboden lijst van de BWB. En van die slijkstof werd een aanzienlijke hoeveelheid bij Merckx aangetroffen.

Kontroles en straffen

In de Ronde van Zwitserland werden verschillende doping-kontroles uitgevoerd. De stalen werden telkens opgezonden naar de universiteit van Bazel, die 's woensdags een eerste maal mededeelde dat alle renners negatief bevonden waren. Een geluk voor... Eddy Merckx en de IWU...

In eigen land echter werd een liefhebber uit Sint-Niklaas-Waas door de rechtbank van Dendermonde veroordeeld wegens doping. Hij kreeg 100 frank boete voorwaardelijk en een koersverbod van drie maanden. Twee geneesheren uit Sint-Niklaas, zo wist Het Volk erbij te melden, die het verboden produkt voorschreven, kregen eveneens een boete van honderd frank voorwaardelijk.

Niet direkt om van te gillen, maar in elk geval: de straffen, ook het koersverbod, waren er. Om maar te zeggen dat het gerecht zich verder niets aantrekt van de stunt van de FICP...

Dat doet men trouwens in Nederland evenmin: daar werden twee liefhebbers, de Hollander Pieter Legierse, winnaar van de Olympia-Tour, en de Nieuw-Zeelander Tino Tabak wegens slikken voor een maand geschorst... Quod licet Jovi... Toch... Men zou er tabak van krijgen...

Zonder dralen...

Het bestuurscomité van de FICP heeft op tijdelijke afschaffing van de huidige doping-normen aangedrongen en vraagt de oprichting van een studiecommissie (met inspraak van de renners) om het hele systeem te herzien.

«Het huidige systeem voorziet onvoldoende waarborgen» lezen we in het communiqué, waarin verder te lezen staat dat het «de hoogste tijd is om de toekomst van de wielrennerij te vrijwaren. De gevraagde studiecommissie zou dan ook ZONDER DRALEN moeten aangesteld worden en ZO SNEL MOGELIJK aan het werk gaan...»

Herziening... Zonder dralen... Zo snel mogelijk. Wanneer zal dat zijn?!

Er is maar één Brasschaat

De officiële opening van het heerlijke recreatiecentrum te Brasschaat, waar we reeds over geschreven hebben, verliep in archi-slecht weer en werd door «slechts» drie ministers bijgewoond: Van Mechelen, Tindemans en Segers. Zwemmen is nog altijd 't veloke niet...

Burgemeester Hendrickx vertelde nog eens uitvoerig, hoe het allemaal in acht jaar tijd gegroeid is, en Willy Simons bedankte de parkgemeente voor deze instelling, één van de schoonste op haar gebied in Europa.

De Highgate Diving Club uit Londen stal de show in toren-

De doping-knoop

Er werd natuurlijk enorm nagepraat en nageschreven over de «vrijspraak» van Eddy Merckx, die, persoonlijk, van oordeel was dat hij niet volkomen «witgewassen» werd omdat er in de mededeling van de FICP sprake was over de «twijfel aan de vrijwillige doping» en hem «slechts» het voordeel van die twijfel werd gegund, rekening houdend met zijn smetteloos verleden.

We gaan hier niet terugkomen op de verschillende reacties, in verschillende kranten, die er meestal op neerkwamen dat de doping-kontrolle in haar huidige vorm geen zin meer heeft omdat, zoals de Italiaanse «Messagero» schreef, het in de toekomst zal volstaan dat een positief bevonden renner «enkele tranen stort en dan verder aan wedstrijden mag deelnemen.» En de meeste andere commentaren waren naventant! Vooral onze Noorderburen gingen wild tekeer!

Het directiecomité van de FICP heeft trouwens bij eenparigheid van stemmen besloten dat de doping-reglementen volledig moeten herzien worden. Met dat doel werd een commissie opgericht waarvan ook leden van de FICP zullen deel uitmaken, naast leden van de medische commissie van de IWU evenals vertegenwoordigers van de beroepsrenners afgevaardigd door hun Bond.

Geen eenparigheid

Er was na het debat dat vier uur duurde, absoluut geen eenparigheid bij de uitspraak van de FICP over de kwijtschelding van Merckx' straf. «Het was een zeer zware voormiddag» moet de Duitser Denzer gezegd hebben. Dat kwam, naar verluidt, vooral omdat de Italianen en Spadoni op hun standpunt bleven: de schorsing behouden. Alhoewel geen commentaar werd verstrekt, gewaagde men over een score met één punt voordeel voor diegenen die kwijtschelding voorstonden. Ofwel was het wel een «draw» met doorslaggevende stem van voorzitter Hégésippe, maar zeker niet de door Moysen geëiste (sic) éénparigheid.

Wat er van is: iedereen was dus wel akkoord dat de hele doping-kontrolle nu moet herzien worden. Zij werd trouwens, de dag van de uitspraak zelf, al afgeschafte bij de 24 uren van Le Mans, zonder dat daar een reden voor opgegeven werd...

Men wacht dan ook nieuwsgierig op het verloop van nieuwe gevallen, zoals dat van Leo Duyndam, die op vijftien april jl. tijdens een meeting in het Antwerps Sportpaleis «positief» werd bevonden en die bij hoog en bij laag zweerde dat hij BELIST' niets nam. Deze zaak zal te Antwerpen voor het gerecht komen, en de betrokken renner heeft al een advocaat onder de arm genomen, die natuurlijk wel weet wat hij zal moeten pleiten...

Gemakkelijke verdediging

Na het provinciaal wielerskampioenschap van Limburg voor liefhebbers te Vlijtingen werden verschillende renners op doping gekontrolleerd. Het resultaat was positief voor winnaar Roger Genné en Cuypers, die negende eindigde. Zij werden hiervan door de BWB op de hoogte gesteld.

Hun verdediging ligt voor de hand: zij wisten van niets. Vielen uit de lucht. Werden gesaboteerd. Hadden 'n smetteloos verleden. En riepen het voordeel van de twijfel in.

Wanneer die gemakkelijke verdediging verworpen wordt, heeft het Nederlands Algemeen Dagblad, dat i.v.m. de zaak Merckx over «een staaltje van klassejustitie» sprak, overschot van gelijk!

Ook al is er een verschil tussen wettelijke en federatieve bestraffing.

Zo mogelijk...

In de Smalle-krantjes betoogde Joris Jacobs, dat het goed is dat er een nieuwe formule komt voor de antidoping-kontrolle. «Dat men er echter over wake dat hij (?)

zo mogelijk soepeler en menselijker wordt ingekleed dan de voorgaande, maar dat hij (?) tegelijk zo mogelijk nog afdoender is ter bestrijding van een kwaal, die helaas al een lang leven heeft en waarvan men de schadelijkheid voor het organisme vooral niet zou mogen onderschatten».

Soepeler, menselijker ingekleed, en tegelijk toch afdoender? Nu men dat fameuze voordeel van de twijfel in leven riep? We wachten met een visademke...

Gelukkig zal Big Joe er wijsselijk bij «zo mogelijk»...

Getuigschrift

Voor Billy Valcke van de Volksgazet moet het heil komen van verzorgers met een gehomologeerd getuigschrift. Honderd procent akkoord. Maar Merckx zelf liet zich «soigner» door de beruchte Spanjaard Vidal.

Of die man een getuigschrift heeft weten we niet. Maar het zal dan toch maar een papieren zijn. Over zijn «praktisch getuigschrift» weet men in Antwerpen meer...

Vriendelijk...

Verleden week lezen we in Het Volk, dat Rik Van Looy verklaard had dat Merckx feitelijk de ideale voorbereiding voor de ronde kreeg! Als Eddy de Giro had uitgereden zou hij vermoed aan de start te Roubaix verschenen zijn.

Nu heeft hij rust (?) gehad, elke dag getraind en zich volledig (?) op het grote evenement kunnen voorbereiden: «Wat wil je meer als jonge renner?... Misschien is het ook wel zo, dat hij al vóór de start een excuus zoekt voor 'n eventuele nederlaag. Want de Ronde van Frankrijk is aanmerkelijk zwaarder dan de Ronde van Italië, en niet vergelijkbaar met welke wedstrijd ook...»

Als vriendelijke attentie van de deken van het wielerskorps aan het adres van de vedette van het ogenblik kon het tellen...

Stalen moreel

Gelukkig kon Merckx in hetzelfde Volk een compensatie vinden. Stef Goossens wees er terecht op, dat Eddy voortaan dubbel voorzichtig zal moeten zijn. Best zou hij zelfs Claudinneke meemenen om van bij de aankomst tot aan de start over hem te waken. Wordt hij in de toekomst weer «positief» bevonden, dan zal iedereen zeggen: «ziet ge wel», ook al zou hij dan opnieuw beweren van niets te weten.

Verzaken aan de Toer betekende schrik hebben. En de Tour niet winnen zou ook al een grote ontgoocheling teweegbrengen. Om alles en iedereen te overwinnen, aldus de vriend Stef, zal Eddy een moreel moeten hebben, gesmeed uit het allerhardste staal.

Indedaad. Die taal lijkt ons dichter bij de waarheid dan wat Rik II beweerde over ideale voorbereiding. Ideaal lijkt ons toch wel «een beetje» anders!...

Schuld van de warmte?

Verleden week schreef «De Post», dat Eddy Merckx werd vrijgesproken omdat «het scenario immers door liefhebbers bekend was». Er was helaas geen woordje toelichting bij over dat scenario, dat vier uur duurde. Maar we weten nu op gezag van deskundigen, dat het allemaal «door de neus geboord was».

Dat Jan Janssen (die door dezelfde Spanjaard Vidal verzorgd werd!) het een schandaal vond (zelf werd Jan Janssen zoals men weet wél voor de gebruikelijke maand geschorst) schreven onze makkers van de Deurnese Luchthavenlei «in de vreugde van het ogenblik maar op rekening van de warmte.»

Nu ja, er zit alhier in Eddy meer lezersvoer dan in Jan, maar toch...

Erelid van «Manneke Pis»!

In Brussel bestaat er een vereniging die «Les amis de Manneke Pis» heet.

Wij stellen aan Leo Schalkens, voorzitter van die eminente vereniging, voor, Eddy Merckx tot erelid te benoemen. Naar verluidt plast het beroemde Manneke immers ook niet altijd zuiver water...

Zijne Majesteit

Te Sint-Andries-Brugge (St-André volgens «Les Sports») werd Eddy Merckx hartelijk toegejuicht. Er waren zelfs spandoeken, en op één daarvan kon men «Z.M. Eddy» lezen.

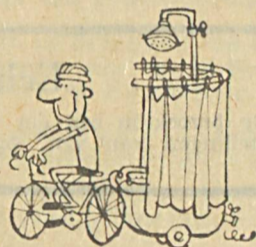
Zijne Majesteit... Zover moest het komen. Maar wat zegt de keizerlijke Rik Van Looy daarvan?!

Bewijs van de Redelijkheid

In de Frut noemde Marcel Van Bergen de FICP-vrijspraak «de grootste Pontius Pilatuszaak aller tijden», met in de hoofdrol «de hysterisch huilende jongeman te Albisola.» En Marcel laakte ook de volksverleiding van de vier ministers van alle pluimage.

Onze Frut-vriend stelde vast dat «wij» ons chauvinistische hebben gedragen dan de macaroni's oot gedaan hebben. Want vergeet niet dat Italië voor twee jaar Adorni straffe, vorig jaar Gimondi en dit jaar de beste jongere, de Olympische kampioen Vianelli. Men heeft daar de groten niet ontzien.

Al na al, besluit Van Bergen, zou men de Prijs voor de Redelijkheid aan meerdere renners moeten schenken, want die hebben in deze spijtige zaak nog het meest redelijkheid laten blijken. Omdat ze voor een klare oplossing pleitten en niet trachtten bij het (kiezers)publiek op een goed blaadje te komen.

Ballast uitgegoid

Men heeft wellicht gelezen dat een Rondetafelconferentie te Parijs verleden donderdag nieuwe doping-reglementen, althans voor Frankrijk (en dus met het oog op de Ronde) heeft uitgestippeld. E e r s t werd voor de lopende zaken amnestie voorzien, dan werd bepaald dat de eerste straf slechts voorwaardelijk zal zijn; de tweede zou vier maanden bedragen. De uitslag zal niet worden gewijzigd in officiële wedstrijden.

In rittenwedstrijden zal de gedopeerde renner worden geklasseerd en vijftien minuten straf tijd oplopen. Bij tweede slikgval wordt hij definitief uitgesloten.

Met deze «middenweg» die nog door de IWU en de andere landen moet aanvaard worden, en die ook niets te maken heeft met rechterlijk ingrijpen, waar Anquetil nu plotseling, merkwaardig genoeg, voorstander van werd, wilde men dus de «Tour redden, maar een algemene herziening van de doping-wetgeving ligt nog in een ver verschiet.» Er werd alleen wat ballast uitgegoid!

Eenvoudig...

«Merckx moest witgewassen worden» blokletterde de «Soir Illustré». Want er waren geen bewijzen tegen hem.

Eenvoudiger kán het niet! Wanneer men de uitslag van de doping-kontrolle niet als bewijs aanvaardt, welke bewijzen waren er dan wél tegen Jan Janssen en zoveel anderen?

Maar ja, ieder zoekt zijn waarheid waar hij ze vinden kan. En voor de S.I. is die waarheid zo eenvoudig, als hierboven geelsteerd... Omdat de S.I. door dat standpunt zijn lezers wil behagen en méér nummers verkopen...

FENIKS

gratis roskammen

Hypocrisie rond de plas

Zoals elders in deze rubriek vastgesteld wordt, waren de reacties op de «vrijspraak» van Eddy Merckx niet van de poes. En dat kon men verwachten; dat wisten uiteraard ook de leden van 't FICP-directiecomité, die op veertien juni in Brussel met hun stem de doorslag gaven voor deze vrijspraak. Meest lakonisch was «L'Equipe»: «De twijfel is nu de enige zekerheid». Meest agressief de Hollandse krantjes, zoals «Het Algemeen Handelsblad» dat onder de titel: «Staaltje van klassejustitie» schreef, dat de IWU voortaan de hypocrisie niet meer zover zal kunnen doorvoeren, dat m i n d e r vooraanstaande renners dan Eddy Merckx straks weer in de kou zullen staan.

Hierop vond IWU-voorzitter Rodoni een diplomatisch antwoord. Volgens hem kunnen de IWU-kontroles (met ruimer waarborgen voor de renners) rustig voortgezet worden in afwachting dat men de hele doping-kwestie zal herzien. Inderdaad, zegt signor Adriano, de reglementering en het controlesysteem in de Giro werd niet goedgekeurd door de Italiaanse Bond, en derhalve ook niet door de IWU. Het was een louter overeenkomst tussen inrichters en sportgroepen, dus renners. Ware Merckx overeenkomstig de internationale reglementen gekontrolleerd geworden, dan zou hij, na tegenexpertise, veroordeeld zijn. Met andere woorden: «Na de beslissing van de FICP te Brussel BLIJFT HET INTERNATIONAAL SYSTEEM STEEDS GELDIG, EN DE CONTROLES ZULLEN VERDER UITGEVOERD WORDEN!»

Over hypocrisie gesproken! NU zou dus blijken dat de Giro buiten de wet werd verreden. Maar tijdens die Giro was er tussen inrichters en Bond geen vuilte aan de lucht; de Italiaanse Federatie was wel degelijk derde partij!

En de afgevaardigden van die Federatie waren tussenpersoon tussen de renners, die voor de plas werden opgeroepen, en de medische ploeg. Het waren trouwens twee heerschappen van de Italiaanse Bond die, op de voormiddag van twee juni, Eddy Merckx in zijn hotel gingen verwittigen dat hij «positief» bevonden werd en niet meer mocht vertrekken.

De Giro buiten de wet? Waarom stelde diezelfde Rodoni dan de Martelaren op de hoogte van het spe-

cial onderzoek, door hem als IWU-voorzitter ingesteld? En waarom getuigde hij dat de doping-kontrolle, waar (onder meer ook honderd anderen) Merckx aan onderworpen werd, volkomen reglementair was en uitgevoerd werd met de meest moderne apparatuur? Waarom besloot signor Adriano hieruit, dat hiermee voor de IWU de zaak afgesloten was, behoudens het onderzoek, door de FICP, van het door de Martelaren ingediende beroep? En waarom, om verder te vragen, had die FICP geen enkele kritiek op de nu zo gezegd onwetige kontrolle, maar schold ze Eddy's straf alleen maar kwijt because zijn smetteloos verleden en het voordeel van de twijfel?

Rodoni zal iets anders moeten vinden om de hele rotzooi te doen vergeten! Zoals Roger Robberechts al schreef: «De anti-dopingsreglementen herzien (en dan nog op korte termijn) het is gemakkelijker gezegd dan gedaan!» Men kan zoeken naar modaliteiten opdat de renner zich beter zou kunnen verdedigen. Men kan een positief bevonden renner voortaan weer in wedstrijd laten tot na het tegenonderzoek in een erkend laboratorium (Parijs, Rome of Gent) en pas na de uitslag van het tweede onderzoek eventueel een straf uitspreken. Hierbij vergetend, dat ploegleiders en renners de Italiaanse procedure een verbetering vonden, tot op het ogenblik dat Merckx positief plaste.

Inmiddels blijft er ook nog de WET. In Frankrijk gebeurt de kontrolle door de Bond, die hiertoe opdracht en volmacht kreeg van het ministeriële secretariaat van «Jeugd en Sport». Bij ons bestaat er een doping-wet. En die wet en de BOB hebben niets te maken met de Martelaren, en kunnen op eigen initiatief beslissingen treffen, waartegen geen enkele federatie iets vermag.

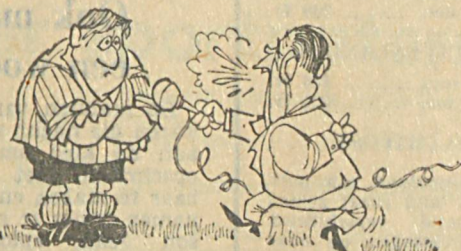
Een zeer ingewikkelde zaak! Enerzijds BLIJFT er het precedent-Merckx, dat wel degelijk op IWU-niveau behandeld werd. Anderzijds moet men er op blijven waken dat de doping-plaag niet opnieuw uitbreiding neemt, omdat iedereen zich nu «à la Merckx» vrijgevochten zou voelen. Of wenst iemand soms een nieuw geval Simpson? Op veertien juni hebben de FICP-bonzen moeilijk te bezweren geesten opgeroepen. En dat kwaad IS geschied!

LEONIDAS

Te "kleine" Pels

Men weet wellicht dat Staf Pelsmaeker bij de BVB, en bij de FIFA en bij de UEFA een voorstel tot instellen van een achttienmetertrap heeft ingediend. Staf was daar al jaren mee bezig en hij zorgde voor een lijvig dossier, met o.a. een uitvoerige opiniepeiling bij experts. Staf was namelijk van oordeel, dat een strafschoep of een vrijschoep niet meer voldoende bleken om aanvallende voetballers te beschermen, meer bepaald tegen vlegelstroken buiten het strafschopgebied.

Vershillende voetballers waren zijn voorstel gunstig gezind, sommige persmensen eveneens. Maar zoals Frans Clerck al schreef: Antwerpen is te klein en «de Pels» is te nederig, opdat zijn voorstel zou gesteund worden. Voor ons moest het

niet per sé aanvaard worden, maar het was zeker interessant genoeg om in overweging te worden genomen.

De FIFA en de UEFA vroegen trouwens nadere inlichtingen bij «onze» Bond, maar die had het voorstel zonder meer geklasseerd en antwoordde ook negatief bij de beide internationale organismen. Indien Pelsmaeker bijvoorbeeld Stanley Rous of Gabriel Hanot moest heten, zou men zich misschien over zijn voorstel buigen. Of het door de zoals bekend conservatieve International board zou aanvaard worden, is een andere kwestie. Maar alleen al hoffelijkheidshalve, en OMDAT het voorstel zo interessant was, had men zich in de Guimardstraat anders kunnen gedragen.

Ook daar is «de Pels» maar kleine garnaal. Mocht een fenomeen (sic) als virus-Norberto Höffling met zo iets voor de pinnen komen, dan zou de kans groot zijn dat hem gewillig gehoor werd verleend...

Vooruitziend

Een bedelaar staat op de hoek van de straat zijn pover stielje uit te oefenen met behulp van twee petten, één in elke hand. Een heer die toevallig voorbij komt vraagt wat dat te beduiden heeft.
— O, doodeenvoudig, zegt de bedelaar, die tweede pet is voor mijn BeTeWe...
Tee Joo - Boom

Nieuws uit Praag

Een ingenieur moest een zending gaan vervullen in een westers land en zijn nieuwe chef zei:
— Ge zult de gelegenheid krijgen daar het stervend kapitalisme te zien.
Bij de terugkeer van de ingenieur werd om zijn indrukken gevraagd en hij zei:
— Het is een schone dood...
x x x
Te Praag stapte een toerist op een taxichauffeur toe en vraagt:
— Bent u vrij?
Waarop de ander:
— Ik ben Tsjech, meneer...

OP DICHTEREN, TEN STRIJDE!

De Ditsche Dichteren hebben ditmaal blijkbaar hun veder in een vat vol bitterheid gedoopt!
Laten wij hopen dat zij ooit nog eens wat luchtiger kunnen omspringen met onze eigen Vlaamse Bedevaart — maar dan zal er nog wel een en ander dienen te veranderen in dit and.
Onder de bitteren was volgens Johan Gaine en mededreders de beste:

De IJzerbedevaart

Naar Diksmuide gaan geen patriotten
tenzij nog wat oude piotten
uit veertien-achtien,
en wat dromers misschien,
maar de rest zijn... nazistische zotten!
Le Soir, La Métropole, Het Parool,
per adres Okapi, Roelare.
BEKROOND 200 fr.

VERDIENSTELIJKE INZENDINGEN

Naar Diksmuide gaan geen patriotten
want ook Sire vergeet die piotten:
die vochten zich dood
voor 't behoud van zijn brood,
van Zijn troon, van Zijn Sire-lijke botten.
Balthazar, Brugge

Naar Diksmuide gaan geen patriotten
Daar liggen slechts Vlaamse piotten:
die deden toch nikske
voor hun lief Belgiske
Ze laten z'uit dank dan maar rotten.
Pol, Deurne

Naar Diksmuide gaan geen patriotten
met fakkels, drapos en mascotten.
Wijl Vlaanderen zweert
en zijn doden stil eert
slaan zij 't Belgisch profijt in hun botten.
Kanarie, Nieuwerkerken bij Aalst

Naar Diksmuide gaan geen patriotten
want die vegen toch vierkant hun botten
aan wat Vlaanderen eert,
maar wij zijn zeer vereerd
door 't verstek van die aftandse zotten...
Cornelia, Genk

Naar Diksmuide gaan geen patriotten
om er cynisch met België te spotten:
zij geven geen duit
voor Vlaanderen uit
want ze gunnen 't veeleer d'Hottentotten.
Zannekin, Schoten

Naar Diksmuide gaan geen patriotten
ze vrezén, ze krijgen daar motten,
want bij ons nieuwe Kruis
staat een Paxpoort, met gruis
dat onz'lieve voor België deed rotten.
Frits, Antwerpen

Nieuwe opgave voor limerick

Onze renners in Frankrijk, ze rijden

bij de moppentappers

Zonde

Hoerke Peeters ging te biechten.
— Ja, meneer pastoor, zei hij, het moet van mijn hart, maar ik heb twee Joden in mijn petattenkelder onderdoken gehouden vanaf 1939.
— Beste vriend, zei de neder, daar wordt ge niet voor gestraft, integendeel, de beloning zal u hiernamaals dubbel en dik worden geschonken.
— Ja, ja, maar, stamete Peeters, ik heb aan die mensen 150 frank per dag gevraagd.
— Hm, luister, mijn vriend... dat zal er dan afgetrokken worden. Maar voor de rest is dat allemaal geen zonde.
— Ik peins van wel, meneer pastoor... Ik heb nog altijd niet gezegd dat de oorlog gedaan is.
Swa - Boom
Bekroond 100 fr.

Steeds onschuldig

Onze nationale Eddy komt samen met zijn Claudineke met de wagen vanuit Itatie naar België terug (de gazetten). De douanier met dienst:
— Niets aan te geven?
— Neen, neen, antwoordt Eddy.
— Koffer opendoen, commandeert de douanier.
— En dat dan? roept hij, want een hele winkel Chianti, Martini, enz. ligt daar uitgestald.
— Ja, antwoordt Eddy, maar dat heb IK er niet ingestopt zulle!
R. B. - Dworp.
Bekroond 100 fr.

Zo lang

Gebeurd bij een van onze dokters - Volksunie - senatoren. In de wachtkamer zit al geruime tijd een oudere heer te wachten. De meid vraagt hem na enkele tijd of hij een afspraak had met de dokter, want deze was weg, naar een patiënt thuis.
Waarop de heer antwoordde dat hij niet kwam om een geneeskundig onderzoek, maar om over amnestie te spreken.
De meid vroeg toen:
— Wacht u al lang meneer?
Waarop de heer, met een zucht:
— Al zeker twintig jaar!
De Witte - Zwijndrecht.
Bekroond 100 fr.

't Pallieterke

ABONNEMENTEN

Van 1 juli af

BINNENLAND

Tot 30 sept. 143 fr.
Tot 31 dec. 286 fr.

BUITENLAND

Tot 30 sept. 163 fr.
Tot 31 dec. 326 fr.

LUCHTPOST

Prijs binnenland, plus port, voor elk land (naar gelang de afstand) verschillend. Alle inlichtingen op onze kantoren.

Abonnementen worden aanvaard in alle postkantoren van het land of in onze kantoren. Het bedrag kan betaald worden op onze bureaus of gestort op onze postrekening 818.40 van

UITGEVERIJ 't PALLIETERKE ANTWERPEN

VERKOOPPRIJS IN NEDERLAND: 70 cent.

Nog niet geëvolueerd

In Kinshasa ontmoet een jonge Kongolees een knappe negerin en vraagt hoffelijk:
— Mag ik u mijn arm aanbieden, juffrouw?
Waarop het lieve kind:
— Dank u, ik heb al mid-dageten gehad!

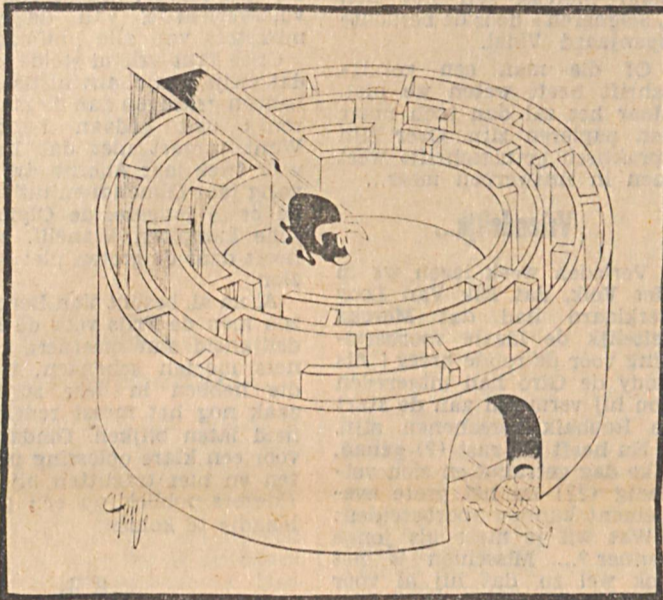
Berijmde mop

Aldoor liep een grote hond in het kappersalon rond. Wat loopt dat beest hier te doen?
vroeg een klant met veel fatsoen.
O, liet koel de Figaro horen, die ruimt het vlees op dat wordt afgeschoren...
Tee Joo - Boom

Onze zuinige noorderburen

Joop is op een namiddag bezig de verf van zijn garagepoort af te steken. Hij tracht zo lange repen verf te verkrijgen als maar mogelijk is, die hij allemaal netjes naast elkaar legt. Zijn buurman Piet merkt dit op en zegt:
— Nou, Joop, u doet dat wel keurig hoor.
Waarop Joop:
— Ja Piet, ik ga volgende week verhuizen.
Giedo - Hamme

't Pallieterke

Echt gebeurd

Op bezoek in een der vele instellingen van zgn. open-

baar nut te Brussel, dien ik even te wachten in het lokaal van de kamerbewaarder.

Achter zijn bureau heeft deze een flesje bier staan waarvan hij wat in een kop giet, die hij op zijn bureau plaatst.

Enkele minuten later komt er een heer voorbijgestapt. Op dat ogenblik neemt de kamerbewaarder de kop gevuld met bier, brengt ze op mondshoogte en blaast enkele malen.

Niet begrijpend vraag ik hem waarom hij zo handelt?

— Kijk, zegt hij, die heer is onze directeur-generaal. Wij mogen hier geen bier drinken en nu denkt hij dat mijn koffie te warm is!

Koen - Tremelo

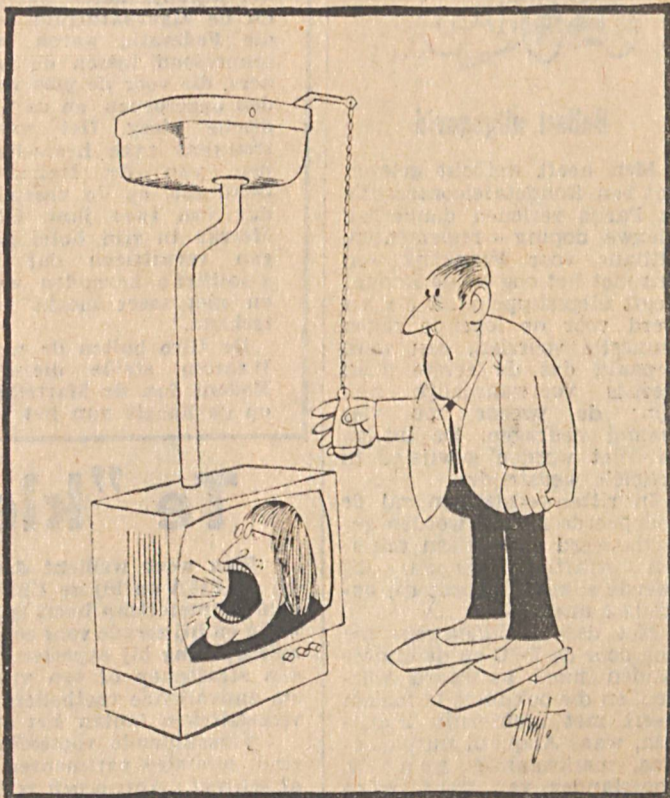
Niet altijd die Hollanders

Zoals elke week staat madam klaar voor haar vertrek naar Axel.

— Kan ik voor u iets meebrengen, Jef?

— Ja, een Pallieterke, maar zeker in Holland kopen, want daar kost het maar 70 cent en dat is 10,22 fr.

Neel - St-Niklaas

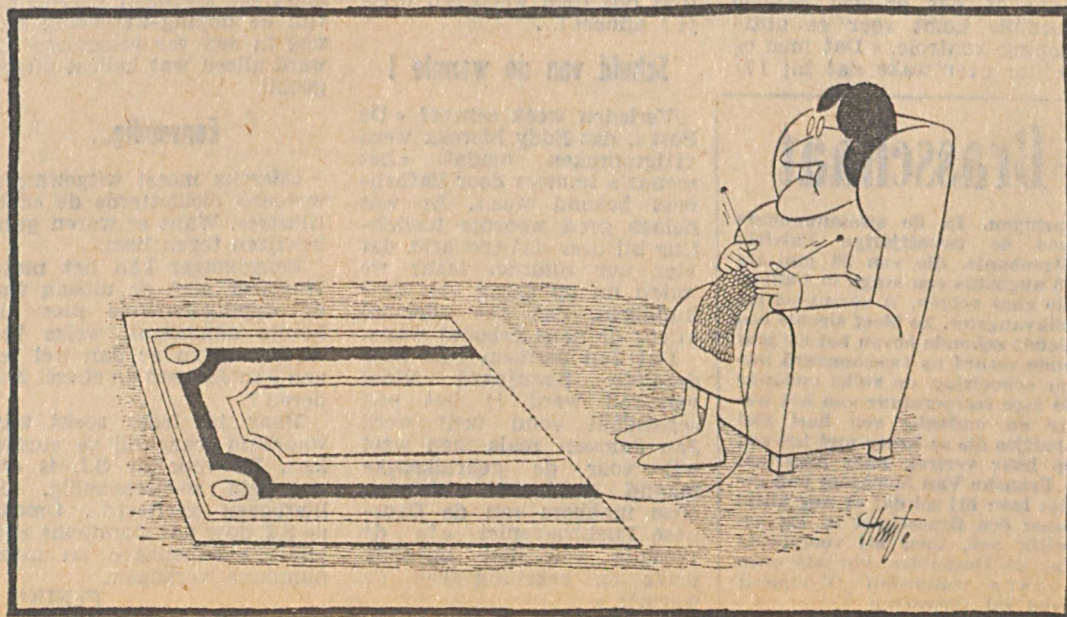

Ook maar een woord

De mannen van de V.M.O. waren die nacht weer op stap aan de kust om franstalige opschriften met teer onleesbaar te maken en er Vlaamse namen onder te zetten. « Maison Jean, épicerie » werd « Huis Jan, kruidenier » en « Boucherie Pierre » veranderde in « Slagerij Pieter », enzovoorts. Tot één van de mannen plots met zijn borstel in de hand aarzelend bleef staan voor het uithangbord van de roomijsconsumptiezaal « A la Coupe royale ».

Grote verwarring en discussie over de Vlaamse naam die in de plaats moest komen.

Ten einde raad won een truter het pleit. Hij schreef er onder: « In de Keizer-sneede ».

ONZE VLAAMSE WOORDENSCHAT

Hij neemt 'n advocaat onder de arm

't Pallieterke

Stichter: Bruno de Winter
BEHEER EN REDACTIE

Mechelsesteenweg 2
Antwerpen

Telefoon: 32.14.17

Verantwoordelijke uitgever:
Jan Nuyts

Hoofdredakteur
Zaakvoerder

Uitgave:

't Pallieterke p.v.b.a.
Mechelsesteenweg 2
Antwerpen